

Lalwin

Lalewicz Marian: Historia architektury i sztuki
starożytnej. Warszawa 1943 b.m.dr.

Politechnika Warszawska
WYDZIAŁ ARCHITEKTURY
BIBLIOTEKA

sygn. 258 / A

(nr invent. 8298)

22 (3) (084) (09)

48298

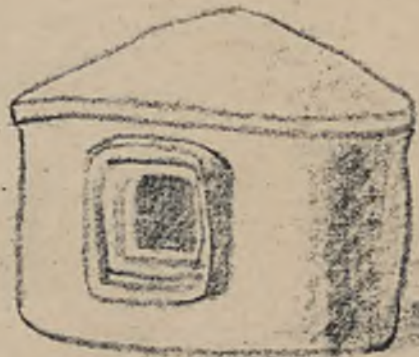
7

STAROZYTNE

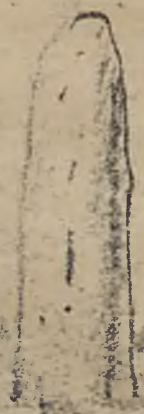
HISTORIA ARCHITEKTURY I SZTUKI.

Sztuki plastyczne dzielą się na: 1. Architektura, 2. Rzeźbę i 3. Malarstwo. Malarstwo jest oparte na iluzjach utworzonych przez barwę, cień i linię, które powodują pewne wrażenia, emocje estetyczne. Rzeźba ma formy rozmaite. Jest to wzrokowy dotyk. Architektura obejmuje bardzo szeroki zakres i słusznie mówi się, że zaczyna się ona od olbrzymich budowli, a kończy się na małej łyżeczce do herbaty. Symbolem Architektury jest budownictwo. Budowniczy stać się może architektem, jeżeli wzbudzi w nas wzruszenie estetyczne. Tu operuje się przestrzenią.

Człowiek w okresie jaskiniowym korzystał z narzędzi kamiennych jak topory, noże, które mu służyły jako broń. W okresie starokamiennym człowiek otrzymuje ogień /paleolityczny/. Okres nowokamienny nosi nazwę /neolitycznego/. W okresie palowym człowiek wychodzi z ukrycia i dąży do jezior i rzek. Okres metalowy, to okres w którym używa się srebro, złoto, miedź, mosiądz i żelazo. Komunikacja odbywała się rzekami. Rozróżniamy nast. kultury: kultury rzeczne, morskie, oceaniczne, powietrzne. Jako przykłady kultury rzecznej są Egipt nad Nilem, Asyria i Babilonia nad Eufratem i Tygrysem. Grecja i Rzym, to kultury morskie. Odkrycie Kolumba, to kultura oceaniczna, a Piccard to powietrzna. Historia dotyczy jedynie tych rzeczy, które mają pisane źródła, natomiast wszystko to, co jest przed tym, nosi nazwę prehistorii.

Dolmen

Menhir

Urny grzebalne dają formy chat

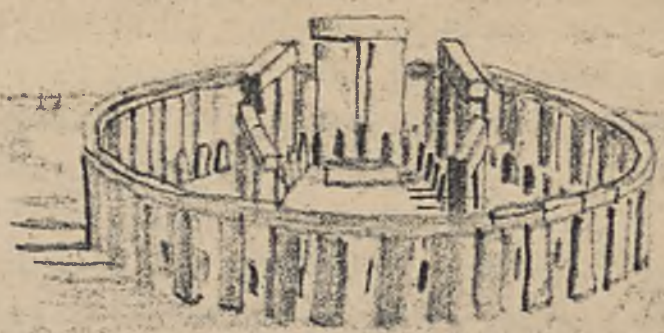
Pole menhirów w Carnac /Bretagne/

Typy menhirów

Men w Connery. Francja.

Salisbury. Anglia.

Kopce grobowe. Anglia.

Osada na palach.

Łoś z groty Combarelles.

Krowa i cielę. Grota Mas d'Azil.

Łoś z Thaingen.

Bizon z groty Font de Gaume.

Łoś Buszmenów.

Wenus z Willendorfu.

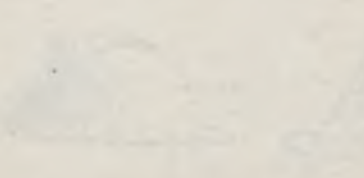
Building sketch

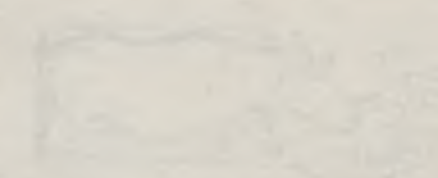
Building sketch

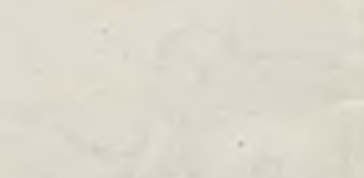
Horse head sketch

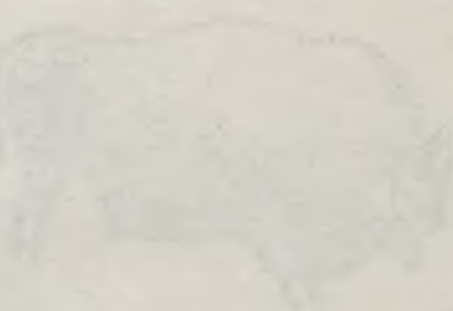
Horse head sketch

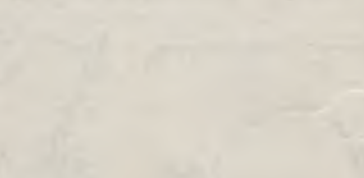
Horse head sketch

Horse head sketch

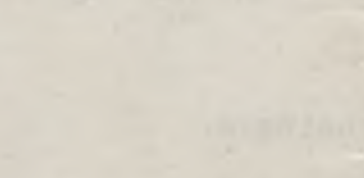
Horse head sketch

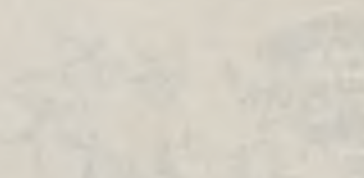
Horse head sketch

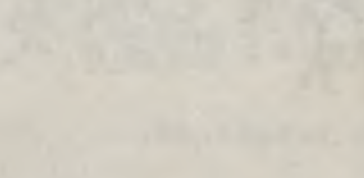
Person sketch

Person sketch

Person sketch

Person sketch

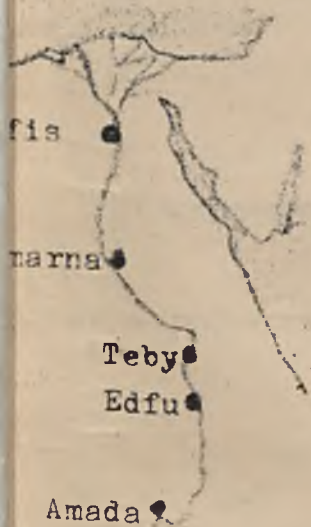
rzeźbie przeważają dzieła poświęcone macierzyństwu. Dama z Willendorfu. Obcowanie się w obfitych kształtach. Włosy ondulowane. Miały te loki na celu przypodobanie się mężczyźnie. Ceramika, dzięki temu, że przetrwała w ziemi, nie psuje się i daje możliwość określenia dokładnego kształtu i barwy nawet najstarszych zabytków ceramicznych. Również na narzędziach są zaczerpnięte tematy z przyrody żywej jak mamuty, konie, osły, czy renifery.

Okres brązu. Koniec neolitu daje dwa wynalazki: ceramika i tkactwo. Od półkuli dyni zaczyna się ceramika. Kiedy natomiast w tę półkulę człowiek wprowadza zmiany, jest to już sztuka. Oczywiście, materiał wpływa na kształt, ale jednak granice. Masyw piramidy i koronka gotycka są wykonane z jednego materiału. Formę plastyczną tworzy się przez duchowe wzruszenie, a nie przez sam materiał. W ceramice europejskiej wszystko to, co człowiek widzi zostało pokazane, a więc rośliny, zwierzęta, człowiek i ornamenty geometryczne.

Ceramika północna. Tu panuje ornament geometryczny bardzo skomplikowany. Człowiek nordycki żmudnie szuka uspokojenia w pogmatwanym rysunku. Ceramika środkowo-europejska. Motywy roślinne, barwa. Zobaczymy zielone liście, czerwone, lub oranżowe kwiaty. Ceramika południowa. Ceramika śródziemnomorska podaje nam wizerunek człowieka i to człowieka możnowładcy. Przez rytmiczne uderzenie dłuta garncarza powstaje rytm. Przy rytmie powstaje marzenie, miłość, poezja. W nowszych garnkach mamy wyraźny oddział pomiędzy brzosem a szyjką. Widzimy również wyroby jubilerskie jak diademy, kolczyki, paciorki, bransolety.

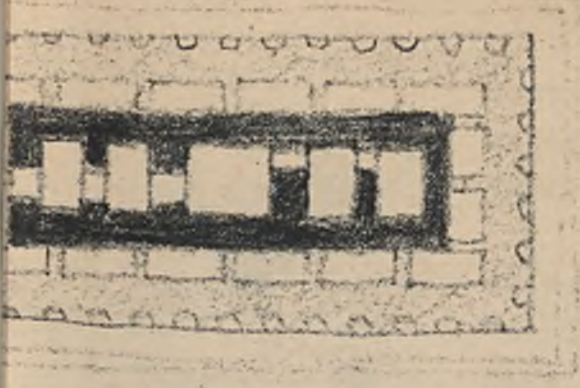

Miejszem osiedlania się narodów przedhistorycznych jest Nil w północnej części, gdzie przepływa przez równinę. Gdy Nil wylewa, co odbywa się 2 razy do roku, to woda, podnosząc się o 1 m., rozlewa się na odległości 30-40 m. Wylewy pozostawiają żyzny muł, który użyźnia ziemię i pozwala 2-3 razy zbierać plony. Tu człowiek był zależny od przyrody. Nil raz był hojny, raz niszczył cały zarobek. Człowiek zaczął więc dawać Nilowi ofiary i modły. Uważano, że wylewy zespalały się z pewnymi zjawiskami astronomicznymi. Tedy człowiek pomyślał, że to ciała niebieskie rządzą Nilem. Cokolwiek się w przyrodzie zmienia, dzieje się z woli boskiej. Powstaje w umyśle bóg słońca, Ozyris i żona jego Izyda. Dodano jeszcze boga śmierci Horusa. Stała się przyroda, na przykład to, że słońce zachodzi, lecz wstaje, powoduje pojęcie wieczności, pojęcie duszy. Człowiek składa się z ciała i duszy.

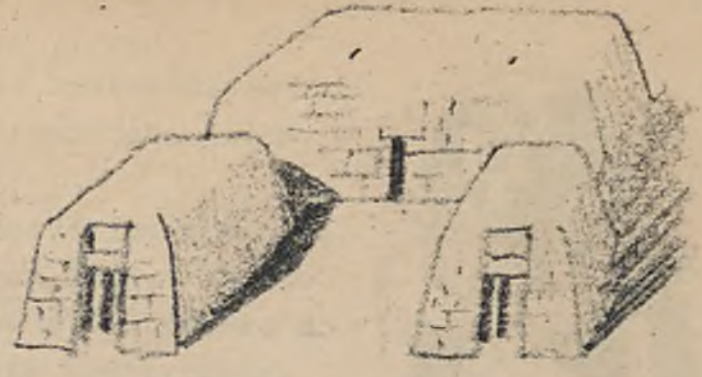

Najstarszy okres, to okres Memfisu. Dalej na południe położone Teby, miasto stubramowe, stała się stolicą późniejszego okresu. Historię Egiptu możemy odczytać z papirusów. Papirus jest to liść, który po wysuszeniu może być używany jako papier. Historia Egiptu zaczyna się 5 tysięcy lat przed narodzeniem Chrystusa. Nie znano wieków, więc imionami faraonów oznaczano lata. Uczniowie podzielili całą historię na dwadzieścia parę dynastii. Założycielem państwa miał być Menes, któremu przypisują założenie Memfisu, stolicy dolego Egiptu. Następcy Menesa oddani pracy pokojowej /czas powstania największych piramid/, nie prowadzili walk zaczepnych. Dopiero za następnych dynastii, gdy rządy objęli faraonowie, pochodzący z górnego Egiptu, z Teb, rozpoczął Egipt politykę zaborczą. Władcy ci rozszerzyli granice państwa swego, oparli je o Eufkrat. Jednym z takich głośnych wojowników był Ramzes II, około r. 1300. W VI w. utracił Egipt niezależność i stał się częścią składową monarchii perskiej. W 30 r. p. Chr., po upadku perskiego państwa Ptolomeusz założył bibliotekę. W 30 r. po Chr. Egipt stał się kolonią rzymską i potem się już o nim zapomina. Arabi spowodowali wielkie zniszczenie. Potem Turcy strzelali do sfinksa. Napoleon wprowadza do Egiptu uczonych. Uczniowie natrafili na trudność odczytania znaków, hieroglifów. W delcie Rozetty odkopano kamień porfirowy, który był rozdzielony na 3 części. Jedna rubryka była zapisana pismem nieznanym, jak się później okazało hieratycznym, druga rubryka natomiast była pismem greckim, a trzecia hieroglifami. Tablica z Rozetty dała możności uczonemu francuskiemu Champollionowi odcyfrować nazwiska Kleopatry i Ptolomeusza, co dało w konsekwencji klucz do odczytywania hieroglifów.

Z czasów V dynastii /4500 lat przed Chrystusem/, zamiast urn grzebalnych z okresu neolitu, spotykamy się z wielkimi grobowcami, mastabami. Wierzą w zmartwychstanie duszy.

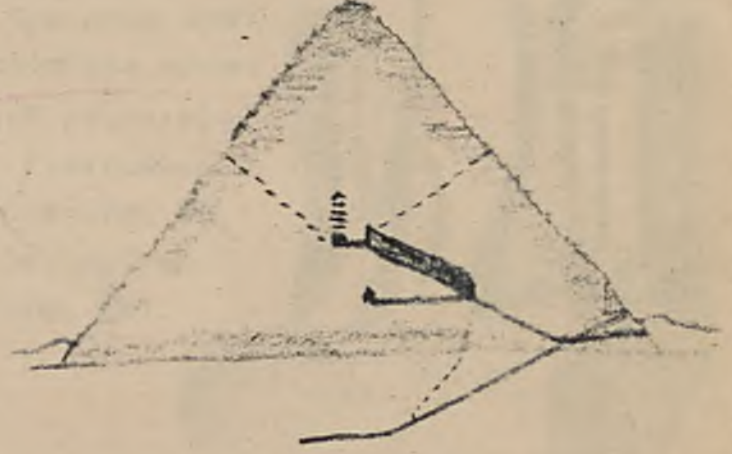
grobowiec faraona Menesa

Mastaby na cmentarzu w Memfisie.

Piramida w Sakkarze, nieskonczona.

Przekrój piramidy Cheopsa.

Widok na piramidę Cheopsa i Sfinks. Piramida ta pochodzi z VI dynastii.

Jest to forma geometrycz-

Kamień przywożono z Nubii, odległej o 1500 km. stąd. W piramidach przechowano mumie. Pobudką jedyną Piramidy nie była chęć zrobienia grobowca, lecz chęć przez to uwiecznić swoje imię, a przy okazji wykorzystać ją jako grobowiec. Należy przypuszczać, że taką piramidę budowało 5 pokoleń. Z tego stworzono monument, jako chęć podniesienia się ponad przyrodę. Człowiek chciał z przyrodą walczyć i stworzyć kształt, którego przyroda nie stworzy. Wierzą więc na kwadracie 4 płaszczyzny trójkątne, złączone w wierzchołku. Trójkątna, bo było 3 bogów, trójca. Piramida jest więc materialnym wyrazem nieśmiertelności.

Sfinks z Gizeh. Wykonany z piaskowca. Dusza ludzka wędruje w postaci zwierząt i oczyszczona z grzechów wraca do nowego życia. Wielkość nosa równa się wysokości postaci ludzkiej. Skala kosmiczna. Oś podłużna kompozycji, na osi z absolutną symetrią postawiony sfinks.

Uchwycenie bezruchu. Jest tu wieczność pokazana człowiekowi.

Figura (Hefrena z porfiru) Hefren, król, faraon. Oś pionowa i w stosunku do niej reszta symetryczna. Rzeźba posiada frontalność. Figura jest tak skomponowana, jakby miała stać na tle jakiegoś tła. Rządzi tym wola ludzka, która człowieka unie-

Figura drewniana wójta. W przeciwieństwie do Hefrena jest traktowana realistycznie. Realizm powtarza to, co w przyrodzie istnieje. Realizm zwykle łączy się ze sztuką lud.

Pisarz z Iuwru, siedzący w kuczki. Kamień jest polerowany. Egipt, odwrotnie niż Grecja, boi się pokazać wewnątrz i szlifuje kamień, no którym wzrok oglądającego zeszlizguje się, nie wnikając w głąb.

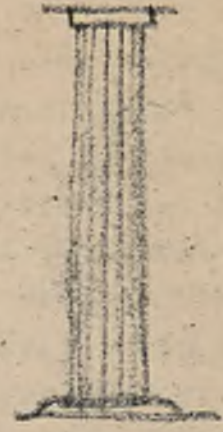
Malowidła egipskie doprowadzone prawie do hieroglifów. Brak trzeciego wymiaru. Pierś z przodu. Twarz z profilu. Oko w en face. Nos z profilu. Ręka tak narysowana, by wszystkie palce były widoczne. Biodra z profilem. Noga z profilu. Przy czym widoczne wygięcie stopy. Jeżeli rysuje się żonę faraona, to jest ona tyle razy mniejsza, ile razy jest mniej ważna od faraona.

Drugi okres zaczyna się od XII dynastii. Po tej dynastii Egipt rozpada się na księstwa. Z tego czasu nie mamy dobrych dzieł. Mastaby /kawy/. Są to grobowce. Słup, kolumna nie powstaje bynajmniej z podpatrzenia drzewa.

hamia..

a fasada w Beni-Hassan

Plan

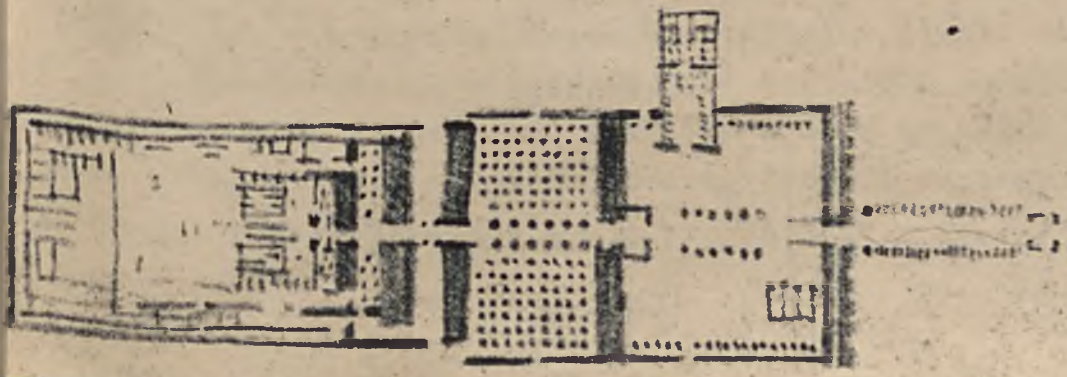
T.zw. protodorycka kolumna z Beni-Hassan.

Teby. Już Herodotos mówi, że jest to miasto o stu bramach. Widać stąd, że wało ono wielki obszar. Uległy one całkowitemu zniszczeniu. Teby zajmowały obydwa brzegi Nilu. Na lewym brzegu było cmentarzysko, miasto umarłych, prawym miasto żywych. Do dziś przetrwały 2 świątynie miasta żywych, świątynia Karnaku i świątynia Luksoru.

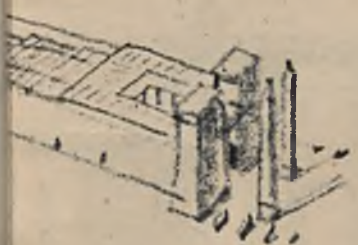

Tu widzimy koryto Nilu. Tu są kolosy Memnona. Obecnie przejdziemy już do zagadnienia architektonicznego. Tam, w poprzedniej epoce mieliśmy do czynienia z grobowcami, tu spotkamy się z utworami rąk ludzkich, które mają znaczenie ludzkie, a nie jak w tamtych pomnikach. Istnieją relikwie świątyni w Karnaku. Świątynia ta była 1000 lat budowana podczas

zeminian kultu religijnego, za Amenofisa IV. Tu są dwie drogi, które prowadzą do świątyni. Aleja sfinksów. Wejdziemy przez pylon do podwórka. Podwórko otoczone jest kolumnami, nosi ono nazwę peristilos. Słowo pochodzi z greckiego. Stilos oznacza kolumnę, Peri zaś naokoło Grecy pisali i piszącyli z pojęciem laski /stilos/, ponieważ charakter pisma przedstawiał niejako laski. Słowo więc stilos zaczerpnięte jest z pisma ludzkiego. Peristilos oznacza więc podwórko, otoczone kolumnami.

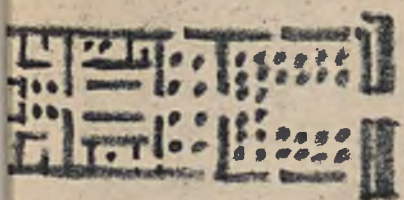
zo podwórka przechodzimy do sali hipostylos. Nazwa ta pochodzi stąd, trop będzie leżał na kolumnach. Dalsze części składają się jakby z klasz- na początku którego widzimy secos /z greck./, miejsce święte. Budynek o nej skali i fenomenalnym ustroju. Ustrój ten jest klasycyzmem, bo posia- ręgosiłup. Kręgosłupem tym będzie symetria /zestrój/. Słowo to pochodzi truwiusza. Of kompozycyjna. Architektura może być zestrojona, lub roz- jona. Tu spotykamy się z filozofią architektury /wielki wynalazek ludz- ./ . W pierwszej epoce mieliśmy grobowce, gdzie człowiek składał ciała ych i wobec tej epoki prymitywnej przechodzimy do nowego życia, spo- nego. Świątynie się robią nie tylko dla instynktu człowieka, który nie nie tych sił i skłania przed nimi w bojaźni głowę, lecz jako pewien mo- uspołecznienia. Z tego punktu widzenia architektura stawia słupy gra- e. Jaki może mieć charakter to wspólne życie ludzkie, to postaramy się taq na rysunku.

Restytucja. Tu na dole aleja, po boku której stoją sfinksy. I tu uderzamy w 2 ogromne ściany, pylon /z greck./. Wchodzimy do perystylu i dalej wgląb do coraz ciemniejszych sal i nigdzie niema wyjś- cia. Idealna świątynia ma tylko jedno wejście. Okultyzm wschodni, ciemna nauka, którą ukrywano przed masą ludzką. Jest to forma estetycznie zam-

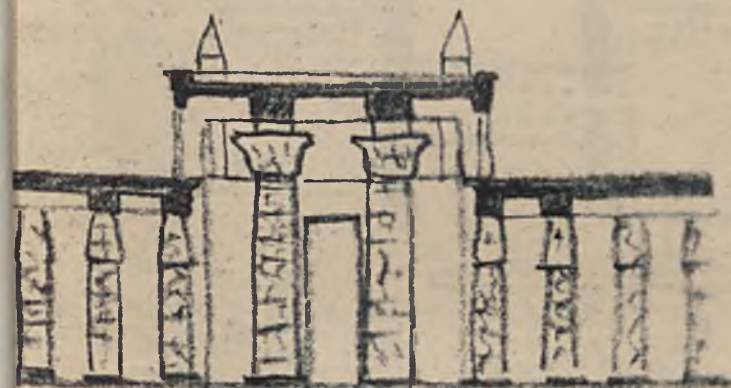
a. Społeczeństwo dzieliło się na ludzi świeckich i kapłanów. Osobną po- stanowił faraon. Zamknięta kasta, która siedziała w tych murach o jed- ejściu stanowiła tę siłę okultystyczną, zamkniętą dla mas. Tales przepo- iał zaćmienie słońca. Kapłani wiedzieli o tym, ale tylko oni i nikt j. Dziś na zewnątrz są to głucho, wysokie mury. Architekt operuje masą. e jest wykonane z pewnym pochyleniem. Drapacze chmur amerykańskie, to aryzowanie. To, co Egipt robi z umiłowaniem, to dzisiejsi Amerykanie liby standaryzować. To, co widzimy w Nowym Yorku, to mechanizacja. Archi- musi wnieść duszę. Mamy więc pochylenie, zwężanie się pilonu do góry. czy się to dwoma teoriami. Pierwsza mówi, że jest to doskonałość tech- a, tak jak u pszczoł. Nakładając pewne masy kamienia następuje ogromne żenie materiału, przeto na dole przekrój większy - logika. Ale, jeżeli zymy według zasad dzisiejszych teorii, pochodzących od Cremona'y, Na- a i innych, to zobaczylibyśmy, że możnaby było kamienie postawić pros- le. Więc ta teoria nie jest słuszna. Trzeba szukać teorii abstrakcyjnej, nowskiej, apriorystycznej. Cała logika traci w nóżce od stołu. Trzeba niać wewnętrznym ludzkim "Ja", trzeba czuć. - Powiększamy iluzję zwę- nóżki. To samo w egipskim kamieniu - człowiek stanie się mniejszy ogromnej masie kamienia w Egipcie. Szło o to, żeby zgnieść małego czło- przez siły, które rządzą świątynią. Nie będzie to tylko jeden masyw. Do masywu trzeba dojść. I człowiek stwarza drogę. I zapełnia tę drogę stwo- bezdusznymi, które przyglądają się przychodzącym do tej świątyni oczami.

artwymi, pozagrobowymi, na widok których powstaje u maluczkiego człowieka
krucha wobec okultystycznej władzy, panującej w tej świątyni. Człowiek jas-
niniowy miał jedynie na celu zachowanie gatunku, tu człowiek posiada już
umienie. Idzie do świątyni wyspowiadać się i oczyścić.

Świątynia Hona, dobudowana do świątyni karnakskiej.
Typowe zjawisko świątyni egipskiej. Podwórko os-
krzydłone, otoczone kolumnami. Uderzamy znowu w 2
ściany i drzwi, które prowadzą do hipostylu. Potem
wewnętrzna sala, secos, gdzie był posąg Ozyrysa.

Świątynia ta miała tylko głuchy mur z jednym wejściem. To samo będzie i
rzeźbie - forma zamknięta i estetyczna, tak jak i była nauka zamknięta,
odróżnieniu od Hellady.

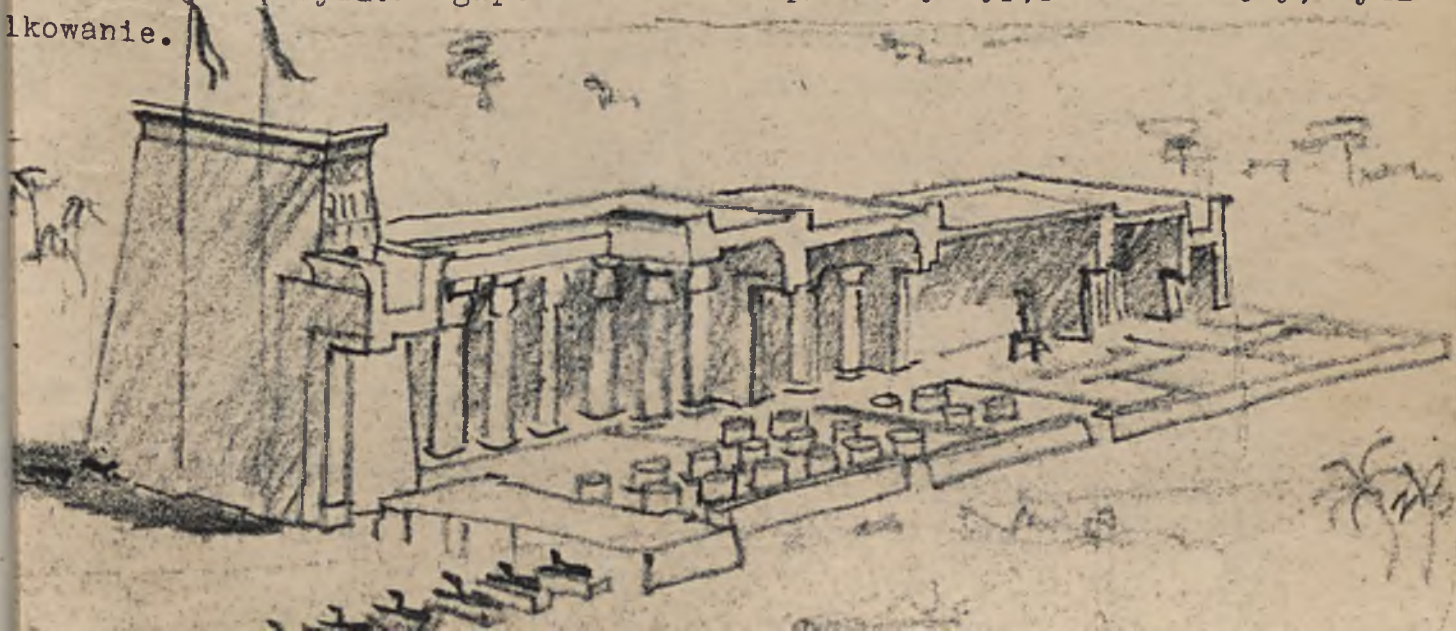

Karnak. Przekrój hipostylowej sali.
Czy słuszna jest restytucja? Re-
stytucja jest dziełem uczonych
Perrot i Chipiez. To niesłuszna re-
stytucja. Cała ta sala była ciemna.
Tu była głucha ściana i tu błędzono
z kagankami i taki mnich, czy kapłan
opowiadał Egipcjaninowi o wielkoś-
ci tajemniczej, oprowadzając go

śród tych masywnych murów. Z dołu kolumny przykryte są liśćmi wodnymi. Po-
m, wyżej, faraonowie rozmawiają z Ozyrysem, czy Izydą. Górą kwiat lotosu.
Cie wyrasta z ziemi i wykwiata /flora/, tak są przedstawiane kolumny. Bel-
kowanie jest sztuczne. Co ludzie stworzyli w architekturze?

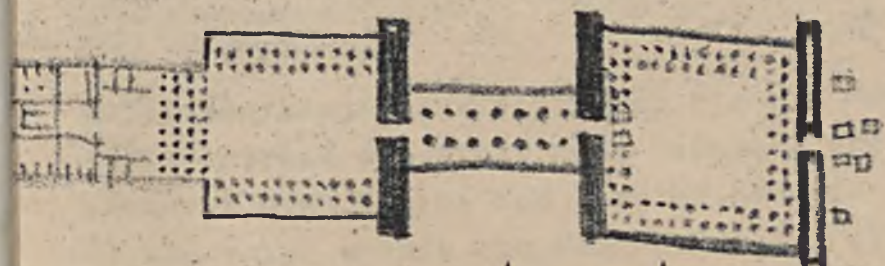
1. Prostolinijny /opory pionowe przykryte poziomym stropem/, system architradowy, belkowanie.
2. Forma sklepienia, ułożenie kamieni klinami, czyli powstanie w ten sposób t. zw. arka, łuk.

I jedno i drugie służy do opanowania przestrzeni. Nic ponadto archi-
tectura nie stworzyła. I Egipt stwarza ten pierwszy typ, prostolinijny, czyli
łkowanie.

estytucja świątyni Hona. Perystyl, hippostyl, secos. Studia nad elementami awnymi, które tworzą, system belkowany prostoliniowy wykaza, że to słup i belka. Tu w Karnaku, w porównaniu z Beni-Hassan, mamy przeważnie kolumnę krągłą, pokrytą hieroglifami. Posiada ona bazę. Na górze pęk kwiatu, na tym łata, podpierająca gł belkę, to głowica. Forma estetycznie zamknięta. Dama kolumna ma ten pęk jeszcze nie rozwinięty. Jest to również wyrazem formy estetycznie zamkniętej.

W jaki sposób ludzie wciągali kamienie na taką wysokość? Otóż istnieje przypuszczenie uczonego francuskiego, Choisy, który, opierając się na tym, Egipcjanie mieli całe masy piasku, twierdzi, że oni sypali najpierw piasek, wznosili po pochyłki i następnie piasek ten odgrzebywali i cała świątynia stawała w swej okazałości.

Świątynia Luksoru.
Mamy tu inny typ kolumny, składający się ze związanych ze sobą lasek. To połączenie

ona Luksoru
kolumna ze świątyni Ra-
sa II w Medinet Habu.

związanych lasek jest znowu wyrazem formy estetycznie zamkniętej. Ten buton bywa nieraz rozwinięty, ale to wyjątek. Prymityw kolumny egipskiej staje na plan pierwszy, podczas gdy Hellada wprowadzi przebogata formę rysunku umiłowanej tak przez nią przyrody. Olbrzymia wysokość kolumn daje się uzmysłwić, jeżeli porównamy małego człowieczka, stojącego u ich stóp. Człowiek się czuje ziarnem piasku i nie śmie podnieść oczu przeciw kapłanom, ani przeciw faraonowi.

Tu pierwszy gzyms, rysowany przez ludzi.
Na nim malowane lotosy.

Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

Second paragraph of faint, illegible text.

Third paragraph of faint, illegible text.

Przechodzimy na prawy brzeg Nilu. Podchodzimy do 2 kolosów. Tutaj widzimy bliżej te dwa kolosy Memnona. Ogromne, prymitywne kolosy. Znowu mamy oś kompozycyjną, która reguluje całość. Głowa zwrócona frontalnie. Nie przenikamy przez tę całość, która jest jakgdyby przykryta całunem śmierci. I dlatego forma jest estetycznie zamknięta. Kolos prawy

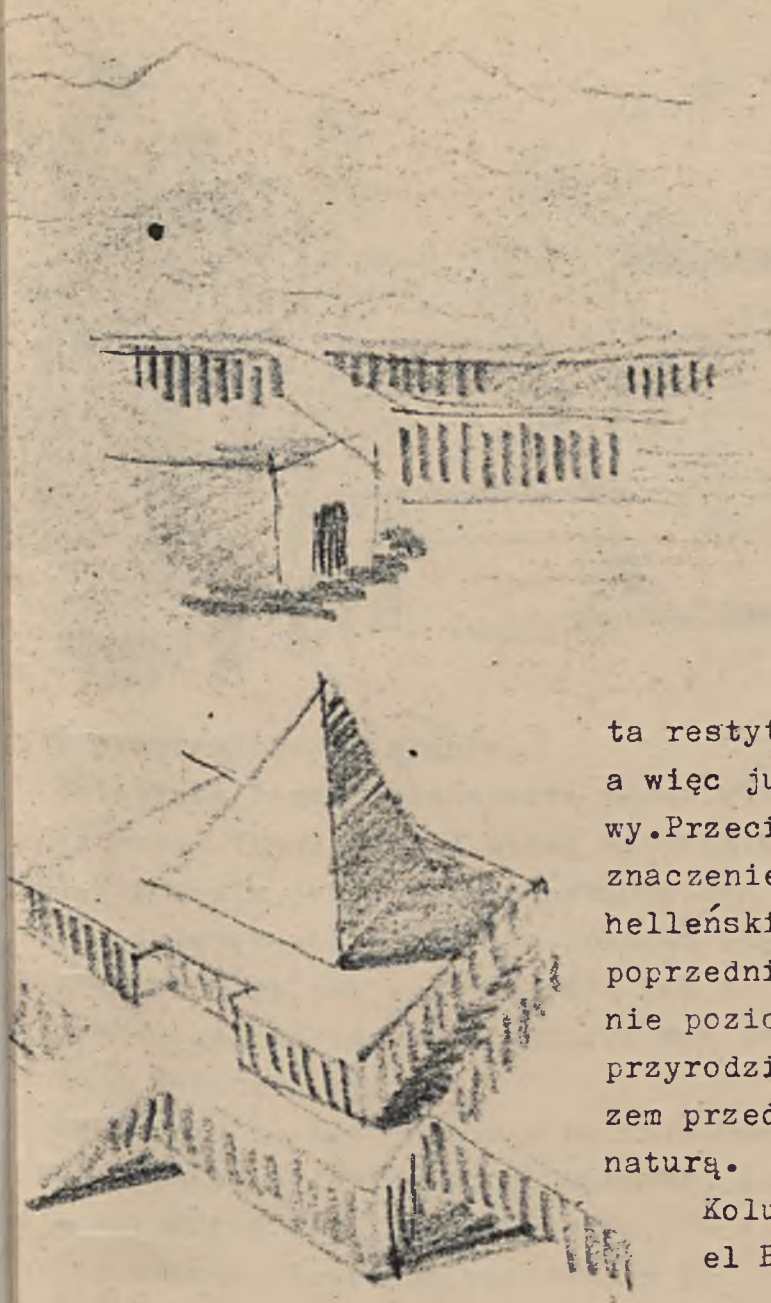
jest popiłowany. Jest on właśnie tym słynnym Memnonem, synem bogini Eos, strażniczki. Ponieważ wszystkie damy oddawały się, jak to było zresztą w zwyczajach, Zeusowi, więc bogini Eos również pewnego razu oddała się Zeusowi i urodził się w ten sposób syn Memnon. Gdy już wyrósł, pojachał na wojnę trojańską i poległ tam pod murami Troi. A Eos od tego czasu wiecznie go opłakuje. Rosa, to żona bogini Eos. Legenda ta jest pochodzenia greckiego. Jeden z tych kolosów jęczał i zjawisko to tłumaczone było inaczej w zależności od kultury. Rzeczywiście, fizyczne przyczyny tego jęku zawdzięczały swoje pochodzenie temu, że kamień wyłuszczył się w spoinach, a mając właściwość wydłużania się i kurczenia w zależności od tego wciągał, lub wypuszczał powietrze. Powietrze wychodząc wydawało dźwięk. Już Herodot mówi, że kolos ten jęczył. A więc skurczony przez zimno nocy kamień, pod wpływem ciepła zaczynającego się dnia wciągał powietrze i wydawał dźwięki. Na tej podstawie Hellada od razu wywnioskowała, że to bogini Eos jęczy. Teraz druga historia. Kambizes wybrał się pod figurę rano i wystraszył się. Kazał rozpiłować, bo w jego kraju nikt nie ma prawa jęczeć. I wreszcie trzecia mówi o tym, jak cesarz rzymski Severus dowiedział się o rozpiłowanej figurze, to natychmiast kazał restytuować, gdyż było rzeczą niedopuszczalną, aby w jego państwie coś leżało w gruzach. Oto widzimy trzy rozmaite przejawy psychiki ludzkiej do jednego zjawiska.

Przechodzimy dalej. Przed nami cały szereg gór el Bahri. Mamy tu cały szereg świątyń, jak Tutmozisa III, Amenofisa II, Tutmozisa IV, Amenofisa III, jeszcze jedną świątynię Tutmozisa III, pałac Amenofisa III i wiele innych. Najstarszych świątyń pogrzebowych mamy Ramasseum Ramzesa i świątynia jednej żony faraona Hab el Shaleh.

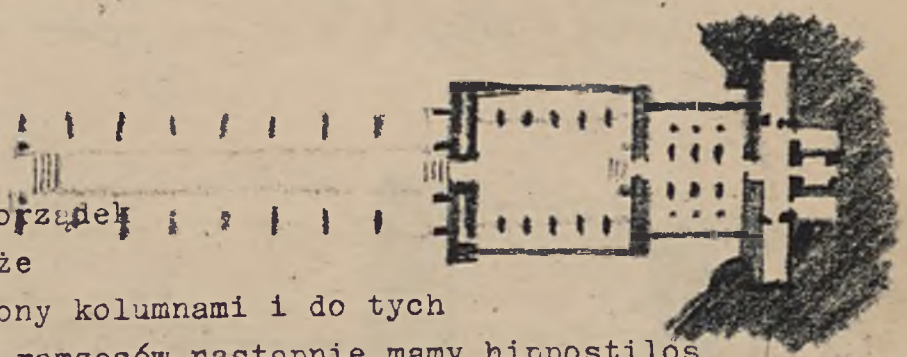
Stoimy u podnóża gór Nubii. Jeśli chodzi o formę, to świątynia Ramzesa II /Ramasseum/ przedstawia pomysł nowy. Kształt estetycznie zamknięty daje się zauważyć i tutaj, bo kolumny są zwrócone do wewnętrznego podwórka. Tu człowiek ukorzył się przed przyrodą. Restytucja. Restytucje są niefortunne. Do tej restytucji zabierał się filozof i dlatego wykonał ją źle. Inaczej, jeżeli zabierze się do tego człowiek czujący sztukę, artysta. Przedewszystkiem

ta restytucja jest zrobiona na zewnątrz, a więc już niesłuszne podejście do sprawy. Przecież egipska świątynia posiada znaczenie jedynie od wnętrza. To jest helleńskie traktowanie, nie egipskie. Na poprzednim przeźroczu mieliśmy tylko linie poziome. Egipcjanin podporządkował się przyrodzie. Tutaj owe grobowce leżą płazem przed przyrodą, ukorzyły się przed naturą.

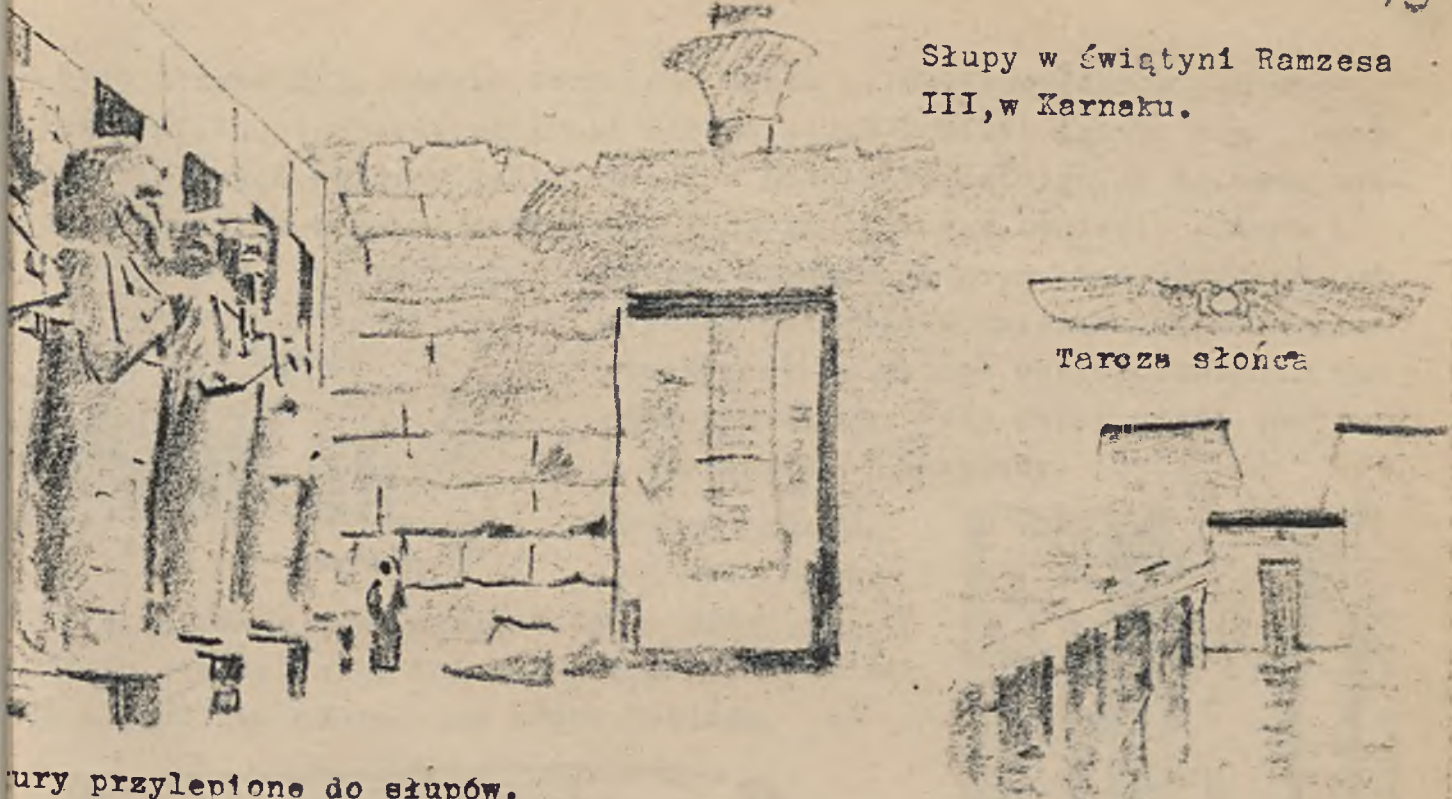
Kolumna zamyka swój kwiat w w Der el Bahri.

n świątyni w grocie
f Husen, w Nubii.
zesy podtrzymują
lne belkowanie. Poza tym porządek
zadek normalny, to znaczy, że
y podwórko, perystyl, otoczony kolumnami i do tych
umn są przylepione figury ramzesów, następnie mamy hippostilos
niez z ramzesami i wreszcie secos. Secos jest tutaj poprzedzony przed-
nkiem, co jest tu wyrazem bogatszej formy. Forma samego słupa jest este-
nie zamknięta. Traktowanie schematyczne, nie symboliczne.

Słupy w świątyni Ramzesa III, w Karnaku.

Taroza słońca

ury przyklepione do słupów.

Świątynia Izydy, zalana wodą przez wylewy Nilu. Widoczne, zwracające się góry bryki. Gzyms tworzy silną, wieńczącą linię. Taką samą linię ma i tal. W portalu jakby herb państwowy. Ten symbol ptaka powtarza się w torii dalej. Aquila w Rzymie. Również imperium wschodnie rzymskie prze- o orła za herb, tak samo zresztą jak i imperium zachodnie rzymskie. alszym ciągu od imperium wschodniego przejął ten herb Rosja, a od za- dniego Habsburgowie.

Świątynia bogini Hathor w Dendera. Mała przestrzeń w stosunku do masy ów. I małeńki człowiek wobec ogromnej masy kamieni. Chodziło się, błą- c z kagankiem w ręku, jak w lesie, nie wiążąc, co się kryje dalej. Egipt et za czasów Chrystusa, aczkolwiek pod hellenizmem, jednak dla mas za- wał tradycję. Mianowicie tę tradycję widać w świątyni w Edfu.

Kolymna z Dendery

Edfu

STATE OF TEXAS
COUNTY OF DALLAS

Witness my hand and seal of office this 1st day of January, 1901, at the City of Dallas, Texas.

Notary Public for Texas

2

ok było miasto i to miasto rozkopano przez polską ekspedycję pod kie-
kiem prof. Wojciechowskiego. Dziś muzeum nasze posiada dzięki temu jedne
najcenniejszych zbiorów. Jeśli chodzi o budowanie świątyń, to te same tra-
je i zasady. Tu widzimy wewnętrzne podwórko. Wyraźne zwięźenie pilonu i

silnie zaznaczony gzymś. Nad wejściem, pod
gzymsem jak zwykle, umieszczony herb pań-
stwowy, tarcza słońca uskrzydłonego. I ten
otok, zamykający cały świat, gdzie jest się
w oderwaniu od przyrody.

Wnętrze hippo-
stilowej sali.

Historia egipskiej świątyni, to forma estetycz-
nie zamknięta. Człowiek boi się przyrody, korzy się
przed nią. Daleko od tego, co robi Hellada.

Południe. Abu Simbel.
Tutaj są słynne ka-
tarakty. Przed tymi
kataraktami wznoszą
się góry Nubii. Mamy
grobowiec strzeżony
przez 4 figury Ram-
zesa i mały otwór,

wprowadzający do środka. Postacie te są ciosane z piaskowca. Są one traktowane
bardzo schematycznie. Nogi, to proste słupy. Wschowały one osiowość, frontal-
ność i dwuwymiarowość, są jakgdyby położone na płaszczyznę. Płaszczyzna, prze-
prowadzona przez oś, rozdzielił je na dwie równe części. Jednolitość całych
postaci. Górą korona i dalej spada płachta, estetycznie zamyka całość.

Co to znaczy? Cztery figury jednakowo patrzą na pustynię. -Tu potwier-
dzenie tego, co mówił Lepsius, że one symbolizują wieczność. Patrzą obojętnym
okiem w dal, tam gdzie zachodzi słońce, zlewają się z przyrodą. "Niewidzial-
na wieczność staje się wyczuwalną, widzialną" - jak mówi Lepsius. Egipt
przemyślił możliwość wyobrażenia za pomocą formy artystycznej duchowych
objawów, a nie jak pierwotny człowiek. Tu widoczna sama ekspresja twarzy.
Człowiek jest dla nas pewnym znakiem, z'niej odczytujemy. Milcząca twarz

Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

Faint, illegible text located between the architectural drawings.

Faint, illegible text on the left side of the page, possibly bleed-through.

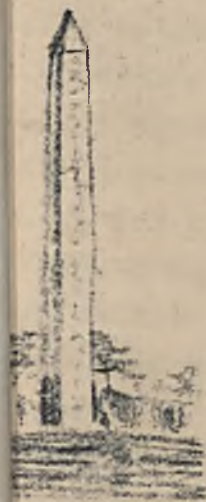

Faint, illegible text at the bottom of the page, possibly bleed-through.

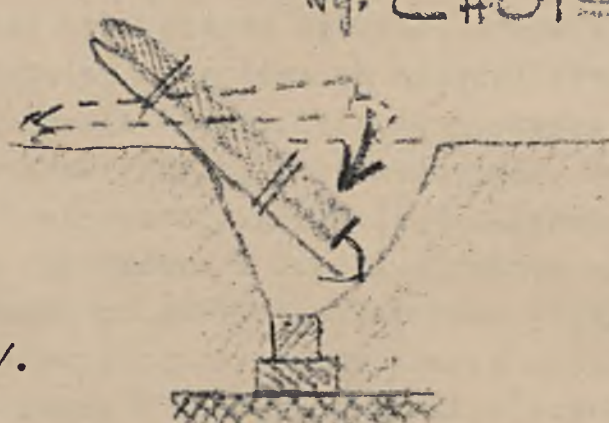
acza, że człowiek zamarł wobec przyrody, czując nicość. Usta zamknięte, ręce otwarte. Dla Hellady cała przyroda jest boska, człowiek zaś jest boską istotą. Gdy przyjdą pierwsze figury helleńskie, to ta twarz uśmiechnie się. Człowiek będzie rozumnie patrzeć na przyrodę. I wtedy zechce drapać się na brzuch, ale Olimp się nie da, strąci Prometeusza. Wtedy usta skrzywią się w grymas i będzie rozpaczliwa ekstaza umierania Prometeusza. Proces, kiedy z twą twarzą przejdziemy do zadumy - poto był tylko potrzebny Egipt.

Konstrukcyjne metody. Do prawidłowego obciążania kamieni dochodzi Egipt, miał żelazo. Wiązanie kamienne. Przykrycie kamiennego korytarza w piramidzie. Formowała się pseudo-arka. Ale południe jeszcze i dziś ulega trzęsieniom ziemi. Tego trzęsienia ziemi najwięcej bał się człowiek, dlatego dole mur ułożony był nie poziomo, lecz linią wklęsłą. W ten sposób jest on jak w talerzu i dzięki temu mur taki nie rozsypuje się.

Obelisk z Heliopolis pod Kairem, 20 m. wysoki. Masa prawidłowo obciążona. Jest to w zasadzie ten sam menhir, forma na dole szersza, na górze zwężająca się. Dwa obeliski mamy w Rzymie, w Paryżu mamy na Place de la Concorde jeden, w Petersburgu też. Kiedy przyszła moda na obeliski, to i bogaty Amerykanin chciał u siebie mieć też obelisk i aż 2 obeliski przytaszczył przez szeroki ocean, które stoją obecnie w Nowym Yorku.

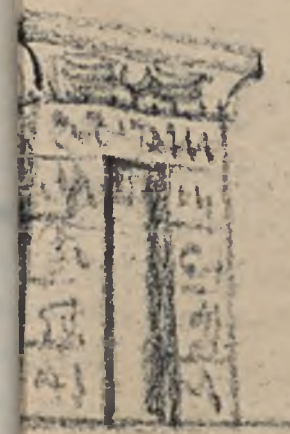

wg. CHOISI

W ustawianiu tych obelisków najpierw sypano piasek i następnie go stopniowo usuwano /Choisi/.

Choisi należała do architektów. To też architekt oznacza najwyższe tworzenie. U Witruwiusza spotykamy się z różnymi zagadnieniami czysto technicznymi. Nawet Andrea Palladio poświęca całe działy budowie dźwigów, katapult, mostów. Leonardo da Vinci był architektem, inżynierem, artystą. Dziś pojęcie architekt i inżynier stało się od siebie zupełnie różne, namnożyło się dziś tytułów, jak grzybów po deszczu: inżynier chemik, inżynier elektryk, inżynier architekt, inżynier mechanik, inżynier technolog, inżynier rolnik, inżynier miernik itd. itd.

Brama wjazdowa do miasta. Po środku widać uwiecznione słońce skrzydłami, a poniżej hieroglify.

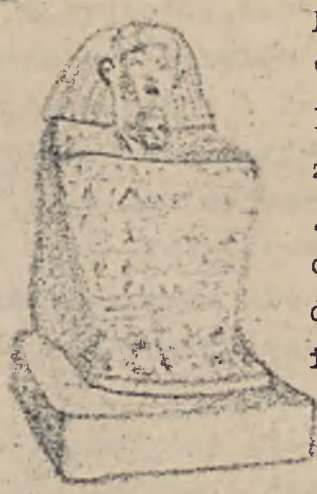
The following report shows the results of the investigation conducted by the author during the summer of 1911. It is based on the study of the various forms of the verb 'to be' in the different dialects of the English language. The results are as follows: In the standard English, the verb 'to be' is used in two forms, 'am' and 'is'. In the dialects, however, there are many more forms, and they are often used in a way that is different from the standard. For example, in some dialects, 'am' is used for both the first and second person singular, and 'is' is used for both the third person singular and the plural. In other dialects, there are even more forms, such as 'a'm' and 'a'is', which are used in the same way as 'am' and 'is' respectively. The results of this investigation show that the verb 'to be' is a very important part of the English language, and that it has many different forms in the different dialects. It is therefore important to study the various forms of the verb 'to be' in order to understand the English language better.

APPENDIX

am
is
are
was
were
be
been
being

The following table shows the various forms of the verb 'to be' in the different dialects of the English language. The first column shows the standard English forms, and the second column shows the dialectal forms. The third column shows the meaning of each form. The results of this investigation show that the verb 'to be' is a very important part of the English language, and that it has many different forms in the different dialects. It is therefore important to study the various forms of the verb 'to be' in order to understand the English language better.

Postać Sen-Mut.
 "Macierzyństwo".
 Forma estetycznie zamknięta. Wszystko jest przykryte całunem i tylko dwie głowy matki i dziecka wystają na zewnątrz.

Głowa pod wpływem Hellenów nawet się uśmiechnie. Głowa Tutmesa III z XVIII dynastii, obecnie znajduje się w muzeum brytyjskim.

BABILONIA I .ASYRIA.

W roku 1854 francuski konsul Botta w Mossulu /Irak/, spacerując, znalazł wałki kolorowanych rozbitych czerepów. Wziął szpadel i znalazł tego wię-
 . Wówczas zebrał ludzi i kazał im kopać. Ludzie zaczęli kopać i wykopali
 obła - głowę z rogami, brodą, dużymi oczami i porzucili ze strachem roboty
 et co gorsza sam Botta musiał uciekać. Po kilku latach zaczęto już wyko-
 iska pod opieką policji. Odrazu domyślono się, że natrafiono na ślady
 ilonu i Asyrii. Anglicy prowadzili też badania pod kierunkiem Taylor'a
 offus'a. W świątyni Baala natrafiono na znaki pisane. Nazwane one zostały
 mem klinowym, bo znaki były pisane kreskami. Pismo klinowe bardzo łatwo
 o odczytać, daleko łatwiej od egipskich hieroglifów. Była tam wypisana ca-
 historia Babilonu i Asyrii. Okazało się, że żydowski wielki narodek jest
 ciwie małym szczepem z tych, które zasiedlały te kraje. Religia była
 lna, aż została uczłowieczona przez Helladę. Legenda o Locie świadczy,
 były wielkie miasta jak Sodom i Gomora. Abrahama nie mógł zrozumieć
 la miejskiego i wyszedł na pustynię. Przeszedł Arabię, czy pustynię. Jesz-
 ciekawa legenda o Noem, który "... wody brał, a wino pijał dzbanem". Te-
 to nic innego, jak obręcz z rozbitej beczki, z której pijał Noe. Gdyby
 się nie upił, to nie byłoby cywilizacji. Przestrach żydka, to dowód, że by-
 wielkie miasta - Niniwa. Ważne jest podejście do tematu. Noe z wdzięcznoś-
 ostawił ołtarz i błogosławieństwem było to, że ukazała się tęcza, jak
 je nam Pismo Święte. Natomiast z pisma klinowego dowiadujemy się, że
 stros wyszedł z arki i zobaczywszy ziemię, usianą trupami, zapłakał gorz-
 łzami. Tu różnica podejścia do tematu. To co wiemy ze Starego Testa-
 u jest tylko cząstką małą tego, co dowiedzieliśmy się z wykopalisk
 ro-babilońskich, przeznaczonych jeszcze przez kronikarza żydowskiego.
 zysłości ten rozwój będzie symbolizował Rzym. Babilon nowy miał mury
 ej grubości, że po nich jechały 7 rydwanów w rząd, to znaczy około 14 m.
 dałaby grubość murów, jeżeli byśmy policzyli po 2 m. na jeden rydwan. I nie
 sadził opisujący to babilończyk. Badania potwierdzają nam to, że mury
 tak grube, gdyż odkopano fundamenty murów starego Babilonu, które miały

Faint text in the upper left corner, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Faint text in the upper right quadrant, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Main body of faint text, appearing as bleed-through from the reverse side of the page. The text is illegible due to its lightness and the overall quality of the scan.

Politechnika Warszawska
WYDZIAŁ ARCHITECTURY
BIBLIOTEKA

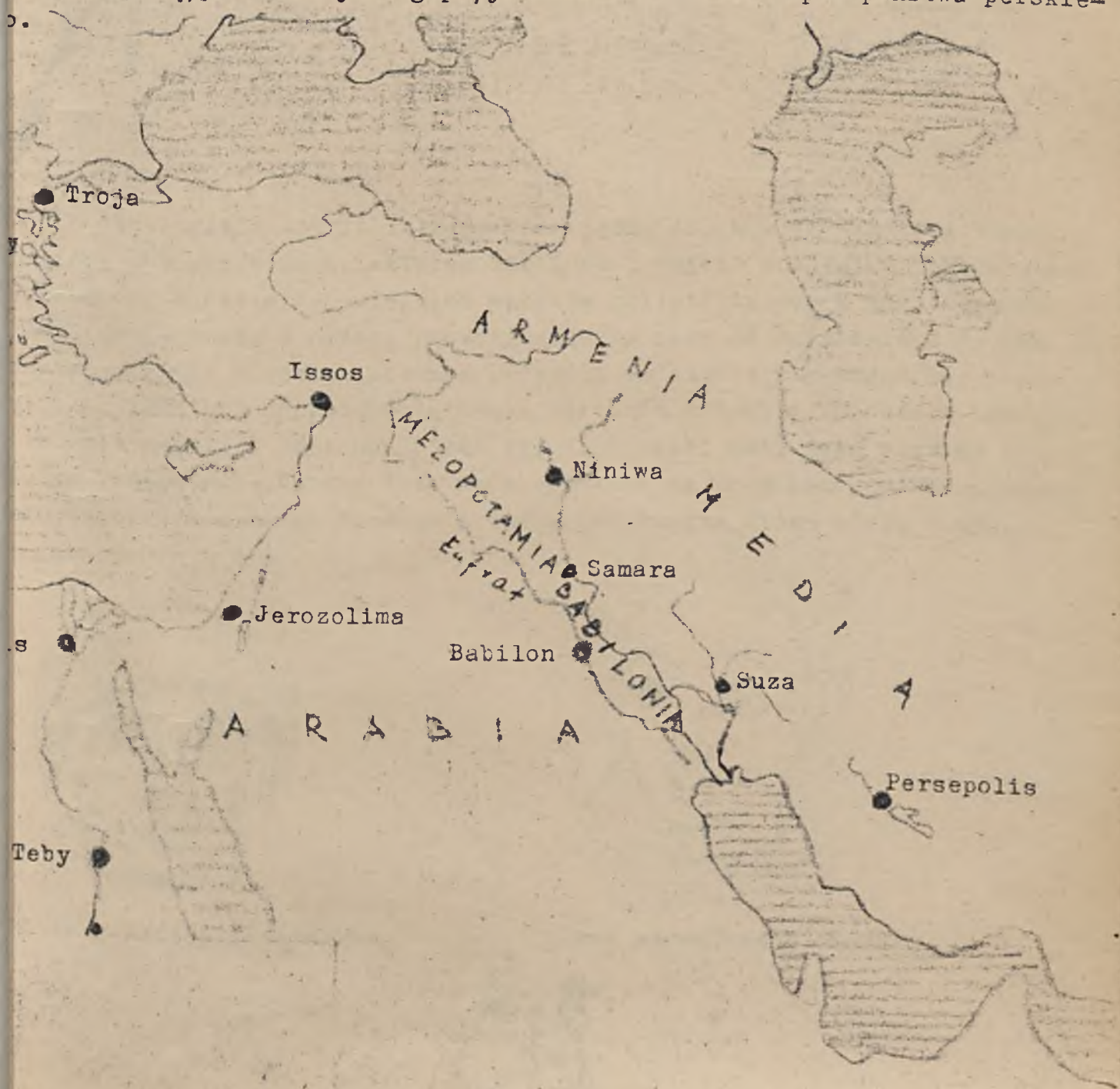
- 13 m. grubości. Następnie opisuje nam żydek, że bramy były złotem pokryte. Oczywiście znaleziono płyty miedziane i znowu okazuje się prawda. Istnieje legenda, że Babilon i Asyria stworzyła kult miłości, a boginią tego kultu by- bogini Astarta. Ponieważ, jak zwykle, kult ten uprawiany jest w nocy /prze- nie/, więc nic dziwnego, że jako symbol był wybrany księżyc, który symbo- zował tę boginię. Powstał cały kult religijny bogini Astarty. W Helladzie bogini nazywała się Afrodyta, ale była ona dobrotliwa, a tutaj bogini arta jest boginią zemsty, prześladowania, cierpienia, które się rodzą z mi- ci.

Nauka asyriologii poczyniła ogromne kroki po roku 1880. Przyczynili się specjalnie Loffus i Taylor. Anglicy wywozili, co mogli i dziś British Museum st prawdziwą skarbnicą. Jeszcze jedna legenda o ogrodach wiszących. Histo- wyraźna, lepiej się rozumienniż w Egipcie. Dziś się zupełnie dokładnie ała lata panowania takiego, czy innego króla. Niniwa, Assun, Korsabad po- adają cały szereg pałaców. Dzieje: najstarsze pomniki sięgają 3500 lat przed . Wcześniej zorganizowali się i utworzyli państwo wyżej pod względem kul- cy stojące Babilończycy. Podlegała im zrazu Asyria, którą zarządzali namię- nicy, ustanowieni przez władców babilońskich. W tym to czasie Asyryjczycy poznali się z cywilizacją babilońską i przeszczepili ją u siebie. Naj- akomitszym królem starożytnej Babilonii był Hammurabi /około 2000 lat ed Chr./ . Wsławił się uwolnieniem państwa od najeźdźców, atakujących je północy, ale przede wszystkim zasłynął jako prawodawca i twórca najstar- go ze znanych kodeksu praw.

Za następców Hammurabiego państwo, nie posiadające energicznych wład- , ani armii bitnej, stało się łupem wojowniczych Asyryjczyków. Ci rozpo- eli natychmiast politykę zaborczą. Rozszerzyli granice państwa na północ, anowali częściowo M. Azję i Armenię, podbili Syrię, dotarli do Egiptu, który ez jakiś czas im podlegał. Najdzielniejszym ich władcą był panujący w I w. przed Chr. Sargon. Podbił on też część państwa żydowskiego ze stolicą arią. Aby zapobiec buntom podbitych ludów, przesiedlał je w głąb swego stwa, utrzymując wszędzie w nowonabytych ziemiach silne załogi wojskowe. utne i bezwzględne traktowanie zwyciężonych wykopało jednak przepaść dzy nimi, a zwycięzcami; ludy podbite, przejęte nienawiścią do wszystkiego asyryjskie, czyhały na sposobność zrzucenia nienawistnego jarzma. Rze- wiście też najbliżsi sąsiedzi Asyrii, Babilończycy i Medowie, wyzyskali ilę, gdy Asyria nękana była napadami, na północy mieszkających Scytów, i atakowali stolicę Asyrii, Niniwę. Niniwa, której piękność podziw wzbudzała wiecie starożytnym i która ze względu na grube mury ją otaczające ucho- la za niezdobyta, została doszczętnie zburzona /606 r./; państwo asyryj- eprzestało istnieć. Na gruzach tego państwa powstały: monarchia nowo-ba- ońska i medyjska, które rozgraniczał Tygrys.

Najznakomitszym władcą nowobabilońskim był Nabuchodonozor.

okonał on Żydów i zburzywszy ich stolicę, Jerozolimę /586 r./, ich samych rzesiedlił w głąb państwa swego i zabronił im powrotu do ojczyzny. Nietylko jednak jako wódz zasłynął Nabuchodonozor, zyskał on sobie przede wszystkim dziejach imię czynami pokojowymi. Wspaniałe pałace i ogrody wiszące, ja- iemi zdobił swą stolicę, uchodziły za cud świata. Ulepszone i świeżo na jego rozkaz wykopane kanały podniosły urodzajność ziemi. Kamienny most, rzerzucony przez Eufrat, arcydzieło sztuki inżynierskiej, wpłynął na oży- ienie handlu w samej stolicy. Potężne, grube mury stanowiły obronę przeciw apadom z północy. Nie mógł jednak dziełom swym zapewnić trwałości Nabucho- onozor, nie zostawił bowiem po sobie odpowiedniego następcy. Gdy zabrakło ilnej ręki państwo zaczęło chylić się ku upadkowi, aż wreszcie stało się raz z Asyrią, podobnie jak Egipt, jeszcze w VI wieku łupem państwa perskie- o.

W podziemnych kanałach znajdujemy układ klinowy arki. Sklepienie pozwala na przykrycie przestrzeni, gdyż arka opiera się na klinach. Rozpór dąży do dołu i wywołuje parcie na niższe kamienie.

W Babilonii i Asyrii religia szła jedną drogą, a sztuka inną. Miała na inne pobudki. W architekturze Babilonu i Asyrii znajdujemy pierwiastki doczesności - nie widać wielkich wpływów religii. Pałace i mury obronne, miast, tunele, mosty i ogrody potwierdzają, że mamy do czynienia z życiem doczesnym, a nie wiecznym. Abraham porzucił te ziemie, nie mogąc się pogodzić z rozpustą i doczesnością życia Babilonu i Asyrii. /Sodoma i Gomora/. W religii Asyrii i Babilonu niema tej zaciętej nuty jaką widzimy w Starym Testamencie. Ma ona dużo nauk opartych na pojęciach dobra społecznego na przykład nauki Marduka i nauki Zaratustra, które mówią o tym, co jest Dobro i Zło.

Głowa z Telloh. Naturalizm.

Głowa marmurowa z Nussar.

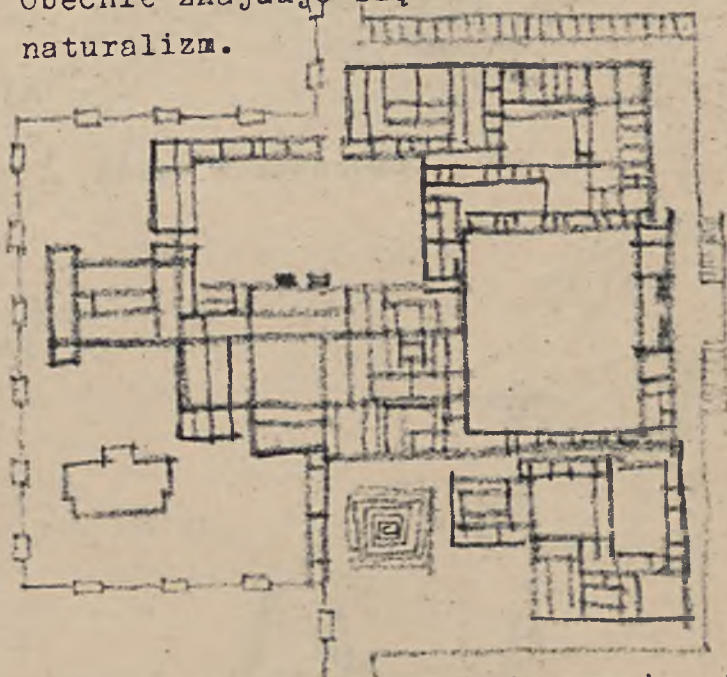

Gudea. Statua z Telloh wykonana w diorycie. Obecnie znajduje się w Louvre. Cechuje ją naturalizm.

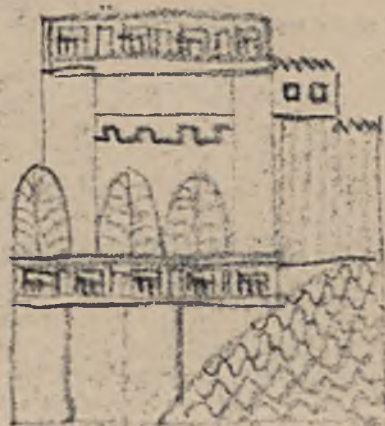
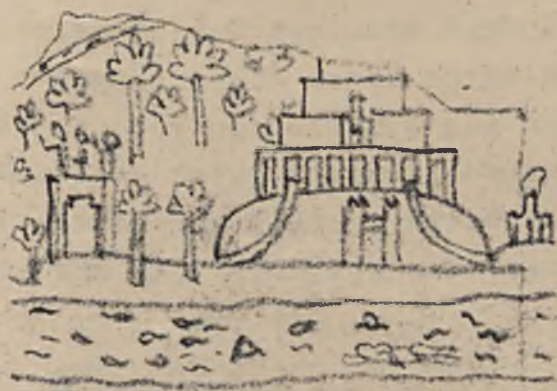
oska Kossabad.

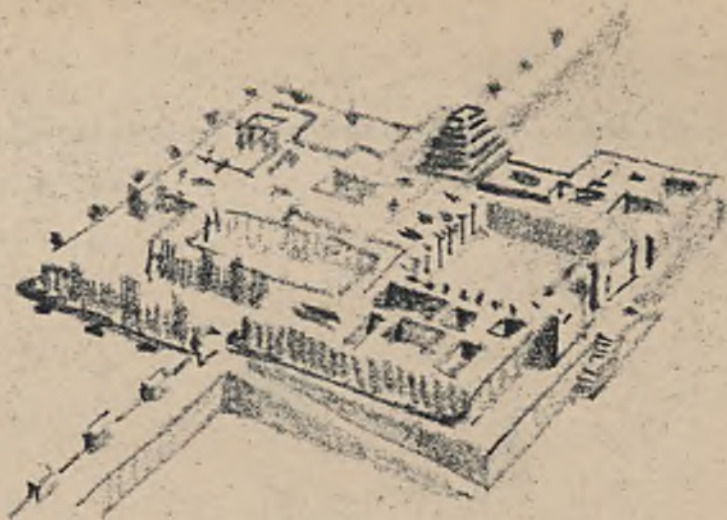
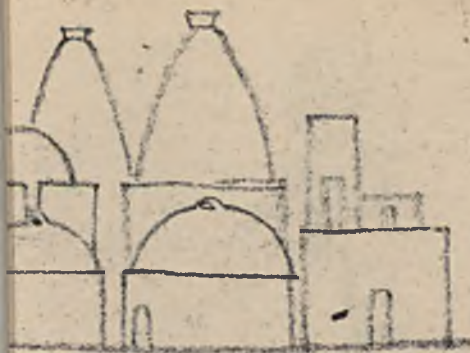
Świątynia egipska posiadała, tutaj natomiast widzimy pełnie chaotyczny plan. Budowane w klimacie łagodnym, ponad to były to budowle, wstawiane na skutek zachcianki króla, który mając liczną rodzinę, stawiał takie rozległe pałace.

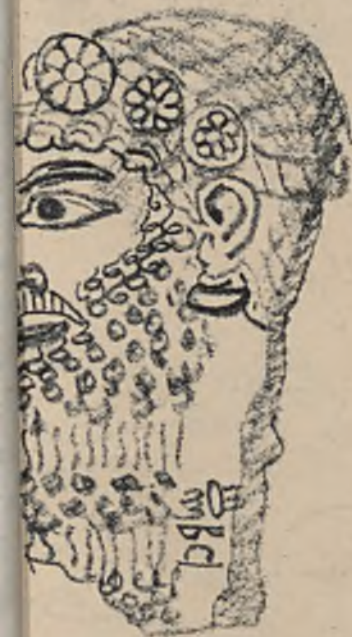
Forma plastyczna wewnętrzna, a nie zewnętrzna. Mamy do czynienia z kamieniem miękkim, podatnym do rzeźbienia. Płyty cokołowe rzeźbione pismem opiewającym życie właścicieli. Rysunki architektoniczne na płytach pozwalają się domyślać, jak wyglądała budowla.

Budowla belkowa o dachach płaskich. Stropy wykonane z trzciny okładanej gipsem. Na lewo znajduje się świątynia, która zawsze znajdowała się osobno, położona dalej od domu.

Pałac w Korsabad.

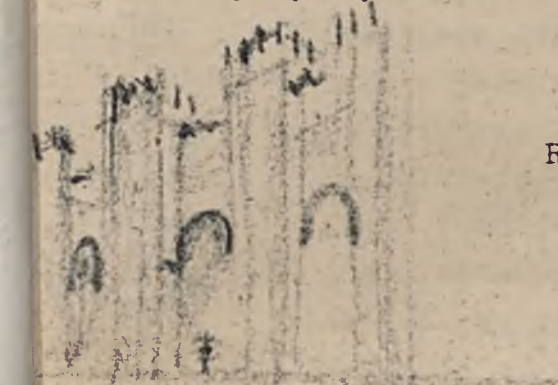
Kwiat rumianku
na diademie.

Kompozycja architektoniczna byków asyryjskich ujęta dwuwymiarowo. Nadają one jedną ciekawą rzecz, mianowicie 5 nóg. Głowa jest ufryzowana. Nie daje się zauważyć wyraźny kubizm w brodzie, we włosach. Jest to wcale przed Chrystusem. Symboliczność brody wyraża się i w traktowaniu całego ciała. Z żeber porobione są ostre linie. Pióra, to systemat. Wreszcie cała muskulatura nóg ujawniona w bardzo silnej mierze.

Metalowe formy historii asyryjskiej w miarę miękną. Te stwory w burze swojej zmiękną i wreszcie znajdziemy w pałacu Sanheriba naturalistyczne lwy ryczące, z otwartymi paszczami.

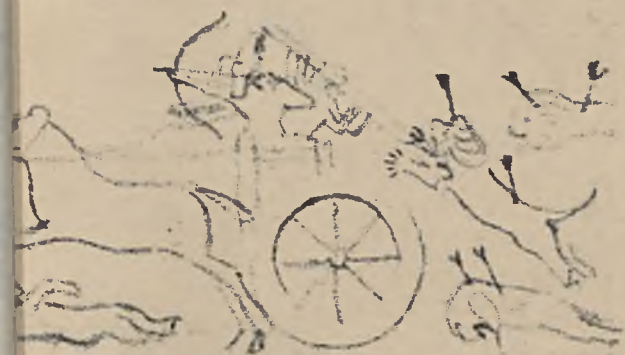
Restytucja wnętrza podwórka daleka od prawdy.

O ile miękziej rysowane. Żeber niema. Delikatne linie ciała.

W pałacu Sanheriba znajduje się naturalistycznie ujęty lew. Zachowała się też i tradycja pięciu łap.

Polowanie króla asyryjskiego. Tu nasuwa się ciekawe porównanie. Porównam z epoką pseudoklasyczną, to znaczy z czasami Corneille'a i Racine'a. Wtedy powstały owe klasyczne zasady, dające pewne reguły, prawidła do francuskiego dramatu:

1. jedność miejsca,
2. jedność czasu,
3. jedność akcji.

pełnie to samo, bowiem lew pod koniem jest tym lwem, do którego strzela. Strzała w lwie to ta sama strzała, znajdująca się w ręku króla. Tu jest ósć miejsca, czasu i akcji. Jest to płaskorzeźba alabastrowa z Niniwy. Jej ją dwuwymiarowość, gdyż wypukłość daje linię, albowiem jasną, albo ciemną. Linie, lejce, grzywy to geometryczne traktowanie rzeczy. Z biegiem czasu one zmiękną.

2 duchy strzegą drzewo wiadomości zła i dobrego. Sama idea tego drzewa pochodzi z Asyrii i Babilonii. Postać taka w jednym ręku trzyma owoc granatu a w drugim torebkę. Ubrani w ciężkie tkaniny. Sama faktura pokazuje muskulaturę, silne linie. Jak ostro narysowane kolano, linia kości, łydka. Później nastąpi zmięczenie obyczajów, utrata spartowego stroju, zniewieścienie. Zobaczymy, że ten sam motyw jakże inaczej będzie ujęty. To już nie

ą straszliwe demony strzegące drzewa dobra i zła, lecz zobaczymy teraz ewczeta, a w ręku będą trzymały wianuszki. To zmiękczenie obyczajów da zauważyć również w szeregu ciekawych scen, na przykład polowanie na będzie urzeczona w ten sposób, że człowiek nie będzie się stykał wprost zwierzęciem, a już zabezpieczy się, stając gdzieś na miejscu niedosię- nym i bezpiecznym.

Chlubą brytyjskiego muzeum są wywiezione z Niniwy płaskorzeźby. Widzimy przykład młodego rączego konia, trzymanego z młodzieńczą siłą przez ermka, lub polowanie na dzikie konie. Koń jest ujęty perspektywicznie, krótkach. Tu jest śmiałość widzenia świata, która w Egipcie ginie w sym- ice. Tu naturalizm, który na początku Babilonu i Asyrii panował wszech- dnie. Tu ten ton groźby zmiękł - koń ogląda się za żrebakiem. Wraz z na- alizmem przychodzi:

- 1/ pierwiastek fizyczny - wszelkie studia nad poznaniem anatomii,
- 2/ pierwiastek psychiczny - ujawnia się swoje ja w Asyrii, zamiast troju młczenia w Egipcie. Naród asyryjski jest bardzo żywotny, nerwowy.

Tutaj mamy lwa rzonego strzałą. Lew cierpi. Skurczony, żyje krwią. Wyraźnie przebija współczucie dla cierpienia zwierzęcia. Asyria zatraci swój ustrój spartański. Geometryczne ujęcie wska- zuje, że to wcześniejsze rzeźby.

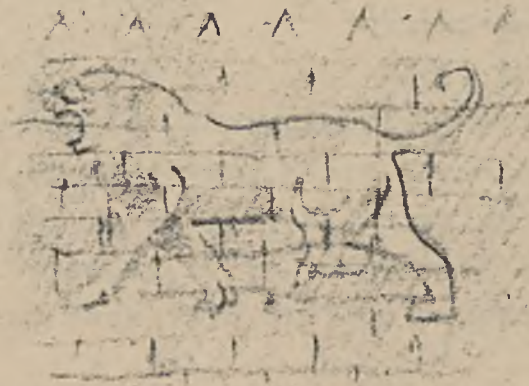
To rana na lwica. Spara- lizowane nogi. Ryczy. Linie miękkie, tak jak skóra. Podobnie miękki obraz przedstawia nam dzunglę i wśród palm, kwiatów rumianku leży lwica. Jak miękko zrobio- na!

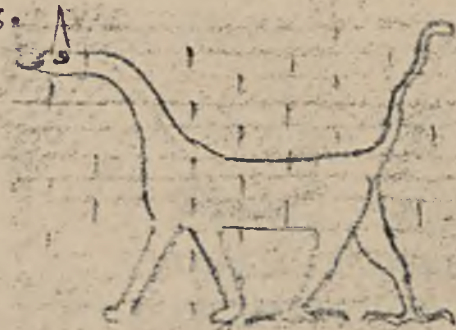
Ten sam król leży sobie w altance i popija sobie wino. To ta sama scena, którą opisuje prorok Daniel, gdzie król popijał sobie wino, a na ścianie ukazały się ogniste litery i wypisały "MANE, TEKEL, FARES". Ale znamienne jest to, że tu poraz pierwszy spotyka się królową, która współlucztuje z królem i popija sobie wino. Ci ludzie muszą mieć wygodę i dlatego z tyłu za królem i królową stoją niewolnicy z wachlarzami. Detale - altanka winogronowa.

Z tego osłabienia Asyryjczyków skorzystali Babilończycy i zburzyli te miasta, tak że nic nie zostało. Później Islam też przejechał się po tej krainie. Przeniosło się cały ośrodek bliżej do zatoki perskiej. Powstał Nowy Babilon, budowany jeszcze na większą skalę niż Stary Babilon. Były tam mury, bramy, świątynie. Świątyń niema śladów, aczkolwiek Żydzi mówili o Baalu i świątyń jemu stawianych, to jednak nic nie można znaleźć. Natomiast legendy o mostach są możliwe. Potem jeszcze jedna rzecz - ogrody Semirahidy. Już Herodot opisywał olbrzymie ogrody. Rzecz się miała tak, że król pojął za żonę panią z gór. I wtedy, aby tęsknotę jej uspokoić, wybudował sztuczne ogrody na murach, czy dachach pałacu, aby jej zastąpiły rodzinne strony.

Najście Persów, których kraina leży dalej na wschód, stało się ostatecznym końcem Babilonii. Suzy, miasto o olbrzymich wieżach z cegieł pokrytych glazurą. Majolika, która i dziś jeszcze ma zastosowanie - meczety Turkiestanu są pokryte kolorowymi cegiełkami. Ta tradycja pochodzi właśnie z tych czasów, a więc z 6 stulecia przed Chrystusem.

przenia się powtarzają. Na dole jednoróg. kolorowe. Oprócz tego znajdujemy jeszcze w motywach składające się z różnorodnych motywów i zryzaków.

PERSJA.

Aleksander Wielki prowadzi wojny i w 540 r. przychodzi do Midii, Asyrii, Mezopotamii, niszczy tutaj Hetytów i ufunduje ogromne państwo perskie, założone przez syna Kambizesa. Przypomnijmy parę dat:

525 - Egipt Kambizesa,

450 - Maraton,

480 - Salamina.

W 334 r. pierwszy zwycięży Zachód. Grecy zwyciężyli rozumem. Po upadku Bizancjum, które prowadzi wojny przeciwko Sacenidom, Partom. Szlaki wyznaczone przez ustrój ziemi - zalewało się Europę. To zagadnienie prowadzi na siebie Islam. Wojny krzyżowe. Aż w Hiszpanii zostało zatrzymane przez Rolanda Martela. Do Rzymu dojdą Gotowie, poprzez Węgry /Odoaker, zwycięzca Herulów/. Islam pchał się do Europy i w 1450 r. Bizancjum zwyciężyła otrzymuje półksiężyc. Turcy weszli do Europy, aż w 1683 r. Karol VI i Sobieski zadaje cios śmiertelny Islamowi. Teraz

wa się odsuwanie Islamu coraz dalej. W tej chwili tylko Konstantynopol i Adrianopol znajduje się w rękach Islamu.

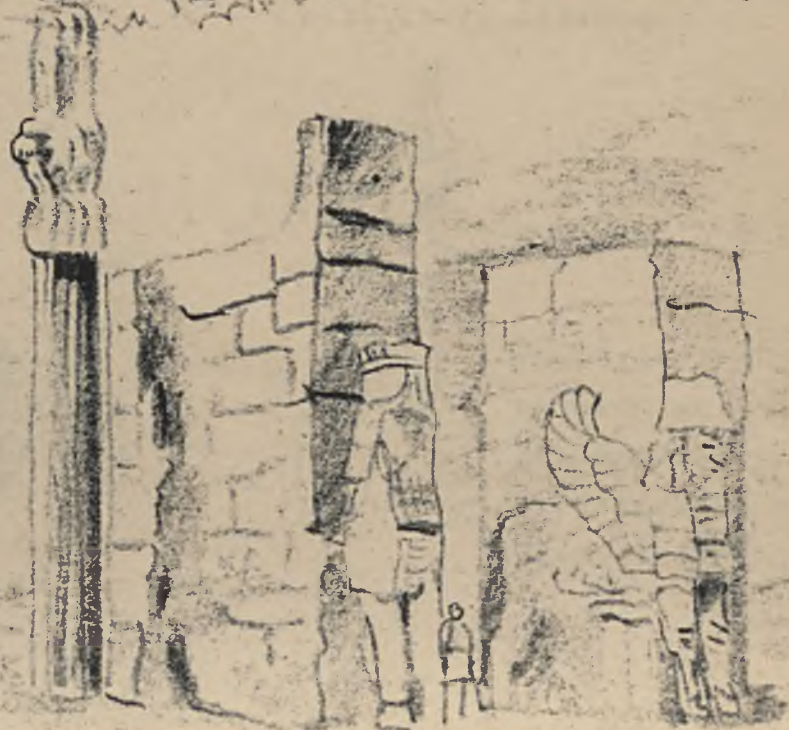
Religia Zoroastrii. Na górach Midii i Elanu są rozsypane ołtarze. Jest to paralelepiped zakończony flakami, oraz znajduje się tutaj pseudo-arka. Mówią, że tu się

łży święte ognie ku uczczeniu Zoroastrii. Słowianie mieli podobne urządzenia, mianowicie były ułożone stosy na wzgórzach, które nazywały się wici. Nieprzyjaciel się zbliżał podpalano je. Tu jest niewątpliwie to samo. Jest czysto militarne urządzenie. Świadczy to, że tu głównie stało życie stwowe, a nie jak w Egipcie, gdzie na pierwszym miejscu panowała religia.

Grobowiec Cyrusa. Dwuspadowy dach świadczy o tym, że jest to typ helleński, a więc jest to pomnik znacznie późniejszy.

opolis. Ruiny głównej pałacy w królewskich pałacach. Dariusza. Odrzwia mają obronny charakter. zymie kamienie.

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or header.

Vertical handwritten text on the left side of the page.

Horizontal handwritten text in the middle section of the page.

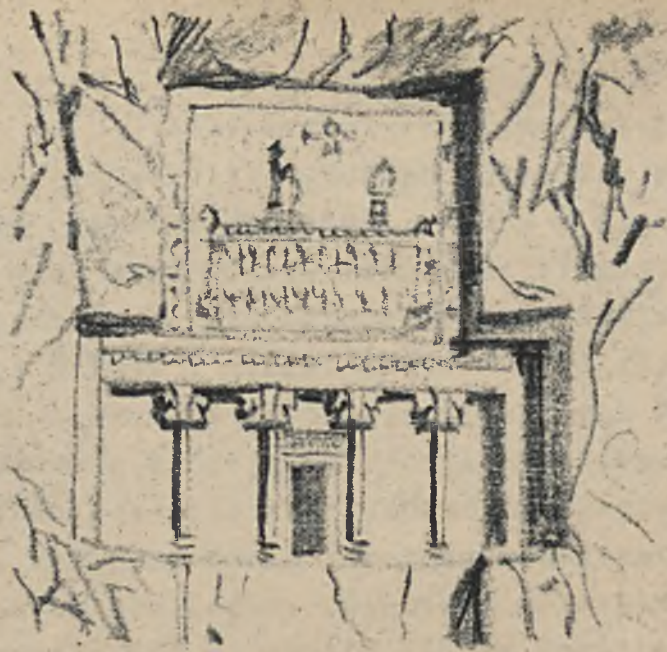

Vertical handwritten text on the left side, below the middle section.

Horizontal handwritten text in the lower middle section of the page.

Vertical handwritten text on the right side of the page.

Grób Kserksesesa w Nakschi-Rustem.

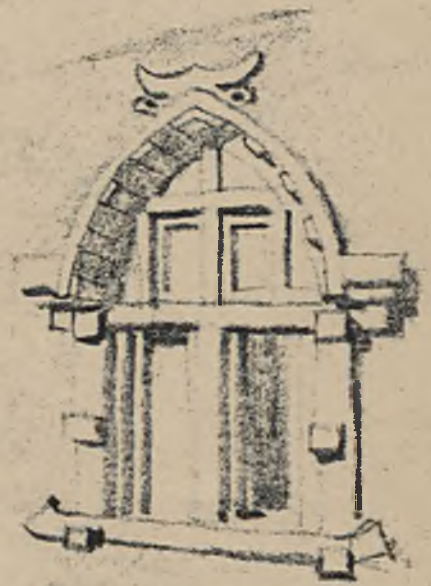
Kolumna z pałacu w Persepolisie

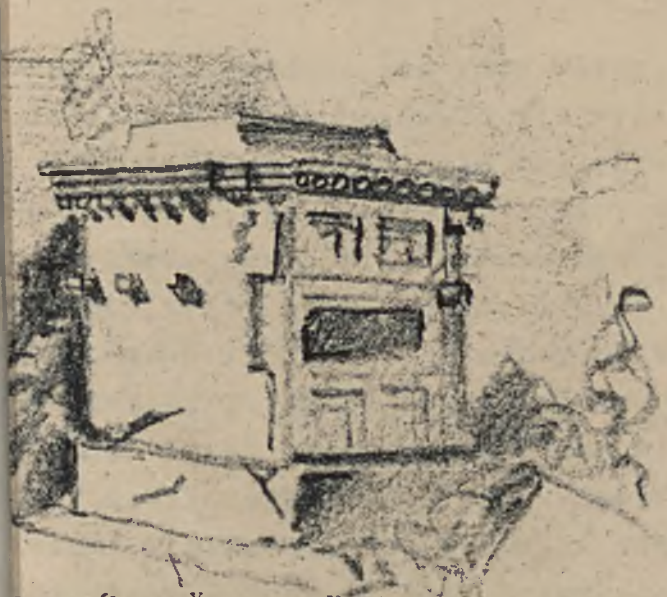
Relief z pałacu Dariusza II w Suzie.

Relief z "Jasili-kaja" przy boghaz-koi.

Grób skalny w Pinarze. Jest tu widoczny związek form z architekturą drzewną.

Grób w Xantos. Naśladownictwo trzciny.

Powtórzenie ubiorów we Francji. Wzory przywiezione przez krzyżowców.

H E L L A D A
+++++

Rzeźba. Dopiero w XVIII w. poznano dzieła 5 stulecia przed Chr. /Fidiasz/.
 chał Anioł, ani Bernini nie znali rzeźby 5 stulecia. W XIX w. sięgnęły ba-
 nia przed V wiek przed Chr. W roku 1854 sięgamy do archaizmów /Eginety,
 upy ze świątyni na wyspie Eginie/. Henryk Schliemann zamyka historię
 ecji. Studiuje ~~WXXXX~~ i szuka śladów w Troi /Ilionie/. Tu zanikają źródła
 semné. W końcu wieku XIX występuje Artur John Evans, który uchylił histo-
 ę przed homerską, której ślady daje Kreta. Na wyspach Melos jesteśmy w
 olicie. Amerykanie kupili Ateny, zburzyli istniejące domy i zaczęli kopać.
 końcu XIX w. wykopano Wenus i Pergamon. Malarstwo zginęło wobec wobec
 strwałości materiału. Jedyne pojęcie o malarstwie dają malowidła na na-
 niach. W początku XIX w. działa Wiliam Hamilton. Czas Hellady liczy się
 8 stulecia przed Chr. aż do Narodzenia Chrystusa.

essalii znajdowała się góra Olimp, gdzie mieszkali liczni bogowie. Była
 jakgdyby rodzina bogów. To nie byli niedostępni bogowie. Zeus nawet pło-
 ła dzieci z ludźmi. Religia helleńska stworzyła bogów na podobieństwo
 owieka. Na wyspie Delos był uprawiany kult Apolla. Wyspa Thera, to wierz-
 łek zapadającego się wulkanu. Dawniej historię Hellady dzielono na okres
 haiczny, złoty wiek i upadek. Są to podziały bardzo prymitywnie zrobione
 głębszego zrozumienia rzeczy. Hellada pierwsza stwarza świat swój o
 wolnej myśli, jakiej niema gdzieindziej. Pierwszym etapem, to będzie
 orzenie przez Greka bajki, potem wiedzy i zamiast dogmatów religijnych
 ozofię. Człowiek nie boi się pioruna, morza, nie wierzy w złe duchy. A więc
 rwszym okresem, to będzie świat poetyckiego nastroju, antropomorfizm,
 łowieczenie. Morze, doliny, drzewa, bogowie zostali oczłowieczeni. Tu przy-
 a żyje wraz z człowiekiem. Te przeżycia przenoszą się i na Olimp, który

łagodny, gdy oświecili go Helios, lub chmurny, gdy zmarszczy się i gniewa. Posejdon, dobry, łagodny i gniewny, gdy niesie zagładę i ludziom i domom. Za pomocą poznawania dzieł sztuki będziemy poznawali i rozwój sztuki.

Zatoka koryncka. Widok na wybrzeże Peloponezu. Przeważnie na tych górach rosły oliwki /drzewa oliwne/ i tu pasły się duże stada kóz. Oliwa, sprzedawana w greckich garnuszkach, rozprószyła się i zapoznała z tymi

okresami całego kontynentu. Jest to krajobraz pokryty niewielkimi górami, z którego zrodził się nowy człowiek, który swym podejściem do życia zawojuje świat. Podobnie górzystą jest wyspa Delos. Tu kwitł kult Apollina. Są tam ruiny miasta z mołem portowym. Badania obecnie dają obraz miasta starożytnego. Rzymianie 2 razy zniszczyli to miasto. Ateny, to miasto otoczone murami kamiennymi, posłanymi suchą agawą, lub drzewem oliwnym. Sztukę grecką stworzyła więc nie geografia, czy klimat lecz umysł ludzki. Jeśli chodzi o chronologię sztuki greckiej, to najstarszym źródłem piśmiennym jest epos Homera. Natomiast historyczne dane znalezione na Krecie datują się na 1600 lat przed Chr. /XVIII dynastia w Egipcie/.

Okres starokamienny. Na Malcie znaleziono szczątki osiedli ludzi pierwotnych. Budowano pod wrażeniem jaskiń. Murowane z kamieni i prawdopodobnie kamieniami sklepienie, gdyż wychodząc z jaskiń kamiennej, człowiek tylko w kamieniu mógł mieszkać. Na wyspie Gozo /około 2000 lat przed Chr./ operowano linią prostą.

Na Krecie znaleziono garnek około roku 1700. Naczynie to służyło na różnego rodzaju ziarna, wzorowane było na ceramice.

Teraz zrobimy duży skok naprzód. Kreta. 1400-1100

piśmiennych niema. Evans zrobił tablicę i

podzielił okres od 2000 - 1100 na szereg okresów

chronologicznych, mianowicie zrobił 3 duże okresy i każdy z nich na 3 mniejsze.

Wobec tego więc 9 okresów Krety. Ale to jest bardzo niepewna rzecz.

W Knossos znaleziono szereg przedmiotów architektonicznych i przemysłu artystycznego. Widzimy tutaj zupełnie dowolny rysunek, przedstawiający ośmiornicę w ruchu, w głębi morza. Zagładnięto na dno morskie. Dzbanek ma kształt nieprawidłowy. Twórcy wyszli z dyni. Wielki brzusiec, nóżki niema, podstawy niema, jest więc astatyczny /wywrotny/. Brak systemu, brak osi i pionu kręgosłupa, który wyraźnie był w Egipcie.

Wszystko jest w ruchu, podczas gdy w Egipcie wszystko przedstawione jest w bezruchu.

Malarstwo ścienne. Pod względem naturalizmu stoi na wysokim poziomie. Bogaty kolor. Widać, że człowiek żyje z przyrodą. Niema tu egipskiego schematu. Jest ta roślina ceniona dla niej samej, a nie dla symbolu. Nogi pana w dziwnym, jakgdyby karnawałowym ruchu, ustawione w perspektywie.

o było w pałacu Sanheriba w "Polowaniu onie". Barwność rzuconych plam przypominają impresjonizm Maneta czy Severiniego.

Dama z rozwianymi włosami.

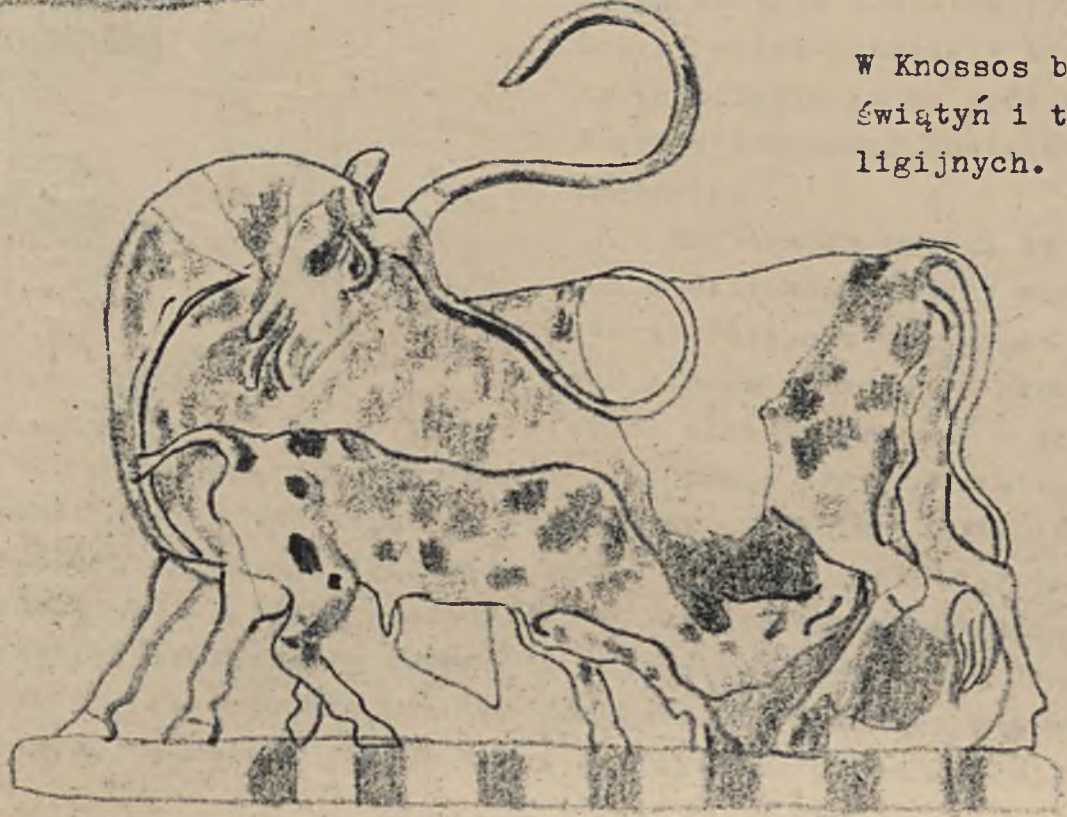
a! -Przybierze naturalne wygięcie.

"Zaklinaczka", figurka kolorowana, porcelanowa

W Knossos brak zupełny świątyń i tematów religijnych.

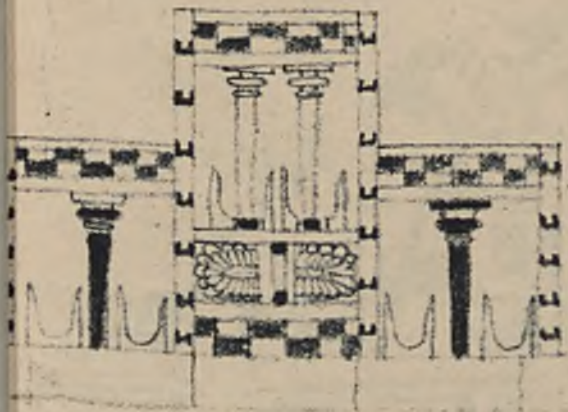
tyczność. Na górnej części brzuszcza ciekawy motyw. Na początku idzie duży ryj jegomość. Przypatrzmy się jego wyrazowi twarzy: uśmiechnięty. Prowadzi tników, którzy niosą kłosa. Przecież to nam przypomina zupełnie nasze nki. Widzimy, że dalecy jesteśmy od symbolicznych motywów egipskich, gdyż jawni się radość życia. - Prawda, to są chudzielcy, pomimo to idą zadowole- śpiewają. Motyw śpiewu tu poraz pierwszy się zauważy. Później śpiew ten knie i zjawi się dopiero w sztuce malarskiej odrodzenia /Donatello/, w ce włoskiej. Jeśli chodzi o fakturę, to tutaj panuje realizm. Wszyscy roz- ie śpiewają, jedni usta otwierają szeroko, drudzy śpiewają półgębkiem. y jest indywidualnie traktowany. Jest to jakgdyby portret z natury, oto- y bogactwem przyrody. Żyć wiołowa przyroda została związana ze sztuką. rzezrocze najsilniej ujawnia nam astatyczność. Tu nie klimat, czy geogra- lecydowała, a rasa.

Sir Artur Evans odnalazł na Krecie ruiny osiedli ludzkich. Przypadają one na okres panowania króla Mino- sa. Te osiedla można podzielić na 2 grupy: 1/ Knossos, Phaistos, Malia, 2/ Gurnia.

Największy pomnik to Knossos. Już u Vitruwiusza mamy wzmiankę o tym mieście, ale nazywa on je Gnos- ses, pisane przez G. Po grecku nate- miast piszemy przez K - Knossos.

Evans, Anglik, poświęcił duże sumy i całe swoje życie na te wykopaliska ecie. Rozkopywał różne rzeczy i pokazał światu różne zadziwiające odkry- tutaj widzimy pałac. Ale trudno to nazwać pałacem, jest to raczej siedlis- dzkie. Świątynia egipska posiadała swój kręgosłup, oś podłużną, otoczona to murami, które tworzyły zamkniętą całość. Tutaj daje się zauważyć brak słupa, bo ani to podwórko, ani ten korytarz nie może być uważany za krę- o kompozycyjny całości. Inna bardzo charakterystyczna cecha, że niema

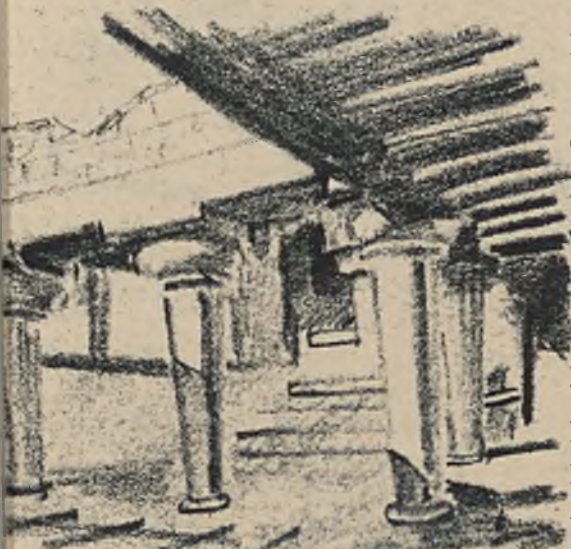
taj jakichkolwiek granic. Można dobudować nowe budynki i nikt się nie zmie-
 Dziś jeszcze wykopaliska nie są przecież skończone. Evans przypuszcza, że
 lej były jeszcze dalsze inne osiedla i że tam na wschodzie były tzw. he-
 e dla karawan. Pewien uczonej rosyjski nazywa je "karawanseraje" i jak
 przypuszcza tu odbywała się wymiana, czy handel. Nie darmo Grecy stworzyli
 tendę, że Minotaurus zbudował labirynt. Wchodzi się przez galerię na pod-
 ko, ale to podwórko nie ma wcale charakteru reprezentacyjnego. Niema sta-
 znego założenia, tak samo jak i w garnkach. Poszukajmy wejść. Wchodzę, gdzie
 ę i okazuje się, że muszę zawsze wyjść spowrotem. Jest to cały szereg piw-
 , które noszą przeznaczenie składów. Znajdują się tutaj ogromne garnki z
 wą, ziarnem a nawet i winem. Wreszcie wąziutkim przejściem przechodzimy na
 gie podwórko i znów po długim błędzeniu możemy znaleźć niepozorne, gdyż
 gie trafiając na ściany, wyjście. Właściwie, to wszędzie napotykamy rodzaj
 łąków i musimy wyjść zawsze spowrotem. Ciekawa jest prawa strona. Ciekawe
 te kolumnienki, schody i ich oświetlenie poprzez kolumnienki. Evans przypusz-
 , że tu mieszkał Minotaurus. Ściany oktagonalne. Ma się tutaj uczucie braku
 nowagi. Stosunek pomieszczeń jest zupełnie bezplanowy. W Egipcie stosunek
 dzy secos, hipostylem i perystylem jest zupełnie wyraźny. Tutaj układ wy-
 kowy, sporadyczny. Nie crée, lecz spontané, jak mówią Francuzi. Człowiek, nie
 ąc owej nitki Ariadny, zabłądził w owych murach i prawdopodobnie stąd wy-
 zi się ta legenda. Evans znalazł różne motywy na ścianach pałacu ze świa-
 roślinnego, zwierzęcego, a także i architekturę. Evans na podstawie tych

rysunków restytuował. Ale, niestety, nie-
 słusznie. Otóż to jest ten rysunek, ma-
 lowany na ścianach Knossos. Ściany z
 drzewa. Drewno trzymają masę KKKK
 z gliny. Dla podtrzymania stropu, ko-
 lumny. Na to położone są deski poprzecz-
 nie kilka razy. W środku mamy motyw
 dotychczas jeszcze nie opadnięty -
 dwie tarcze. Na górze 2 kolumny, a nie
 jedna, jak w tamtych salach. I wreszcie
 schody, prowadzące na górę, na taras.

tutaj dowód niezbity, że te budowle były wielopiętrowe. Na dole coś w ro-
 u ławy, niecki. Jest tam coś w rodzaju wolicz rogów. Uczeni mówią, że jest
 heraldyczny znak. Ale jest to rzeczą wielce wątpliwą, gdyż trudno sobie
 razić, żeby znaki heraldyczne się stawiało na podłodze. Kolumny są, na dole
 ze, na górze szersze, pomalowane czerwoną farbą. Evans uzupełnił to w ten
 ób, że zrobił kolumny z żelbetu i maluje olejną farbą czerwoną, a belki
 także z żelbetu i maluje je tak samo farbą olejną, lecz koloru złotego,
 rzewo. Tak nie wolno restytuować, jak to zrobił Evans. Na starych, starych
 amentach stawiać konstrukcje żelbetowe, które śmiało mogą wytrzymać

bardowanie, tak że zachodzi obawa, że po takowym, prawdziwe zabytki zostały zrujnowane, podczas gdy restytucje Evansa stałyby nadal. Iluż laików prowadzi się w błąd. To jest grzech w stosunku do szarego człowieka. Nie można nam dawać tego, co jest nie prawdziwe. Noakowski traktował te rzeczy niewieściemu, mówiąc, że to "daje iluzję".

Tu jest świetlik. Policzki są tu zachowane. Evans na tych małych bazach, które tu znalazł postawił te olbrzymie kolumny. Wiadomo, że malarz źle rysuje architekturę. Belotto, Canoletti i inni, to są wyjątki, ale wogóle malarze nie umieją architektury malować. Powstaje pytanie z czego te kolumny są zrobione. Malowano tylko drzewo. Tymczasem Evans tak silnie rozsądza górę, że trudno przypuścić, aby takie drzewa można było gdziekolwiek znaleźć. Chyba jakieś stuletnie, ale to przedstawia niesłychane trudności.

W każdym razie miłe jest to światło z góry i w ten sposób tworzy się iluzję rzeczywistości. Poza tym bogata gama kolorów, tak jak w owych figurynkach porcelanowych. Jest to świat barwy. Ta barwa w następnym okresie zgaśnie.

Korytarze. Garnki w piwnicy. Sama ściana grubsza od korytarzy. Dzbany są ogromnie duże, bo sięgają ludzkiego wzrostu i poza tym grube. Są one koloru opalonego na jasno pomarańczowy. Tu przechowywano olej względnie i wino. Dzbany te są podzielone na pasy

Długi korytarz i boczne wejście. System mieszania kamienia naturalnego z gliną.

Restytucja, dokonana przez Evansa, przedstawia "salę tronową", ozdobioną malowidłami ściennymi. Do nazwy tej predestynuje kamienny jakby tron i ławy naokoło, świadczące o tym, że tu prawdopodobnie król przesesał. Kolory czarny, czerwony, żółty i zielony świadczą o tym, że Kreta widziała realistycznie. Restytucja ta podejrzana jest, chociażby ze względu na ten ogonek i grzywę u jakiegoś symbolicznego lwa. Tak samo podejrzana jest jaskrawość farb. Wygląda to, jakby z sali tronowej został zrobiony jakiś teatrzyk

wyobrażenia i nasz instynkt więcej by nam podpowiedział niż niesłusz-
stytucje.

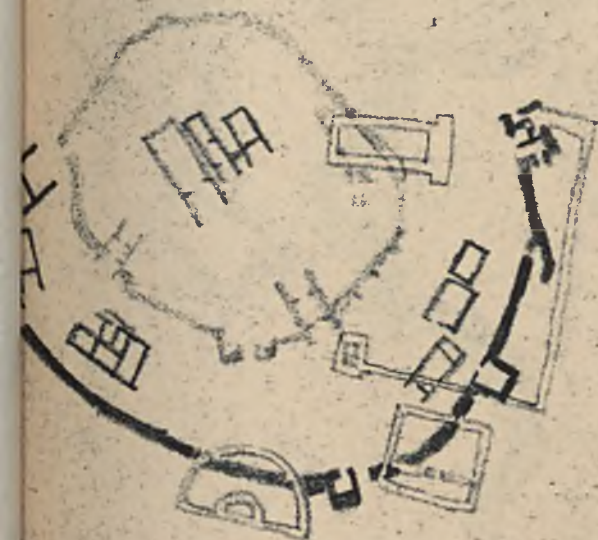
Pałac w Phaistos. Wyraźnego kręgosłupa nie posiadamy. Do podwórka wchodzi się przez wąskie korytarze. Szerokie schody natykają się na ściany. Do kogo prowadziły te schody? Zagadka nie wyjaśniona. Pewien uczonego pisał, że to nie schody, a miejsce siedzeń. Tu siedziała starszyzna i przypatrywała się igrzyskom, następnie chowając się do kamery.

Wypomina nam kardynalskie conclawe, gdzie tak samo zamyka się na klucz takich kardynałów. Są tu również, jak i w Knossos, magazyny.

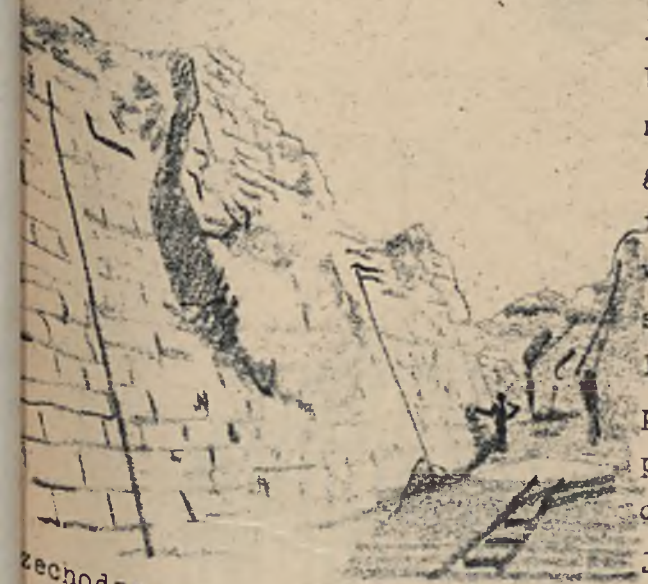
Schody uderzają w głuchą ścianę. Przed schodami duże podwórko, na którym odbywały się zapasy i przedstawienia.

Korytarz ze środkowym słupem i wyjście do bocznych kamer

Homer łączy historię Hellady z Troją. Posiadanie przejścia na morze Czarne jest ważnym punktem. Trojańczycy nie przepuszczali Ateńczyków. Troja została wykopana przez Schliemana.

...na wzgórzu tak jak Czorsztyn i inne zamki na Podkarpaciu. Odtworzenie planu jest utrudnione. Tu mamy wyraźnie ujawnioną trzecią warstwę mocniejszą kolorem.

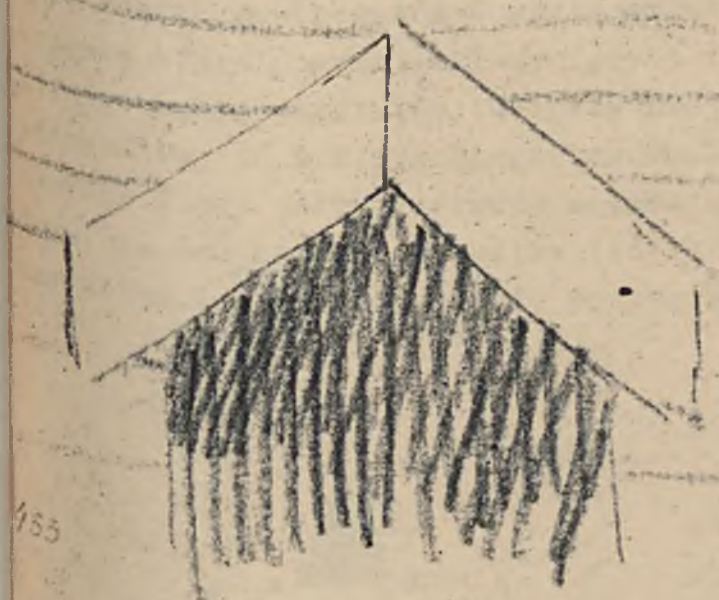

...zachodzą na sam półwysep. Jest tutaj kilka centr, z których główne to te, z których wyszli Menelaus, Agamemnon, to znaczy z Argolady. Prowincjami Peloponazu będą Argolida na północy, na zachodzie Elida, we Środku Arkadia, nad Argoladą Achaja, a na południu Lakonia i Messenia. Nazwa tej ostatniej przerzucona została na Sycylię, bo stąd wyszli Doryjczycy i założyli kolonię Messyngę. W Argolidzie mamy ślady szeregu miast: Argos, Megara, Korynt, a na południu Korynt i Miceny. Otóż te dwie miejscowości posiadają pomniki, które wypełniają przestrzeń czasu od Minosa do okresu archaicznego, który to okres będzie nazywał okresem micenskim.

Z miast tworzy się, prawdziwa siatka. Miasta można podzielić na 2 kategorie: albo tworzy się szachownica, siatka, albo to co widzimy w Krakowie, gdzie jest rynek i naokoło rynku koncentrycznie narastają mury. Schliemana przypuszczenia, że Troja musiała leżeć u wejścia do morza Czarnego okazały się słuszne, ale pozostała jedynie kwestia, które z tych miast będzie prawdziwą Troją, bo mamy wyraźnie 9 nawarstwowień. Schlieman stworza hipotezę, że szóste, tzn. że 5 razy jeszcze budowano na niej miasto. Leżało

Plan Krakowa, Moskwy, starej Warszawy jest bardzo podobny. Tu widzimy kilka otoków murów, przy czym najstarszy jest najgrubszy. Stara Troja jest najmocniejsza tworząc coś w rodzaju bunkru. Mamy tutaj wyraźne proste ścianki, szachownica jasno się zarysowuje. Dwa zasadnicze motywy: 1/Motyw kamer prostokątnych stałe się podstawowym, 2/motywe są bramy miejskie, po grecku propyleje. Tu jedna brama, tu druga brama. Rzecz charakterystyczną jest podcień od przodu i podcień od tyłu.

...zachodzą na sam półwysep. Jest tutaj kilka centr, z których główne to te, z których wyszli Menelaus, Agamemnon, to znaczy z Argolady. Prowincjami Peloponazu będą Argolida na północy, na zachodzie Elida, we Środku Arkadia, nad Argoladą Achaja, a na południu Lakonia i Messenia. Nazwa tej ostatniej przerzucona została na Sycylię, bo stąd wyszli Doryjczycy i założyli kolonię Messyngę. W Argolidzie mamy ślady szeregu miast: Argos, Megara, Korynt, a na południu Korynt i Miceny. Otóż te dwie miejscowości posiadają pomniki, które wypełniają przestrzeń czasu od Minosa do okresu archaicznego, który to okres będzie nazywał okresem micenskim.

W Akarnanii wyciosany prosty blok na również wyciosanym kole. Jest to przejściowy okres od układu kamienia cyklopowego do poligonalnego. Tu są pewne próby stworzenia przykrycia. Już w piramidzie Cheopsa mieliśmy podobne przykrycie. Normą na Peloponezie jest to, że do kształtu kamienia przystosowywano wiązanie. Wieloboczne układy. Z prawej strony mur późniejszy, więc prawidłowe wiązanie.

185

Epoka kamienna. Z pieczary wychodzi czło-
wiek. Widzimy tutaj najstarszy ołtarz
boga Apolla na wyspie Delos. Tu we środ-
ku palił się ogień. Przykrycie jak w pira-
midzie Cheopsa składa się z dwóch ka-
mieni.

Grobowiec Atreusza. Od tego się zaczyna-
ły wszystkie historie architektury.
Przyjeżdża się tutaj statkiem i nas-
tępnie wsiada się w małą łódeczkę,
którą osiągamy brzeg. Wąską drożyną,
która szumnie nosi nazwę szosy, prze-
jeżdżamy obok gołych skał, bardzo stro-
mych, na których widać bardzo dużo
kóz. Wszystkie kozy mają zawieszona
na szyjach dzwoneczki. Właściwie nie
słychać żadnych innych odgłosów prócz

tych kozich dzwoneczków. I można śmiało powiedzieć, że wśród tej ciszy
drzemią stare pomniki. Mijamy Tyrynt i po 7 kilometrach drogi w głąb kraju
stajemy przed pagórkiem, tuż przy szosie. Widzimy wąwóz, drzwi i wreszcie
podchodzimy do 5 m. wysokiego otworu. Drzwi są na dole węższe, na górze
szersze. Ślady jakby zawiasów wskazują, że musiały tu być jakieś skrzydła
drzwiowe. Nad nadprożem pustka trójkątna, niewątpliwie niegdyś wypełniona
kamieniem. Ten kamuszek, który przykrywa drzwi ma wymiary 4 x 4 m.

Poziome szeregi kamieni są prawidłowym
układem. Jest to bardzo cenne zdjęcie,
szlimanowskie, pochodzące jeszcze z
pierwszych chwil rozpoczęcia prac wy-
kopaliskowych. Charakterystyczne jest
tutaj to pseudosklepienie.

Plan. Za przejściem koliste rozwiązanie, z boku kamera. Przypomina to grobowce Egiptu. Na Krete żadnych grobówców nie spotkaliśmy.

Gdy się stoi na dole, to ma się wrażenie sklepienia. Lecz kamienie nie są klinowo układane, lecz nawieszane.

Nawieszenie kamieni. To są poziome linie. Ta płyta, to olbrzymia.

Wnętrze. Wejście. Ogromna płyta nad wejściem. Skala olbrzymia.

Rekonstrukcja. Viollet le Duc opiera się na opisie homerowskim.

Koło wejścia znaleziona była kolumna, coprawda rozbita, ale dobrze zachowana. Wykonana z zielonego ~~marble~~ porfiru. 2 takie kolumny stały u wejścia do grobowca. Są one astatyczne, tak jak na Krecie. Sprawia to wrażenie, że kolumny te się kołyszą. Widoczny gzygzak mówi nam, że należą one do okresu geometrycznego. Psuje on nam pojęcie tego, czym jest kolumna. W same te zygzaki wplątany jest element nitki Ariadny.

W Orchomenos w Beocji taka sama.

Ogromna skala.

Plan Micen.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Faint text line, likely bleed-through.

Faint text line, likely bleed-through.

Faint text line, likely bleed-through.

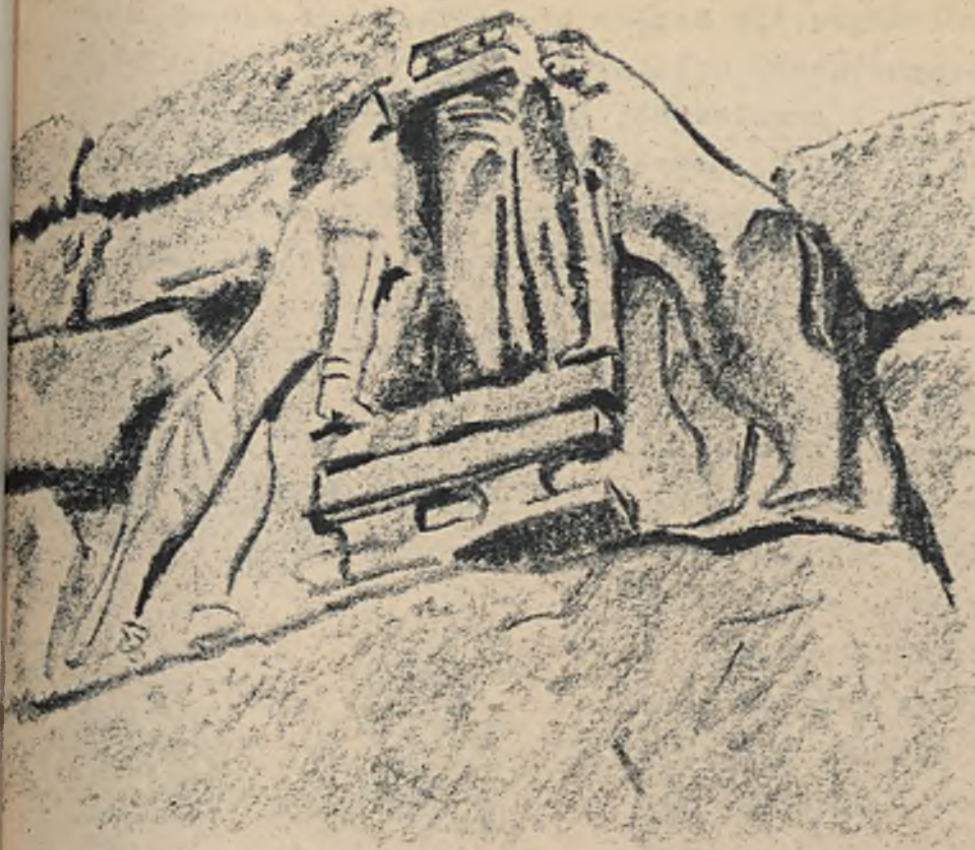
Przyjeżdża się. Kompletna cisza w przyrodzie. Co za dzika konfiguracja. Mury są prowadzone bez woli ludzkiej. Tutaj nie człowiek rządzi przyrodą, tu się dostosowuje do samej przyrody. Człowiek, budujący te mury korzystał w ten sposób, że mury prowadził po warstwicach. Tutaj ludzie ci są prymitywni, aczkolwiek na wschodzie w tym samym czasie istniała wielka kultura. Już Troja pod tym względem była prawidłowsza. Tu wśród tego chaosu prowadzenia murów spotykamy się z prostymi konfiguracjami - tu mamy salę mężczyzn, to znaczy megaron. Rozwiązany on jest w ten sposób, że na osi mamy trzy elementy: sionek, śień i salę. Tu jest przejaw woli ludzkiej. Ten krąg, koło, to cmentarz. Zupełnie nie dostosowany do układu prostokątnego, jaką była trumna, a okrągły. W tym cmentarzu znajdujemy niezmiernie ważne przedmioty. Znalezione dużo garnków, w których były złote maski, odtwarzające ekspresję całej twarzy. W mogiłach kobiet znaleziono niezliczoną ilość złota. Diademy, pasy, naszyjniki, Bóg wie co. Jest tego tak duża ilość, że w muzeum ateńskim prosto grudy złota są nasypane w gablotach.

Panteizm, który już wyraźnie tkwi swymi zaczątkami w poemacie Homera. Do wielkiej radości w epoce Krety widzimy, że to co jest symbolem radości złoto, kładzie się do mogił. Gdy Schlieman przywiózł to złoto do Aten, nie dało się to pogodzić z dotychczasowymi zapatrywaniami. Jeszcze, gdy Evans przywiózł je z Krety, to tym bardziej nie dawało się uzgodnić. Tu pewne średnio-wieczne /bizantyzm/ i dlatego to złoto kładzie się do mogiły. Ta przepaść, która oddziela epokę Krety od tego co się tu dzieje jest trudna do wytłumaczenia.

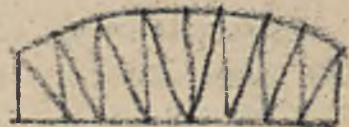
Główna brama jest tutaj. Przechodzi się przez propyleje i tu, mijając cmentarz, wchodziło się na górę. I tu drugie wejście. To jest zasada, że będzie wejście główne i jedno zapasowe, gospodarcze, zasypywane podczas natar-

Widok murów zewnętrznych stanowi układ prawie poziomych kamieni, to znaczy spoina odpowiada płaszczyźnie, a nie spoinie. Tu widzimy bramę, przez którą wchodzimy. Jest to wąwóz. Głazy o wiele większe. Rzeźba przedstawia ołtarz, na tym ołtarzu kolumna zwężająca się do dołu, jak na Krecie, strzeżona przez dwie lwice. Dziś mury Micen stanowią całe zwązły, które rozwały się, prawdopodobnie na skutek trzęsienia ziemi.

Wawóz, obmurowany ścianami. Przychodzimy do bramy i wchodzimy do samej fortecy. Motyw murów prymitywny, natomiast motyw wejścia oszalał nas. Jest to wspaniałość technicznego rodzaju i ekspresja artystyczna. Weźmy pierwszą lepszą kratownicę, na przykład na moście Kierbedzia.

To jest belka, gdzie jedne pręty są ściskane, drugie rozciągane. Przy czym pręty ściskane są grubsze. Oczywiście wiadomości te mamy do zawdzięczenia takim, jak Navier, Cremona, którzy dopiero w ostatnim stuleciu stworzyli statykę i w ten sposób osiągnęliśmy to, co tutaj w Micenach człowiek intuicyjnie spłodził. Twierdzę, że ten pan obciosał ten kamień w ten sposób, że na górze i środek dał grubszy, a na bokach pomniejszony, aby ten kamień był statyczny. Tu jest genialność epoki, kiedy ludzie zaczynają myśleć. I dlatego będę ten okres nazywał okresem filozoficznej prawdy. Ten jegomość wiedział, że kamień po środku musi być gruby. Mając oporowe mury układał dalsze kamienie, zwieszając je ku górze. Kratę robi on poto, żeby ten ciężar tych obronnych murów nie zgniółł mu tego nadproża. Znowu proces psychiczny. W rzeźbie mamy wielką zasadę, że jeżeli daje się ornament, to może on być zrobiony tylko tam, gdzie jest wypełnienie pustki. Konstrukcja musi być naga. Figura grecka będzie w odróżnieniu od figury egipskiej nagą. Tu widzimy wydzielenie konstrukcji od tego, co jest wypełnieniem pustki - rzeźba. Dziś panuje konstruktywizm zgodny z tym pojęciem. A w Warszawie zrobiono na niektórych domach mękę - ornament dla ornamentu.

Dotychczas mieliśmy naiwne narody barbarzyńskie. Teraz przyszedł naród o specjalnej mentalności analitycznej, Hellada. Dostojniejsze rozumienie rzeczy. Tu rodzi się świat świadomości, który się musi skończyć na zwróceniu uwagi na naukę filozofii, wzamian na naiwną religię.

Symboliczny ołtarz, na nim kolumna z echinusem, abacusem. Na płycie leżą trzoiny. Tu honorowana jest kolumna. Dotychczas kolumna u Homera była spotykana tylko jeden raz, kiedy Odysseusz jedzie z Itaki do Troi i trafia do

...aków. Na dworze króla Alcynoja odbywa się uczta i w czasie jej trwania
 ...ard opowiada historię Troi i o czynach Odysseusza. Odyse płacze. Otóż tam
 ...est powiedziane, że rapsod siadł pod kolumną i na kolumnie zawieszono lirę,
 ...którą on pobrzakiwał. Strzeżenie bramy przez lwy jest znane z Asyrii, u
 ...etytów. Lwy są siabym utworem rzeźbiarskim. Prawdopodobnie pan ten nie
 ...dział lwa, czy lwicy. Ale tu poraz pierwszy spotyka się znak heraldyczny.
 ...Egipcie była "nalepka", tutaj tarcza heraldyczna. Pod względem emocjonalno-
 ...rtystycznym stworzenie rzeźby architektonicznej.

To są wyroby złote, wykonane sposobem
 cińnięcia, trybowane, tłoczone. Ornamenty,
 które są bardzo dalekie od Krety. To są
 geometryczne rysunki. Dlatego ta epoka
 nosi nazwę geometrycznej. Symetria.

Epokę Krety rozpocząłem od ośmiornicy. Tu mamy ornament geometryczny -
 kłębki. 7 kłębków nici Ariadny. Na dru-
 gim gwoździe i naokoło gwoździ popro-
 wadzona jest wstęga i w środku mamy ro-
 zetę. Z prawej strony mamy tę samą oś-
 miornicę Krety, ale nie naturalistycznie

...raktowaną, a wszystko symbolicznie. Mamy oś, na osi tułów i z jednej i z
 ...rugiej strony macki ośmiornicy. Człowiek przyszedł do natury z mędrca szkiele
 ...tem, wziął i rozłożył tę ośmiornicę, spłaszczył, jakby rozpatrywał liść.
 ...tedy te macki należało prawidłowo rozłożyć, żeby je można było policzyć.
 ...yraźnie te macki rysują ustrój części ciała danego stworza.

Motyl. Tułów i z drugiej strony skrzydła. Rasy, ale bez
 koloru. Zupełnie co innego niż w epoce Krety. Cały tułów
 rysuje się prawidłowo. Tu przyszli myślący ludzie. Tu
 się zaczyna tworzyć Europa, nauka europejska i sztuka
 europejska. Tutaj artyści niema, tu jest podejście nau-
 kowe. Początek geometrii dał Euklides. Najpierw był
 punkt. Z ruchu punktu powstała linia. Z ruchu linii po-
 wstała płaszczyzna, a z płaszczyzny przestrzeń. Tutaj

Grecji urodzi się Euklides. On będzie chciał widzieć przyrodę na płaszczyź-
 ...ie. Tu jest zapoczątkowanie tego, co stworzy Euklides. Przyroda nie da się
 ...chwycić, bo jest w ruchu. On rozkłada ją na płaszczyźnie. I tu będzie to
 ...szędzie widoczne. Czy architektura, czy rzeźba - wszystko będzie położone
 ...a płaszczyźnie. Ludwik XIV tworzył przestrzeń /Wersal/, tu płaszczyzna.
 ...dzka figura będzie również do płaszczyzny sprowadzona.
 ...w Orchomenos, w Beocji, mamy kawał kamienia, który był wejściem. Na nim
 ...est wzór ornamentu spokojnego. Na Krecie nie spotkalibyśmy takiego wzoru.

Tyrynt. Płac tyryncki, to fort, broniący Miceny. Tutaj, w Tyryncie, ciekawy materiał wiązania kamieni. Tu mamy poligonalne kamienie i tylko naroża są z kamieni obciosanych. Plan Tyryntu nieprawiłowy, dostosowany do przyrody. 2 bramy. Tędy wjeżdżano, korytarz, jedna brama, druga brama - propyleje. Tu spały warty. Tu pierwsze podwórko i stąd zupełnie przypadkowo

wchodzi się do drugiego podwórka, którego kształt architektoniczny jest prawidłowy. Na osi sala, megaron. Megaron składa się z 3 części: kwadratowej sali o 4 kolumnach, sieni i przedsionka. Przy czym przedsionek jest otwartym portykiem. Dalej niewieścia część budynków /ginaicum/, ale czy jest to słuszne? -Przypuszczać należy, że najpierw budowano mniejsze osiedle, a później większe. Tylne części gorzej zachowane. Budynki były ~~wypalane~~ ^{budowane} z gliny wypalanej i tam mieszkały kobiety. Dla nich wejście wąziutkie i oddzielone. Dlatego to nie było częścią kobiecą. Tu była część gospodarcza. Ustrój militarny. W części lewej są linie, to bastiony forteczne. Tu mamy korytarze i z tych korytarzy wejścia do kamer.

Tu są ciekawe rzeczy. Tak wyglądają korytarze. Z boku drzwi. Przy czym nie mamy ani belkowania, ani sklepienia. Te kamienie są kładzione do linii stycznej. Otóż są one do wysokości człowieka koloru szarego, a później czekoladowego i wreszcie pod sufitem znowu szarego. Przy czym kolor czekoladowy, daje się to łatwo zauważyć, powstał przez dokładne

wypolerowanie, ale nie są te kamienie przy tym gładkie, lecz posiadają wszystkie swoje naturalne załamania. Dziwna rzecz: architekt na pewno byłby je wypolerował do prostej deski. Kiedy zwiedzając, zapytałem się o przyczynę tego naszego przewodnika, ten odparł ze śmiechem, że prawie zawsze, oprowadzając, znajdzie się ktoś, kto o to zapyta, a przyczyna leży w tym, że w swoim czasie te korytarze były zasypane i miejsce to stanowiło przyjemne, cieniście schronienie dla pasących się tu wszędzie owiec. Otóż te owce kładły się przy tych murach i, mając w zwyczaju ocierania się przy tym, wypolerowały dokładnie nawet szczeliny w tym korytarzu. W części gospodarczej mamy kręcące się schody.

Oś kompozycyjna, na osi 3 elementy. Pałac tyryncki, megaron. Proste rozwiązanie wolą ludzką tych elementów architektonicznych. Naokoło ten pomnik jest obudowany, a więc forma estetycznie zamknięta. A gdzie nagość? - To przyjdzie stopniowo. Tu jeszcze egipskie obudowanie formy. Cała wartość artystyczna polega na wnętrzu. Przygotowanie człowieka do wejścia do wnętrza przez

vestibul. Tu mamy otwarty portyk /podcień/, anty i między nimi 2 kolumny. Dalej drzwi i sień. Drzwi na osi budynku. Trafia się w środku na ognisko. W Beni-Hassan również to samo, ale tu nowością jest to, że człowiek wprowadza własną wolę. Tu jeszcze forma estetycznie zamknięta, kiedy w świątyni doryckiej będziemy widzieli formę nagą.

Restytucje nie są szczęśliwe. Perrot i Chipiez dali kolumnę kretańską, oraz dali bazę.

Restytucja. Na górze świetlik zupełnie razi. Restytuować trzeba z ograniczoną ostrożnością. Z tamatu małego jak dużo można wyciągnąć. Zamiast przestrzennego myślenia przechodzimy do naukowego podejścia.

Rycerze, tarcze, nagolenniki i te nosy!!! - O co tu idzie? - Z Krety przerwaliśmy się na Miceny. W "dorzynkach" mieliśmy różnorodność postaci, każda postać była indywidualnie traktowana z różnorodnością życiową: jeden śpiewał mruzcando, drugi całą gębą. Tu zaś mamy nosy. Za nimi posuwa się bogini Atena również z nosem. Okres rozkołysanej fantazji umarł bezpowrotnie. Epoki takie nie powracają, musimy

ośle z tego zdać dokładną sprawę. Wzamian za to na symbol radości przyszła inna. Z północy przyszło inne, nowe plemię. Ten fakt nazywa się przesiedleniem Doryjczyków. Sunęła się lawina narodów. Pokonywali Lokrydę, Beocję, tetykę, przez wąski przesmyk przesunęła się ta lawina na pola Argolidy,

przeszli przez poetyczną Arkadię, przeszli na południe, tworząc Lacedemonię, budując statki i stąd powstała kolonizacja. Ci ludzie zgnetli kompletnie Danajczyków, pieśni zamilkły. Przyszła Sparta, nałożyła piętno na całe życie Greków. Niemcy mówią, że to germańskie narody przyszły i przywieźli rzeczowy stosunek do lebensraum. Opierają to na tym, że w Niemczech, tak samo zresztą jak w naszym Biskupinie, odkryto chałupy z podcieniami, co miało analogię do megaronu w Tyryncie. Stąd to twierdzenie, że przynieśli ten niemiecki system do Hellady. To jest za śmiałe.

Ci ludzie odrzucili poezję, a stworzyli prozę. Przedstawicielem będzie Hezjodos. Opisuje życie codzienne, żmudną pracę o życie, pozytywną pracę rolnika i leniucha, jakimbył brat tego rolnika. Hezjodos płacze nad leniuchem. To nie walki o Troję, czy zwycięskie epopeje. Tornie Homer. Należy oddzielać to, co należy do epoki przeszłej od tego, co należy do epoki badań nad światem. W bramie lwów znaleźliśmy pewne zrozumienie konstrukcji tych czasów.

Co robią ci ludzie, pokazując tych wojowników na wazie? Jest tu nie upadek sztuki, a porządek i ład, który znajdziemy potem w świątyni doryckiej. Tu stworzono to, co będzie siłą militarnego ustroju Sparty, rytm. Tu porządek i te nosy stwarzają prawidłowy rytm posuwania się tych żołnierzy. Zamiast malowideł Krety otrzymamy nieudolne figury ludzkie. Zadanie całkiem nowe mogło osiągnąć pewną przyszłość poprzez ewolucję. Długo jeszcze wzory Krety stają się wzorami w wyrobie garnków.

Garnek malowany w 8 stuleciu. Z czerepów uczeni są w stanie odczytać z jakiego okresu dany garnek pochodzi, nawet daje się ustalić z dokładnością do 10 lat pochodzenie garnka. Najstarsze garnki są znalezione na Sycylii. Sycylia mogła być skolonizowana po X w.

Mamy tu śmiałym otokiem narysowane linie fałiste. Źle narysowany stwór, tak że nie wiadomo gęś li to łabędź, ale nie o to chodzi. Garnek jest podzielony na pasy i w środku umieszczony pewien motyw. Podstawa spłaszczona, podczas gdy w Krecie była astatyczna. Również 2 uchwyty i ten lej. Tu jest pewien spokój i zastanowienie się. Ten człowiek nie rysował wrażenia, a rozumował, tak samo jak ośmiornicę ułożył w pewien układ.

Znowu ta ośmiornica. Otrzymała pewną oś. Następnie macki są rozłożone symetrycznie, tworząc jakby geometryczny ustrój. Czara jest statyczna, bo otrzymała nóżkę.

Podobny garnek z liliami z epoki Tyryntu. Stopka, szyjka wyraźnie oddzielona liniami poziomymi od brzusca. Sam brzusec posiada linie pionowe i geometryczny wzór. Podejście do tego świata nie jest intuicyjne, przeciwnie, z pewną świadomością, rozumną solidarnością danej roboty.

Poniżej zupełnie przypomina kwiat - linia falista i rozetki. Widzimy rogi, ale narysowane płasko, geometrycznie. Powtarzanie motywów z Krety, lecz nowością jest to, że ujęcie geometryczne. Epoka ta nie może umrzeć i zażębia się z następną i poprzedzającą ją tak jak palce.

Przechodzę do epoki archaicznej. Okres filozoficznej prawdy. Garnki, malarstwo przedstawię na początku.

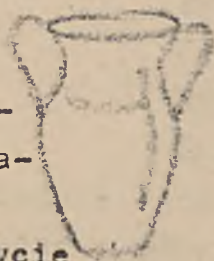
Amfory

Hydrie

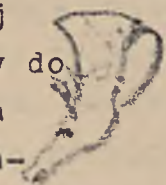
sa typy. Na górze
ora. Wąska szyjka,
ra potem przejdzie
Amfory z rozszerzo-
głównym brzegiem. Wa-
ntem amfory będzie
ria, dzban o 1 uchwycie
miejsca do wylewania
y. W drugim szeregu typ
kraterów, gdzie lej
t rozszerzony. Służy do
ar. Wino wylewano na
arz i resztę wypija-
Na początku były po/Ryfon
ne do amfory i właśnie
typ, który przejdzie
Rzymu i do doby
esansu. Wieliszkiem
uchwyty będącymi
ywali Kantaros.
ej Ryfon. Przypomina rogi myśliwych. Domową filiżanką było
fos. Do skifosów należy kiliks o rozmaitych kształtach, dużych i małych.

kratery

Kantaros

Skifos

Kiliks

Fial

na puder, olejki itp.

lekikos

Na dole to są drobne przedmioty, które właściwie były flaszkami, albo ap-
tecznymi, albo kosmetycznymi i nawet dziś jeszcze zachowały one aromaty.
Te na boku na przykład nosi nazwę fialu. Garnki wyrabiano z gliny, która
była kolorowana na kolory ciemno żółty, pomarańczowy, albo czerwony. Do
kosmetycznych naczyń używano gliny białej. Czym malowano? Wpierw, na Kre-
cie była różnorodność barw. Tutaj tylko jeden kolor - czarny. To samo się
stało co na cmentarzu myceńskim, żałoba. Tu używano tylko czarny firnis.
Wstawiano do pieca i otrzymywano szklisty, emaliowany garnek.

John Ruskin powiada, że barwa odgrywa wtedy rolę, gdy przychodzi mis-
tycyzm. I daje 2 epoki: Krety i Gotyku, kiedy cały świat będzie przykryty
barwą. W gotyku przez witraże żyje się w efemerydzie barw.

Amfora geometryczna. Ale ta amfora ma wyraźny
rysunek. Składa się wyraźnie z 3 części. Stopa,
brzusiec i szyjka. Brzusiec posiada liczbę 3,
trzy pasy. Sama szyjka również 3 podziały.
Środkowe z meandrem i 2 obrzeża. Mało tego,
obrzeża też na trzy części: plecionka, kimation
imeander. Kontrast w mentalności tego czło-
wieka w stosunku do człowieka pierwotnego,
który rysował z inną mentalnością wizję tego
świata. Ludzie tego okresu przychodzą do tego
świata z uczuciem, jakby zaczęli ten świat
stwarzać. Przypomnijmy sobie Stworzenie
Świata. Najpierw był pierwszy dzień i potem

dni, po 7 dniach tygodnie i rok. Czy ten człowiek tu nie ustala przez po-
stały na pasy wydzielenie dnia od nocy. Potem Bóg stworzył stworzenia i
stał je na przyrodę, na te dni i noc i po stworzeniu tego wszystkiego
wstaje człowiek. Otóż na początku ~~z~~ tu nie mamy nic, tylko dzień i noc.
dalszym etapie rozwoju człowieka wprowadzi najpierw florę, potem czwo-
nogów, a potem wpuści największe indywiduum, człowieka. Przy czym te wszys-
kie stwory, czy sylwety ludzkie będą położone płasko. Dopiero po opanowaniu
zycznego pierwiastka przyjdzie moment opanowania psychicznego pierwiastka.
Dopiero po opanowaniu psychicznego pierwiastka człowiek zechce być na Olim-
pie, lecz wtedy się załamie. Przyjdzie 4 stulecie i życie, to tragedia, gdyż
taże się, że człowiek jest ograniczony w swych możliwościach. I w ten sposób
wzrasta się grecka tragedia. Potem przyjdą szkoły. Inny charakter mają szkoły
dudniowe, doryckie, a inne w attyce. Inny charakter mają szkoły wschodnie
klasomena/ i całkiem odmienne będą w południowej Italii, gdzie Grecy uczą
wielu wyrobów garnków. Nieznani nam są artyści w Egipcie i Grecji. Tutaj
wzrasta zwyczaj, że garnki podpisywane były przez artystów. Widzimy, że wielką
przykładano do tego.

W 5 stuleciu był malarz Eutymides, ale wywyższał się ponad niego Eufronios, którego mamy bardzo mało wyrobów, ale zato same doskonałe rzeczy, mianowicie istnieją przez niego zrobione 3 rzeczy: w Petersburgu, w Monachium i w Bryt. muzeum, a inne nie należą do autentycznych. Tymczasem współcześni o nim piszą wszędzie i posiada wielką sławę. Otóż istniała szlachetna rywalizacja pomiędzy nimi i widzimy na jednym wyrobie napisane te słowa: brawo Eufronios, a na drugim garnku, który znajduje się w brytyjskim muzeum, podpisano: brawo, brawo Eutymides, tak nie robi nawet Eufronios. Oprócz imienia artysty będzie figurowała nazwa wytwórcy, właściciela fabryki. Indywidualizm ludzi jest tak silny, osobowość ludzka posiada tak dużo wartości, że umieszcza się nazwiska.

Moment podziału na pasy występuje tu silnie. I w tych pasach zjawia się stworzenia. Na górze są chude, spokojnie narysowane konie, a na dole szereg kaczek. Te rzeczy jednakże tworzą tylko pewien ornament. Po środku zjawia się meander, która to nazwa pochodzi z języka greckiego i oznacza łamaną.

Wszędzie mamy stopę, brzusiec i szyjkę. Wszędzie są podziały na pasy i w te pasy są wrysowane pewne motywy, na przykład rydwany jeden za drugim. Wreszcie są postacie ludzkie. Narysowane same sylwety. Trójkąt z tułowia, chude nogi i chude ręce i trójkąta głowa. Jest to symboliczny znak.

to ciekawa rzecz. Nie do pomyślenia by było, żeby w epoce Krety przedstawiono pogrzeb. Tu natomiast mamy motyw pogrzebu. To centralne miejsce zajmuje katafalak z trupozem, ale położonym na ramieniu /geometria Euklidesa/. Za katafalkiem rodzina. Tutaj wyją płaczki. Dalej woźnice, to co u nas Adamski, Staszewski. I na dole cały szereg rozmaitych pojazdów, aby odwieźli po pogrzebie do domów. Mamy do czynienia z pierwszą próbą zrobienia czarnej wazy. Jest to okres malarstwa czarno-figurowego, w odróżnieniu od końca VI i początku V w., kiedy to będzie okres malarstwa czerwono-figurowego.

W te pasy są wrysowane rozmaite motywy. Tym stworom tu ciasno w tych pasach. Dlatego trudno, żeby to były realne stwory. Tworzy się z tego wszystkiego ornament. Miejsce puste

wypełnia się ornamentem. W tym wypadku kwiatek rumianku, gdzie indziej wsadzi się swastykę, jaszczurki, jeże. Tu mamy ten drugi etap, kiedy spotykamy się z ornamentem.

Talerz rodyjski. Przedstawia on przednie tułowia koni, postawione przeciw sobie. Pośrodku rozetka.

Szkoła rodyjska. Walka pomiędzy Achillesem a Hektorem o trup Patroklesa. Wszystkie puste miejsca są wypełnione ornamentem takim jak rumianek, pies, kot, swastyka. Geometryczny styl.

Waza rodyjska.

Mamy dzbanek z jednym uchwytem z dużym lejem, z wyraźną szyjką. Na szyjce jest plecionka, naszyjnik. Brzusiec

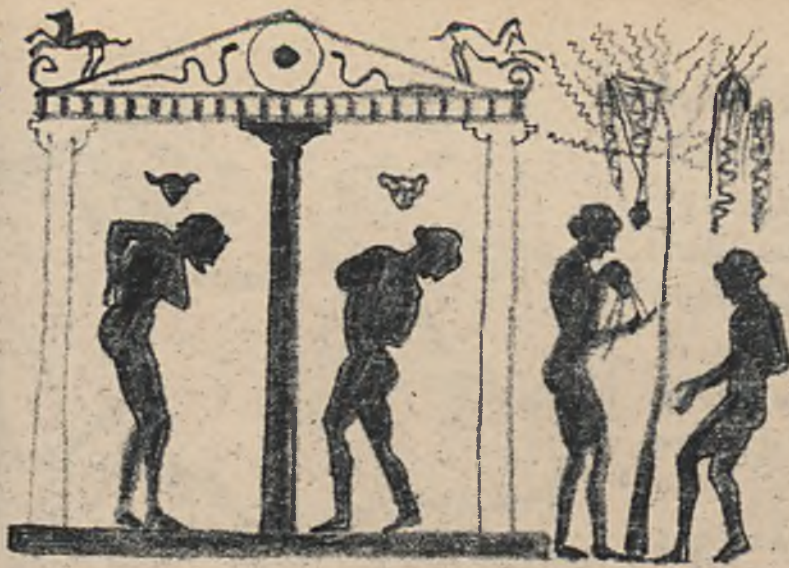

kapitałnie narysowany. Podobny do echinusa. W pasach jelenie. Rysunek czysto ornamentalny.

Talerz, na którym namalowana scena przedstawiająca króla Cyrenajki, Arkesilaosa. Tu on posyła sylfion. Siedzi na statku, a niewolnicy noszą do statku te worki z sylfionem. Tu ma być ważony ten worek, a obok rachmistrz łamie sobie głowę, ile worków ma zapisać. Naturalnie, obok znajduje się sługa, który mu podaje ilość worków, ale, jak to zawsze bywa, stara się go oszukać.

Po Hezjodzie przyszedł wielki bajkopisarz Ezof, który w historii dnia codziennego znalazł wiele śmiesznych rzeczy. Kapitalne są rysunki zgrabnych koni. Ludzie są zgrabniejsi od kanciastych Egipcjan i muskularnych Babilończyków i Asyryjczyków. Te konie mają ładny pysk - tu przychodzi nowa rasa. Xenofontes stworzył epos o koniu. Koń stworzy cały epos w rzeźbie helleńskiej, a mianowicie zobaczymy to w rzeźbach Fidiasza.

Motyw świątyni. Kolumny 2 boczne i środkowa z rozszerzeniem, ale rozszerzenie do dołu. Ta kolumna jest statyczna. Na tym mamy fryz, składający się z tryglif i metop. Prosty dwuspadkowy dach.

To kąpielnia. Z głów leje się woda i ludzie się myją. Z boku wiszą ubrania. Jeden wylewa sobie olejek na rękę.

Czarno-figurowe malarstwo 6 stulecia. Przechodzimy tutaj w okres legend o Herkulesie. Tu mamy dzban. Herakles, to bohater fizyczny. Najpierw przyjdzie opanowanie przyrody, pierwiastka fizycznego, dopiero potem przyjdzie opanowanie pierwiastka psychicznego. Tu wstępujemy w ciekawy okres, przechodzimy do świadomego życia. Herakles wykonał 10 czynów na żądania króla Hefjalta. Pokonał lwa, byka farnesyjskiego. Wreszcie w skałach Arkadii żyła hydra, która straszyla i pożerała ludzi, coś podobnego do smoka na Wawelu. Posiadała 7 głów, które odrastały. Herakles zaraz po ścięciu głowy przypalał ją łuczywem i nie mogła się ona odradzać. Następnie Herakles oczyścił stajnię Eugiasza, przekopując

kanal, w który wpuścił rzekę i ta przemyła tę stajnię. Wyprawa po jabłko Hesperyd. Osiągnął Gibraltar, podtrzymał strop niebieski Atlasowi, który mu w tym czasie dostarczył jabłek z wysp Hesperyd na Atlantyku. Jest tu idea kolonizacyjna. Jest to inny świat, rzeczywisty, a bohaterem będzie ten, kto porządek na ziemi prowadzić może. Otóż zjawia się taki dzban, na którym Herakles zwycięża Nessosa, centaury. Ten motyw położony jest na szyjce Hydrii z jednym imadłem. Na dole ciekawy motyw - erylje. Morze ilustrowane jest przez delfiny. Tu ciekawy motyw, gdy ciało jest puszczane w ruch. Pantarei wszystko się zmienia. Ta grecka filozofia Weryktytosa przejdzie do Rzymu i Owidiusz powie tempora mutantur et nos mutamus in illis. Tu przechodzę do ruchu. W Krecie ruch był z łatwością wykonywany. Tutaj intuicyjna zdolność zanikła. Na jej miejsce musi przyjść wiedza. Zgięte kolana mają wyrażać ruch. Egipt chciał wyrazić w swojej sztuce niezmiennosc praw natury. Hellada będzie chciała utrwalic zmienność świata i uchwycić moment życia, przesuwania się tego świata.

Waza wysoce charakterystyczna. Atena na rydwanie i obok rycerz. Czarno-figurowa. Atena ma ruch, tak samo jak i ten rycerz, ruszający dzidą. Całe te sylwety są dwuwymiarowe. Profilowanie głowy, wyrysowanie klatki piersiowej w amfasc /en face/, biodra w profilu. Ten rycerz porusza się. Wielka rzecz, jedna noga na przodzie, druga oparta na palcach, przy czym ciało całe jest zlekka naprzód pochylone. Na tym rylcu artysta rysuje ornamenty. Nawet ogony końskie

u fryzowane. Puste miejsca wypełnia się napisami. Euklidesowska geometria okazała wyrażać pewne rzeczy albo w profilu, albo w en face.

Kiedy byłem w Brytyjskim Muzeum, gdzie stoi tysiące garnków w gablotach, to znajomi ze złością mówili, że Lalewicz tak długo tam siedzi. W tych garnkach jest cała historia Hellady. Najszynniejsza była szkoła argolidzka i konkurencyjna attycka. Tutaj amfora, gdzie panuje geometryczny wzór, ale na równi z nim powstaje dziwny temat "Rozmowa Peleusza z Ateną". Oprócz czarnej farby zaczęto dodawać białą farbę. Tu mamy statyczność. Górny ornament tworzy damski naszyjnik. We wszystkich garnkach w Brytyjskim Muzeum te ornamenty są bardzo prawidłowe. Te figury rozmawiają. Jak inne to jest od tego, co było w Egipcie. W epoce Krety mieliśmy też rozmowę w "Dożynkach". Hellada rozkłada rzeczy na pewne elementy i wyraża jakby te etapy, jakie przechodziła ludzkość.

temat: wyścigi na rydwanach. Z lewej strony ledzą sędziowie. Na trójnogu jest nagroda. Na rydwanach stoją ludzie. Te pozy są kapitalne ujęte w ruchu. Postacie są pochylone do przodu. I oczywiście zgięte muszą być, bo narażone na wiatr, tworząc w ten sposób jakby linię opływową.

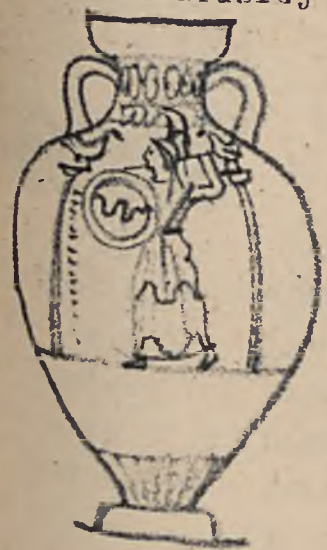

Motyw ten dotyczy legendy króla Amfiarosa, króla, panującego w Argolidzie, pokonanego w wojnie siedmiu Teb. Miał on żonę Amfiarę, której nie ufał. Wsiada na rydwan i patrzy ostatnim spojrzeniem na żonę. Ta trzyma naszyjnik, który otrzymała za swoją zdradę. Ten pan na prawo myśli. Otóż ten woźnica stary i wierpy wiedział co będzie, że w jego nieobecności zostanie zdradzony jego pan i dlatego płacze. Szczegóły - ornamenty, jak psinka, jeź jaszczurka wypełniają puste miejsca. Horror vacui - strach pustki.

Centaury. Delikatne nogi, na tym zgrabna linia ciała i pod tym subtelne gatunki piesków. Czym to wykonano? - Pędzelkami, do których używano piórek bażantów. Subtelność i delikatność linii. Przy czym tutaj za-

czyna się wnikanie w czarną masę firysu. Na przykład ten piesek posiada obrozę. Linie, wydrapane bardzo ostrym, cieniutkim narzędziem i rysunek staje się coraz bardziej delikatny.

Nagroda na igrzyskach panatenejskich. Amfora z boginią Ateną. Otoczeniem Ateny są 2 kolumnienki, na których stoi kogut, który budzi ludzi, który stwarza życie, który dzieli od snu, zapomnienia. On jest symbolem tego, co stwarza dzień i czyni boginią Atenę zdolną do walki. Wykonanie delikatne. Koguciki subtelne w swoim rysunku. To jest szkoła attycka.

Waza François.

Znaleziona przez uczonego tegoż nazwiska w okolicy Florencji.

uży do czerpania z niej kubkami wody winem. Nie jedna reka ją wykonywała. Rzeźbiarz nazywał się Elmotimos, a malarz Antiasz. Sama amfora składa się z 3 części: topy, brzusca i szyjki, koło której 2 duże dekoracyjne imadła. Ten brzusec powtarza formę echinusa i jest on podzielony na 4 części. Główna część jest to opowieść o ślubie Peleusa

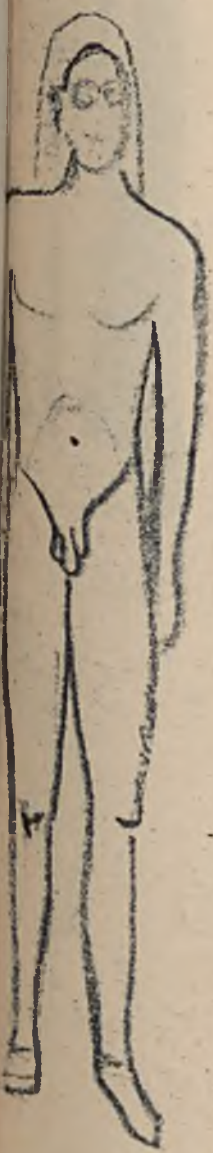
z Tetydą, boginią. Oblubienicę prowadzą 2 jego drużbowie, przy czym szaty są bardzo ciężkie, bo jest to 6 stulecie. Okres panowania tyranów wzorował się na wschodnich ubiorach. Dopiero wiek Peryklesa stosuje lekką szatę. Tutaj ta trójka niewiast i przed nią Peleus niesie ogromny dzban. Na prawo są skutki libacji. Pijanego Hermesa trzeba uprowadzić, bo się upił. Tu bogów sprowadza się na ziemię, gdzie ludzie zachowują się po ludzku, to znaczy upijają się. Krater nosi na sobie piętno żartobliwości. Dalej na szyjce motyw wyścigów na rydwanach. Dalej Achilles goni Hektora. Na dole walka chartów z ibisami. Jest to czarno-figurowa waza.

W Klazomenach zostały odkopane grobowce, które miały dawne ornamenty. Z prawej strony panowie z hełmami, nad nimi wole oczy, stworzenia, plecionka i na dole pewne stwory. Na lewo z czarno figurowego okresu. Przejdziemy do czerwono-figurowego okresu, gdy na jasnym tle będą rysowane linie czerwone. Jest to tak zwany okres czerwono-figurowy i okres imion artystów. Garnki mogły się przechowywać w ziemi długie lata i studia

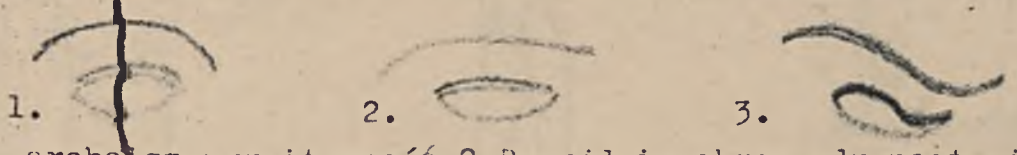
nad nimi nie przedstawiały trudności. Gorzej się ma z rzeźbą. Hellada przeszła tzw. przełedzenie Doryjczyków, Maraton, Salaminę, tak że duża ilość rzeczy została zniszczona. Przykładem Akropol. Z gruzów najścia perskiego odkopano całą ilość figur. Trudniej z rzeźb ująć całość niż to ma się z garnkami. Rzeźba dawna przyjmie charakter zupełnie inny. Ludzie nie umieli mieć coś więcej, niż monumentalna rzeźba. To są 2 punkty, które rozwinięciem Peryklesa: 1. Rzeźba monumentalna i 2. Architektura monumentalna. "Monument" w pojęciu laików, to coś wielkiego, ogromnego. Monument ma być wspomnieniem. To to, co ma przetrwać wieki. Monument, to wartość nieśmiertelna. Ta rzeźba nie będzie miała charakteru zabawkowego, lecz prawdziwie będzie ona dotykała kultu religijnego. To są pewne postacie, stawiane w świętych miejscach itp. Ludzie Krety nie potrzebowali religii, natomiast potrzebna ona będzie dla ludzi myślących. Mieli oni oczy zwrócone na Wschód, bo tam były wielkie religie Zaratustry, czy Jechowy. Po wielką rzeźbę monumentalną i architekturę monumentalną Grecy poszli do Egiptu i tu znaleźli wzory,

które miały posmak Wschodu, a nie miały wolnomyślności Hellenów. Widzieliśmy w Egipcie postacie frontalne, które były martwym symbolem. Tu człowiek chciał wiedzieć co ma przed oczyma i rozumieć.

Otóż taką postać stwarza Hellen. Lewa noga wysunięta naprzód. Człowiek nie chce mieć mumii egipskiej, a życie. Nogi są oderwane jedna od drugiej, co w Egipcie tworzyło jedną masę. Dalej ręce mają tu prześwity, otwór. Wreszcie na górze włosy ułożone w egipski układ. Jeszcze co? - "Nagi". Jeszcze w Egipcie miał fartuszek. Hellen chce widzieć tę przyrodę i poznać z całą swoją naturą. Hellen będzie widział cały świat taki, jaki on jest, dzięki poezji Homera, dzięki wolnomyślności. Ale odrazu człowiek nie mógł tego opanować. Człowiek weźmie egipski schemat i ożywi go swoją wiedzą i swoją prawdą. Nogę wysunie naprzód. Drugą cechą jest frontalność. Te osoby pozują, stoją jak przed fotografem. Dwuwymiarowość.

Osiowość, frontalność i dwuwymiarowość, to są cechy archaicznej rzeźby. Ale zamiast tego martwego wyrazu twarzy, zjawia się uśmiech. Pozowanie wolnomyślnej istoty, która sobie z tego fotografa kpi. Ta postać ma wyłupiaste oczy, ptasie oczy. Oczy te patrzą naprzód, ale nie patrzą w bezkres, a patrzą gdzieś bliżej. Historia oczu, to historia całej Hellady. Pierwsze oczy patrzą dalej /jeszcze egipskie/, potem bliżej, a potem pod nogi. Od bólu oczy się zapadają, tak jak oczy człowieka chorego się zapadają. 1. Oczy patrzące, 2. Oczy zastanawiające się, 3. Oczy zapadające się.

1. Tu geometria, archaizm, prymitywność. 2. Przyjdzie okres, gdy nastąpi pewna odnośność ludzka. Tu cały szereg zmian. Przyjdzie klasycyzm - oko Fidiasza. 3. W Laokoonie, oko złamane, tragizm.

Nie przykrywa się tego ciała całunem Śmierci, lecz przeciwnie wywołuje się daną treść.

Apollo z Tenei, znajduje się w Monachjum. Przywieziony przez Ludwika Bavarskiego. Tu osiowość, frontalność, uśmiech człowieka, który pozuje, bo wie, że jest objektem, który pozuje. Przejdziemy przez okres, kiedy ten przedmiot będzie podmiotem. Narazie mamy jeszcze egipskie ułożenia. Te postacie w historii sztuki nazywają się apollinami. Dalsze zjawiska usunęły tę nazwę apollinów i daje się nazwę młodziana, kuros. I ostatnio w muzeach są już przeronowane napisy na kuros. Figury żeńskie już odrazu nie dostały nazwy bogini, a nazywają się korae. Figury te stawiane były w gajach, a to dlatego, że najdosłownszym stworzeniem jest człowiek, a nie krowa, czy lew itp.

Przechodzimy przez figurę żeńską tak samo jak przez męską. Zobaczymy, że pierwsze figury będą się wazwalały z pod wpływów rzeźby egipskiej, Na przykład zobaczymy takiego apollina już z warkoczykami, wyzwoli się również obojczyk. Postacie te byłybrane z codziennego życia. W Delfach zanlezione dwóch młodzianów z podpisami nazwisk, świadczących o tym, że to byli bracia. Jego- moście ci składają się z oddzielnych elementów. Tułów ma podział na 3 części. I ręka się składa z 3 części. Głowa i noga też z 3 części. Tu wszędzie panuje święta liczba 3. Garnek też z 3 części. Czy w świątyni, czy w garnku, czy w ciele ludzkim będę miał liczbę 3, która będzie przechodziła systematycznie we wszystkich dziełach sztuki. Czy ten człowiek to taki słuźalczy jak ci pierwsi? Ten człowiek stał się trochę hardy. Patrzy blisko, pod stopę. Geometryzacja kapitalna, doprowadzona do doskonałości. Czepek prawi- dkowo ułożony z loków. Piersi, brzuch i trapez, który wydziela dolną linię brzucha.

Moshofofor

Apollon z Delf

Apollon Filezjos Apollon Piombino

Apollon z Tery. Ta postać pierwsza zaczęła oddychać, jak powiada Jakób Burhard. Apollon z Tery jest w swojej koncepcji dalej rozwijany.

Apollon Filezjos podniósł ręce. Ten sam archaizm w nodze, ciele, twarzy, włosach, ale podniósł ręce.

Piombino. Pompejański apollon. Ma podniesione ręce. Podcięte włosy.

Moshofofor. Człowiek trzyma ciele, tworząc rękami i nogami krzyż. I nawet to ciele pozuje. Archaizm w postaci warkoczyków. W oczach są wgłębione miejsca, bo posiadały one kamienie.

Porwanie Ariadny przez Tezeusza. Przypomnijmy sobie rzeźby barokowe, gdzie po prostu widzieliśmy dynamiczne, gwałtowne ruchy, na przykład w "Porwaniu córek Leucyppa" Rubensa, a tu przeciwnie, porwanie kobiety odbywa się po dworsku. Tezeusz spokojną ręką obejmuje wół tę damę, przy czym ani jeden loczek jego nie został rozrzucony. I ta dama podporządkowuje się, dbając o to, aby również ani jeden lok nie poruszył się. Wysoce charakterystyczne zjawisko, które potem w innych epokach się nie powtarza, ani w baroku, ani w odrodzeniu. Tezeusz jest tutaj z okresu archaizmu. Wyraźnie płaszczyźniane oczy. Prostym segmentem narysowane brwi. Widać umiłowaną geometrię. Prawdopodobnie traktowany ustrój głowy. Ondulacja jak kukurydza. Na-

wet ucho to mechanizm, a nie delikatna tkanka. To jest okres poszukiwania materii i doprowadzania jej do porządku. Ten materiał otrzymuje życie. Albo Ariadna, jaka miła paniusia. Wyłupiaste oczy, trochę uśmiechnięte usta. Już tu patrzy sobie pod nogi, a w IV, V stuleciu oko się pogłębi, człowiek wejdzie tam w siebie. Tu mamy okres, gdy materia /chiule/ otrzyma pewne życie /zoe/.

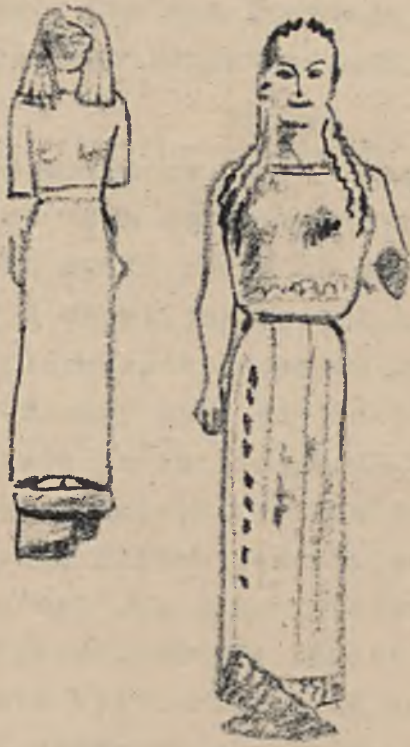
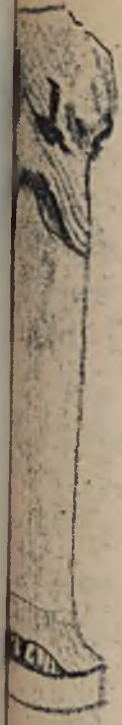

Na lewo mamy pierwszy okres, gdy do czynienia mamy z ptasiemi oczami, z silnym segmentem narysowanych brwi i uśmiechem służalczym. Na drugim brwi są już bardziej miękkie, oczy bardziej zagłębione, uśmiech niewyraźny i włosy ujęte w geometryczne koła. Dalej uśmiech jest już poważniejszy. Wreszcie w czwartym widzimy zadumę, uśmiech znikł.

Tak samo układa się historia żeńskich postaci. Ona nie ma na celu nagości, gdyż pewne zasady obyczajowe muszą być zachowane. Tu mamy czystość obyczajów i dlatego postać kobiety będzie tematem szaty. Hellada sięgnęła znowu po wzory na wschód. Nic dziwnego, że na początek sięgnięto po wzory aż do Midii. Również pierwowzorów zaczerpnięto z Egiptu.

Hera z Samos. Przypomina panią z Suzy. Cała szata jest złożona pionowymi paskami. Dolna szata, peplos i narzutka górna, chiton, są potraktowane płasko. Ręce przyklepione do kości biodrowych. W drugą rękę trzymała synogarlicę, na piersiach. Najciekawsze jest to, że wyłaniają się długie, arystokratyczne palce dęmy. Tu jest wyraźna statyczność.

Teraz rzecz ciekawa. W 1922 r. ogłoszono w Berlinie, że znaleziono nową herę. Czy jest ona autentyczna? Czy to przypadkiem nie duże naukowe nieporozumienie. Jest ona przechowywana w berlińskim muzeum. Posiada osiowość, frontalność, płaszczyźnianość, ale głowa bardzo dobrze wyrzeźbiona. Tu dziwny kontrast. Za bardzo teatralna, za bardzo mulatka i dlatego przypuszczam, że jest ona pochodzenia wprost murzyńskiego. Naszyjnik, to taki jak u Kafrów w Afryce. Samo ondulowanie trochę sztuczne. Najboleśniej jest traktowanie szaty, gdyż przedstawia ona poduszkę, to nie geometria Euklidesa.

Tutaj widzimy ten sam proces, jaki zaszedł w apollinie "Filezjos", a mianowicie ta pani podniosła ręce. Wszystko inne pozostało niezmienione, egipskie włosy zginęły, a na miejsce ich miejsce przyszły warkoczyki ondulowane. Oraz tu głównie występuje bardzo wyraźny podział szaty.

ni z Delos. Dwu-
miarowość jak u
miornicy. Ręce
płaszczyźnie.
czególnie Egipt
zypomina ucze-
nie głowy, motyw,
óry Hellada
ieni. I znowu
awniono stopy.
atyczność.

To za mało coś umieć, czy coś wiedzieć, trzeba dążyć do doskonałości. przytoczę wiersz grecki z Odyssei. Chcę pokazać doskonałość greki. Układy wierszy składają się z dwu sylabowych /jamb i choreus/ i 3 sylabowych /aktyl, trocheus i amfibrach/. Otóż Homer pisze tylko jambem i chorejem, gdzie akcent musi przypadać na długie samogłoski a, e, u, pierwszy wiersz Odysseji ma ten sam system:
ndramoi / enepe / muza / politropon / hosmala / jolla /
aż cały porządek Odysseji zawiera taki układ. Fenomenalna prawidłowość. osiągnęli ludzie tylko intuicją. Jeżeli podziwiamy doskonały portret w Odyssei, to co się stanie, jeżeli przyjdzie zagadnienie inne. Przyszli ludzie w wierze - Doryjczycy i zamiast danejskiej założą ogromną kulturę z wie-
ę. Ośmiornicę położono i zaczęto badać. Euklides. I sztuka robi to samo. by zrozumieć te głębokie zjawiska przeprowadzę analogię między sztuką a filozofią /nauka o mądrości/.

Tales w 685 r. przepowiada zaćmienie słońca. Gzy Egipcjanie rzeczywiście wiedzieli o zaćmieniach, tego z pewnością nie wiemy. Jakżeż można rzadzić tym, co zrobił Ozyrys. Tales powiada, że wszystko w przyrodzie jest oparte na pewnej pramaterii /chiule/ i szuka tej doskonałej materii. Obserwuje, że woda paruje i obraca się w powietrze, a przy obniżaniu temperatury zamienia się w ciało twarde. Rodzi się przypuszczenie, że wszystko, co jest na świecie ma stądja rozmaite, więc gdzieś musi być ta materia pierwotna, z której powstały wszystkie widoczne przedmioty. Ponieważ Tales dostrzegł to w wodzie, dlatego mówi, że tą pramaterią była woda. Z połączenia wody z ziemią zrodził się świat. Tales następnie przechodzi do naukowego już zastanawiania się nad pramaterią. Uczniowie jego doszli do przekonania, że woda nie jest doskonała, a jest nią eter. Przychodzą szkoły i rozpadają się na takie same jak i w sztuce. A więc u Thalesa powstaje ta materia czyli /chiule/. Ale materia ta się porusza. Przypuszczamy, że materia ma życie. I tu przychodzą 2 szkoły.

Thales

Anaksimenes

Anaksimandros

Obydwaj należą do tych odłamów, którzy dołączają do thalesowskiego chiule /życie/. Obydwaj są tylko różni co do genezy. I stworzą 2 kierunki, jeden naukowo przyrodniczy, a drugi, jak Newton, oparte na ludzkim mózgu. Tu pierwiastki fizyczne, tu pierwiastki duchowe, psychiczne. Lecz pierwej niż ci założyli szkoły stanie między nimi wielki filozof Heraklites, który wyjaśni nam jest życie i nazwie je ruchem, panta rei /wszystko płynie/. Inne pojęcie do życia tam na wschodzie, który się godzi z tym co jest, a Hellenem, który nie chce być biernym. Heraklites powiada, że jedna jednostka chwili już mnie zmieniła. "Byt, czy nie byt". Są uczeni, którzy w ten sposób tłumaczą hamletowskie być, czy nie być. Mianowicie Hamlet bierze czaszkę Jolta z grobu i pyta czy to Byt, czy nie Byt? -Panta rei, wszystko się zmienia. Nie tylko ważny jest stan samej przyrody, ale ważne jest to życie, jak ono płynie.

Heraklites

Eleaci

Xenofanes

Parmenides

Zenon

Sofiści

Protagoras

Gordiasz

Pitagoras

Pilalaos

Anaksagoras

Demokrytes

Epikur

Much bez czasu nie może być. Pitagoras uformował swoją szkołę w Krotonie, na Apeninach. Miejsce to świadczy o tym, że poczucie jedności narodowej jest tak wielkie, że miejsce nie gra roli. Jedność Hellady pod względem myśli. Pitagoras został wygnany za bezbożność. Wszystkich filozofów karano za bezbożność przy pomocy głosowania ludowego /ostracyzmus/. Charakterystyczne jest jak w Atenach wykonano wyrok na Arystydesa. Podczas głosowania jakiś

nie umiejący pisać obywatel ateński podszedł do Arystydesa i poprosił go, żeby napisał "Arystydes". Wówczas Arystydes zapytał go: "a dlaczegoż to mam to imię napisać?". Na to odpowiedział mu nieuk, że dlatego, gdyż on jest najsprawiedliwszym ze sprawiedliwych.

Pitagoras założył wielki klasztor i prowadził życie czysto pustelnicze. Imię to znane jest z geometrii. Stworzył on absolutne pojęcie czystej idei. To jest czystsze niż pojęcie Boga, gdyż nawet Jehowa rodzi się z wyobraźni ludzkiej, tymczasem liczba jest czystsza. I ponieważ chiule nie może być martwa, zjawia się zoe /ruch/, a ruch bez czasu i przestrzeni też nie może istnieć, a nazwą czasu jest liczba. Pustelnik z Krotonu powiada herezję, liczba jest Bogiem.

Filalaos, uczeń, idzie jeszcze dalej. Twierdzi, że wszystko w przyrodzie to ruch, a wszystko inne jest skutkiem ruchu. Ale ruch gwiazd staje się nie-wytłumaczalny, gdyż przesuwają się w pewnych, stałych odstępach, a więc przedstawiają liczbę, a ponieważ to jest w prawidłowych układach, to to jest tańiec. Ale my tańczymy, gdy jest muzyka. Filalaos mówi, że muzyka trwa wiecznie, a my się rodząc już ją zastajemy i dlatego nie dochodzi ona do naszej wiadomości, gdyż trwa wiecznie.

Zaczyna się studiowanie tej samej przyrody na podstawie matematyki, która jest czystą, abstrakcyjną nauką. Powstaje wtedy, po tych naukach matematycznych przerwienie się znowu do przyrody i chce się z tej matematyki złożyć prawdę, a właściwie rozłożyć. Powstają elementy /liczby/. Cały kosmos jest złączony z małych elementów, które znowu miały swój mikrokosmos. I to co stworzył Pasteur, to idea ta została zapoczątkowana już u Hellenów i stworzył ją Anaksagoras. Bywał on częstym gościem u Peryklesa. I jak zwykle, Peryklesowi zagrożono, żeby się z nim nie widywał, a Anaksagoras musiał wyjechać na Eubeę.

Po Anaksagorasie przychodzi wielki filozof Demokrytes i tworzy teorię atomistyczną. Bez niego nie można zrozumieć Pascala, Descarte'a i innych. Idea atomistyczna mówi nam, że ustrój złożony jest przez inne drobne ustroje. Demokrytes i Anaksagoras przypadają na 5 stulecie, na złoty wiek Peryklesa. Człowiek sięgnie po Olimp i załamie się i tu nastąpi fenomenalne załamanie się. Jako, jeżeli ja jestem drobnym ustrojem w kosmosie, to pocóż się człowiek wywyższa ponad wszystko i przychodzi moment tragedii.

Epikur. To jest gruźlik. Profesor Zieliński Tadeusz opisuje wizję sceny w szkole Epikura. Willa słoneczna, winne grona, kwiaty hiacyncu i glicenii ze wszystkich stron okalają taras. Na leżaku leży starzec złożony chorobą. Koło niego siedzą uczniowie i słuchają jego wywodów. Wywody na temat teorii atomistycznej w zależności od człowieka. Bogowie, nie widzą ich. Człowiek stał się tak hardy, że stworzył nieśmiertelność duszy - duszy niema. Dusza znikła. Tragizm, który przeczy radości hellenckiej.

Elea leży pod Neapolem. Jak daleko, nie w Helladzie. Również z tego samego powodu, co i tamci. Xenofanes przeszedł piechotą jako rapsod z Miletu z laską pielgrzyma poprzez półwysep helleński i oparł się w Elei. Xenofanes powiada, że widzimy przyrodę, materię, nawet ruch, ale co to jest, czy to mu się wydaje, czy to jest faktycznie? Hamletowskie czy to byt, czy to nie byt. Wszystko to jest omylne. Może tego świata niema. Tym bardziej bogów... bo gdyby konie umiały malować, to bogowie mieliby końskie ogony. Parmenides przeoczy tak samo jak Xenofanes.

Zenon idzie jeszcze dalej. Wiemy, że szybko nogi Achilles dogoni jaszczurkę. Ale ponieważ to się odbywa w czasie, to Achilles nie dogoni jaszczurki. Drugie dowodzenie. Strzała. Ona jest w powietrzu, to znaczy, że ona gdzieś jest, to znaczy, że ona stoi, a nie porusza się. I Zenon paraliżuje wszelkie nauki. I wtedy powstaje to pojęcie mózgu, umysłu, esprit, jak mówią Francuzi. I można wszystko za pomocą tego mózgu ~~umyślnie~~ zrobić. Dowieść, że coś jest czarne, a nie białe i odwrotnie za pomocą t.zw. logiki. I tworzy się tragizm. Tak jak za Chrystusa byli faryzeusze, tak tu zjawili się sofisci. Potrafią oni udowodnić, że coś jest białe, a jest czarne. Zresztą z adwokata- mi dziś jest tak samo.

Przychodzi Sokrates, który zwalczy sofistów. Umysł ludzki jest niedoskonały. Szukajmy umysłu doskonałego. Tym nie może być mózg ludzki, lecz istot doskonalszych niż ludzie, bogów. Duch. Sokrates zaczyna zjadliwie dokuczać sofistom, łapiąc ich na słówka i używając sposobu dialektyki. W polskim języku są kapitalnie przetłumaczone rzeczy przez prof. Witwickiego. Sokrates mówi, że nie głupi umysł ludzki rządzi światem, a mądrość boska i dochodzi do pojęcia czystej prawdy. Sokrates powiada, że tę mądrość boską odczuwa w swoim dajmon /duchu/ i on mu podpowiada co jest dobre, a co złe.

Platon mówi, że by być rozumnym, trzeba sobie wyobrazić rzecz idealną. Powiedzmy, że zbierzemy u ludzi tylko dobre cechy, to będziemy mieli człowieka idealnego. Nie należy tego jednak tak rozumieć, jak to zrobiła pewna Amerykanka. Ona sama była nadzwyczajnej urody, piękność. Otóż zupełnie niespodziewanie oświadczyła się pewnemu, staremu, lecz bardzo mądrymu uczoneму. Na zdziwioną minę uczonego, odparła, że w myśl ~~ni~~ idei Platona pragnęłaby mieć dzieci, którzyby posiadali jego mądrość i jej urodę. Na to uczoney odparł, że obawia się, że dzieci mogą osiąść jego brzydotę a jej głupotę... Ustrój państwowy w Helladzie ~~gini~~ szwankuje, Hellada ginie. Zróbmy dobrze. Najlepszym ustrojem jest absolutna monarchia /bo w jego okresie była rozpuszta republikańska/. Rysuje idealną rzeczpospolitą. Rysuje idealnego obywatela, żołnierza, polityka.

Przedstawicielem tego idealnego kierunku będzie Fidiasz i Poliklet. Ale kiedy Fidiasz skończył swoją działalność, to Platon miał 10 lat. Twierdzą, że sztuka była pierwiej niż filozofia. Prekursorami w historii Hellady będą artyści, a polityka szła za tym. I dalej ten tragizm, to załamanie się

Hellady w sztuce przyjdzie wcześniej, niż przyjdzie Epikur, który będzie mówił o rozpięnięciu się człowieka w kosmosie jak w nirwanie. Po tragiźmie przyjdzie burza Aleksandra Macedońskiego i na to przyjdą legiony rzymskie i zrobią porządek.

Dla zobrazowania całokształtu rzeźby figury żeńskiej, powtórzę jeszcze raz. Pani z Delos /str.58./ posiada dwuwymiarowość, frontalność, tak jak osmiornica. Ujawnione stopy. Ubiór głowy egipski. Na początku ta rzeźba nie była samoistna. - Kobieta, trzymająca ptaka ofiarnego. Panie te nazywają się korae, dziewice, służki. Tu zwykle trzyma się gołębie. Nadaje się treść ręce przez podniesienie. Ta dama cenna jest przez wrkocze, które tworzą ornamentalny motyw. Ta szata - jest to temat, na tle którego tworzy się sztuka. - Hera z Samos /str.57,58./, zwana też herą Hiernisa. Powtarza wzór królowej z Suz, z Midii. Przy czym ręka na piersi. Sama szata kanelowana. Na dole peplos, na górze chiton, narzutka. Stopy ujawnione.

Ekspresja najwyraźniejsza w wyrazie oczu i ust. W Egipcie mamy martwe oczy, patrzące w nieśmiertelność. Tu w okresie archaicznym obserwujemy zbliżanie się przedmiotu obserwowanego prawie pod stopy postaci. Pierwsze oczy /na lewo/ są jeszcze subjektem. Na prawo oczy zmiękczone, ondulowane włosy, są wyrazem geometrycznego stylu, tak samo jak w garnkach. Dalej oczy skierowane pod nogi. Następnie już wyprostowują się brwi i wyraz twarzy przybierze formę zadumy.

W Atenach znajduje się głowa żeńska. Te same cechy pozostają, lecz oczy patrzą już blisko. Usta są wyrazem świadomości istoty. Na głowie czepek sprowadzony do geometrycznego wzoru. Archaizm.

Terameikos, głowa dziewczicy w Atenach. Geometryzacja. Włosy jak kukurydza. Tu jej bok. Ucho, to czysto metalowy instrument. Oko wyraźnie w płaszczyźnie czoła.

Przechodzę dalej. Przy oczyszczaniu wzgórza akropolu ateńskiego natrafiono na zwały, rumowiska po perskim najściu /490 i 480 r./. Pomimo zwycięstwa pod Salaminą, Persowie dostali się do Aten i zniszczyli cały Akropol. Na tych rumowiskach Ateńczycy budowali dalej i na nich powstał Partenon, Erechtejon. Dziś ze wzgórza skalnego zdjęto wszystką ziemię ze ziółami i znaleziono w ten sposób 17 figur żeńskich, o których nic nie wiadano. Wybudowano na zboczach budynki i tam umieszczono te postacie. Otóż stoi w tych kilku salach siedemnaście dziewczic - wrażenie ogromne.

Profesor Noakowski opowiadał, że ma się wrażenie jakby rezurekcji, że te postacie wyglądają, jakby z grobu powstały. Dziewice stanęły. Wzruszenie estetyczne, którego nie można opanować. Niektóre z nich będą miały opanowanie pierwiastka fizycznego, niektóre pierwiastka psychicznego. Wzorowane one były niewątpliwie na żywych istotach. Skala wielka, gdyż mamy postacie dziewcząt siedemnastoletnich do matron czterdziestokilkuletnich.

Skromne dziewczę. Podniesiona ręka. Oczy patrzą pod nogi. W lewej ręce trzymano kwiat lotosu, natomiast prawą ręką podnoszono nieco szatę do góry, pokazując stopę. Tematem jest szata. Postać niewieścia jest obyczajowo przykryta i o nagości niema mowy. Co może oznaczać i mieć na celu dany obyczaj. U poetki Safo znajdujemy taką radę. Daje ona taką przestrożę wychowannicom swoim, że nie podnoś sukienki twej wyżej niż kostka, byś nie przypominała wiejskiej baby. Dziś podnosi się po kolana... Sztuka jest świecka. Czy Michał Anioł siał chał Juliana II, rysując nagiego Chrystusa? Lub inny przykład. Bernini rysuje św. Teresę nagą i amorka przebijającego serce strzałą.

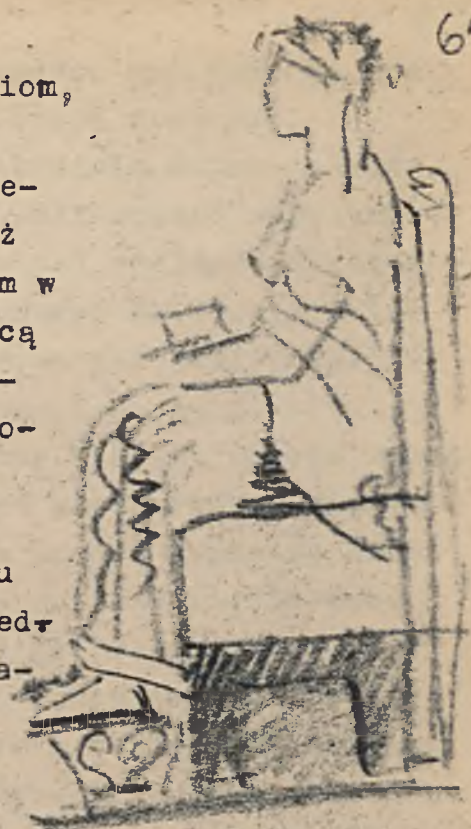
Tu, to nie są służki bogini Ateny, a to są dworskie damy. Wszystkie one są bogato przystrojone, układają w geometryczny wzór włosy, diademy, kwiatek i delikatnie podnoszą sukienkę. Dworski zwyczaj, damy dworskie. Tu spływa ten chiton i układa się w ornament takich gzygzaków. Ornament powtarza się

w włosach. Loczki z dwóch stron spadają też ślicznie ufryzowane, nawet dziś żaden fryzjer tak nie robi. Na tych postaciach zachowała się polichromia. W 1812 r. król bawarski wywozi z wyspy Eginy rzeźby frontonowe, kładąc podwaliny pod gliptotekę monachijską. Otóż król wybiera do rekonstrukcji przywiezionych zabytków najsłynniejszego rzeźbiarza, Thorwaldsena. Ten, widząc te rzeczy, powiedział, że mają to oczyścić, gdyż on tego się nie dotknie. Oczywiście rzeźby te były polichromowane. I od tego czasu już nie myto takich zabytków szczotkami. Szata była zielonkawa, włosy koloru rudego i malowane były oczy. To stwarza urok fizyczny. Człowiek chciał wiedzieć jakiego koloru są włosy, szata, oczy. Ta polichromia potwierdza, że był to okres odpowiedzialny za badania i studium nad pierwiastkiem fizycznym. Kobieta jest tu pewnym objektem studiów. Potem, kiedy przyjdzie idealna postać marmurowa, polichromia będzie zbyteczna.

Na tej postaci mamy wyraźne ślady polichromii. Szata dolna obrzeżona wyraźnym meandrem, wykonanym w kolorze karminu. Oś pionowa, dwuwymiarowość i frontalność. Jedna ręka trzyma kwiat, druga delikatnie podnosi sukienkę. Geometryzacja szaty wyrażona za pomocą gzygzaków. Tutaj mamy 2 warkoczyki zrzucone. Na górze wszystko jeszcze nie pokonane, natomiast z większą ścisłością rysują się nogi. Ten okres, który wyprostował ośmiornicę, ta sama epoka zjawia się i tutaj i rozłożyła ciało ludzkie i poddała

i poddaje je ścisłym badaniom, prznikając przez szatę.

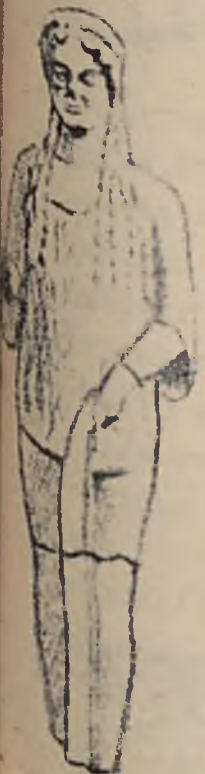
Bogini z Efezu, tzw. siedząca bogini berlińska, gdyż znajduje się w Altes Muzeum w Berlinie. Przypomina siedzącą postać faraona Chefrena. Posiada oś, frontalność i absolutną symetrię. Cała postać jest otulona pewną szatą, która nie przypomina całunu śmierci jak w Egipcie, to jednak jest traktowana w postaci suchej, ostrej blachy. To nie wełna. Geometryzacja tych rzeczy. Ta sama geometryzacja w głowie. Oś, naryso-

wane segmenty oczu nie tak wyłupiaste, delikatny uśmiech i pewna równowaga w twarzy. Sam owal u góry obrzeżony trójkątem, włosami ondulowanymi. Nad tym nałożony diadem. Geometria, zarówno w ondulacji, jak w oczach jak i w owalu oka. Ludzie lubują się w opanowaniu chiule, owej materii i cały ten motyw jest tym, co było na myceńskim komentarzu, mianowicie ośmiornica, motylek itd. Ta postać ma wyraz obojętności, a potem przejdziemy do wielkich wzruszeń.

Ta paniusia przejmuje swoje kształty w dolnej części, w liniach bioder i łydek. Szata w postaci dużej fałdy po środku podkreśla oś pionową. Warkocze geometryczne. Piersi niema. Nie nagość ciała spowodowała nagość rzeźby.

Ta paniusia ma delikatną, batystową koszulinę, która uwypukla kształt kobiecego ciała. Ten trójkąt włosów na czole, to jakby fronton świątyni. Warkocze ondulowane, oczy malowane, usta malowane. Wszystko to mówi o dworskości. Poprzez tę szatę metalową wyraźnie zaczyna przebijac kształt kobiecości. Z jaką powagą ona patrzy już nie w bezkres, a gdzieś pod nogi - dworskość. Miętkość linii brwi, owalu oka, włosów. Dalekie od geo-

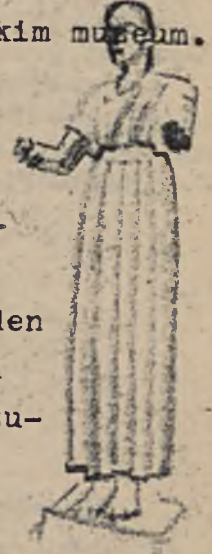

metryzacji. I tu widzimy bogactwo szaty. Te fałdy zaczynają żyć. Hardość mówi, że to już są podmioty. Chiule przybiera zoe i postać staje się żywa.

Dla każdej postaci z muzeum na Akropolu można znaleźć odpowiednik filozoficzny. Otóż w jaki sposób mogę znaleźć Pitagorasa? -Będzie on tu w tej paniencie. Wyraźnie tułów ma 3 części, w kierunku pionowym ma 3 części i w kierunku poziomym ma 3 części. Głowa też jest podzielona na 3 części. Po 3 warkocze spadają na boki. Fałdy ułożone są tak samo, też po 3 fałdy. Z szaty Hellen tworzy sobie abstrakcję. Tworzy coś, czego w przyrodzie niema. Pitagoras, liczba zaklęta, szuka w szacie geometrycznej prawidłowości. Historia sztuki ma 2 kierunki. Pierwszy, do którego należał Leonardo da Vinci, który mówił, że natura jest artystą. Z niezmierną dokładnością powtórzy każdy kwiat, czy listek. Tworzą się w ten sposób kierunki naturalistyczne. Oawrotnie tym tworzą się kierunki, które mówią, że sztuka niema zgodności z naturą. Tworzy się abstrakcję. Rzeźba przybiera czysto geometryczne formy. Hellada znajduje złoty środek. Postać ludzka, to system, w którym szuka się pewnego ładu. Tu 3, na wschodzie była liczba 7. Dlaczego właśnie te a nie inne liczby, trudno na to dać odpowiedź.

Woźnica z Delf. Znajduje się w warszawskim muzeum narodowym. Odkopany oryginał jest wykonany z brązu. Przedstawia on nam woźnicę, stojącego na rydwanie, trzymającego silną ręką lejce. Jest to dar tyrana Dionizosa z Syrakus, przedstawiający wodza A..... po zwycięstwie

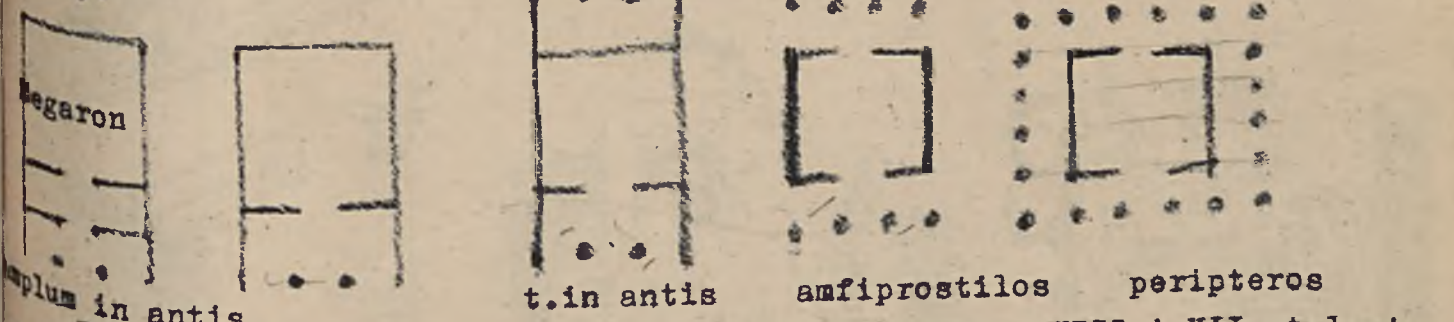

nad Kartagińczykami. Wartość olbrzymia. Został z tego tylko jeden woźnica. Kompozycja szaty. Wysoko podpięta szata spada kanelami i obnaża naturalistycznie traktowane nogi. To jest koniec poszukiwań nad szatą. Tu jest całkowite opanowanie materii. Ale co zauważamy tu nowego? -Głowa się poruszyła, nachyliła. Człowiek przestał być objektem dla fotografa, człowiek zaznał życia. Nachylenie głowy znamionuje nam piąte stulecie. Zatracamy pozowanie. Będzie to jednocześnie z t.zw. kontrapostą. Kręgosłup się zmienia w swoim położeniu i ramiona się przekrzywiły i pociągnęło to za sobą nachylenie głowy. Piąte stulecie, które będzie wyrazem najswobodniejszego traktowania postaci ludzkiej. Ludzie będą jakgdyby wypoczywali.

Jednym z najwspanialszych tematów historii Hellady jest świątynia hellenska. Poszukiwania i badania, przeprowadzane w ciągu XIX stulecia, przy-
 spożyły nam tyle ksiąg, że pokoju by nie wystarczyło na zapełnienie tymi
 dziełami. Cóż mogło być w tych księgach napisane? -Zależy od podejścia do
 tematu. Przyszedł naród innej kategorii niż naród egipski. Dawniej świątynia
 była wzorem o figurze estetycznie zamkniętej. Wartości emocjonalnie-este-
 tycznie znajdowaliśmy w środku. To samo było i w figurze egipskiej. Figura
 estetycznie zamknięta. Czy mogła taka forma zadowolić Greka, który zaczął
 badać materię, przeszedł do chiule, a następnie do zoe, a z życia przeszedł
 do ruchu, następnie do bytu czy nie bytu, a wreszcie do atomu. Jakież będzie
 podejście Hellena? W Historii sztuki spotyka się banalne zdania. Na przykład:
 "Kiedy została stworzona przez mitologię religia hellenska i bogowie przy-
 brali postać ludzką, powstała konieczność rzeźbienia tych bogów. A ponieważ
 ludzie mieszkali w domach, więc trzeba było robić mieszkanie tak samo dla
 figury boskiej." -Banalne. Jako, ta sztuka, która polega na wycuciu prze-
 strzeni, miałyby budować domki dla bożków? Twierdzą, że Architektura rodzi
 się już u jaskiniowego człowieka. Najpierw powstaje Architektura wnętrza,
 a później zewnątrz. Nagość figury monumentalnej zrodziła się na tym samym
 instynkcie, który wziął ośmiornicę i rozłożył ją, który rozpląszczył nam
 skrzydełka motylka i poprzypinał jakby szpilkami na płaszczyźnie. Tak samo
 dzieje się tutaj z architektoniczną bryłą tutaj, w Helladzie. O D R A Z U
 stworzy się forma naga w Architekturze, tak samo jak Hellen O D R A Z U
 zrobił figurę naga. To Leitmotiv Hellady, dwie wielkie rzeczy: monumentalna
 rzeźba i monumentalna architektura.

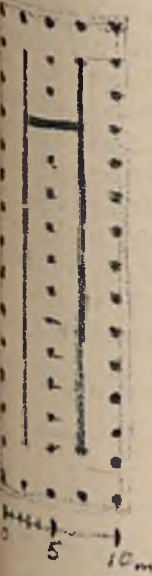
Przypomnijmy sobie ten tyryncki pałac, gdzie był t.zw. Megaron, czyli
 sala mężczyzn. Kamera kwadratowa, z czterech stron śłupy, mieliśmy przedsionek
 i portyk. Według uczonych niemieckich to stanie się jądrem rozwiązania
 świątyni hellenskiej. To jest nie słuszne. Megaron jest formą estetycznie
 zamkniętą. Niema nic wspólnego z tym, co będzie dalej, z naga świątynią. Ucze-
 ni niemieccy ułożyli bardzo ciekawą teorię, bardzo ładną, jednak nie wytrzy-
 mującą krytyki. Ludzie ci odrzucili przedsionek i biorąc nomenklaturę od
 Vitruwiusza Polliona, nazwali tę świątynię templum in antis. Uczeń niemie-
 ccy twierdzą, że gdyby ten budynek stał na wolnym powietrzu, to dołożyłoby
 się 2 kolumnki i z tyłu - absurd. Rozwinięciem tego był prostilos, nastę-
 pnie amfiprostilos. Chcąc zrobić domek bogów bardziej bogaty, zdecydowano
 się dołożyć i z boku kolumny i powstałby peripteros. Słowo pochodzenia gre-
 ckiego /peri - wokół, pter - ptak/ oznacza naokoło oskrzydłony. Cella otoczona
 podwójnymi kolumnami otrzymaby nazwę dipteros. Taką teorię rozwinęli
 Niemcy.

Tymczasem takiego rozwoju nigdzie nie spotykamy. W VIII i VII stuleciu
 świątynie są ogromnej skali i dopiero w V stuleciu zjawiają się 2 skarb-
 czki w Delfach i /templum in antis/. Największe świątynie hellen-
 skie były najwcześniejsze. Dopiero z biegiem czasu przyszły mniejsze, od
 których zaczyna Vitruwiusz Pollio, a za nim cała plejada uczonych niemiec-
 kich. Egipt Hellenom imponował i tak jak przejęli oni figurę, tak Hellenowie
 zapoznawszy się z budową świątyni, na taką samą skalę chcieli budować swoje
 świątynie. W 5 stuleciu już nie budowano takich, a wznoszono skromniejsze.
 Nie znaleziono w 5 stuleciu nigdzie templum in antis, przeciwnie same peri-
 pterozosy. Hellen przyszedł tak jak w rzeźbie do nagiej formy architektonicz-
 nej. Twierdzą, że początkowo w świątyniach nie stawiano figur. Przestrzenne
 tworzenie jest tak jak śpiew, malowanie. Te pierwsze świątynie nie nadawały
 się nawet, żeby tam stawiano figury. Stały one w świętych gajach, jako

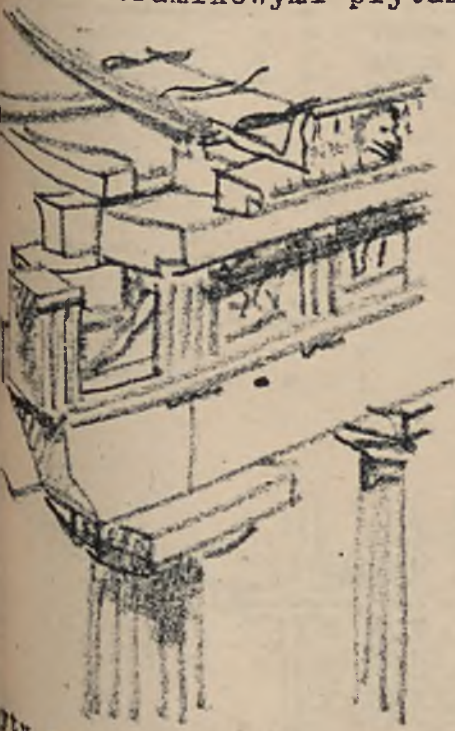
Jedynie wyrażenie hołdu przyrodzie. Tu odrazu rodzi się forma naga.

Świątynia apollina w Thermos. Czy ta cella podobna do megaronu? Czy ta cella nadaje się do postawienia bożka? A gdzie go postawić? Ona jest pomyślana odrazu naga, odrazu oskrzydłona, lecz w odróżnieniu od formy estetycznie zamkniętej kolumny są wyrzucone na zewnątrz, dając formę nagą. Cella wydłużona. Środkowymi kolumnami podparto strop. Nie dla bogów ludzie budują świątynie. Na froncie 5 kolumn - znowu niema żadnego podobieństwa do megaronu. Te świątynie, które mają najwięcej wydłużoną cellę są wcześniejsze. Mury celli są tłem dla kolumn. Hellen wyrzucił je z egipskiej świątyni i tutaj ona stanowi już samą treść kompozycji architektonicznej. Teraz powstaje dalej ewolucja taka. Cztery linie, podziały stanowią kompozycję wewnętrzną, ale oddziałują na rozstawienie kolumn, które jest niezmiernie ważne. Z rozstępu pomiędzy szeregiem kolumn, a ścianami celli będziemy poznawali wcześniejsze świątynie. Te same drogi jak w filozofii. Liczba 3 będzie się powtarzała i w świątyni. Świątynia w Thermos posiada już kolumny kamienne. Szereg uczonych twierdzi, że najpierw budowano kolumny i resztę z drzewa, a potem z kamienia /grobowce ligijskie/. Otóż nie stwierdzono nigdzie kolumn wykonanych z drzewa. Uczeni niemieccy swoje przypuszczenia opierają na Pausaniaszu, który powiada, że w Olimpii jeszcze jedna kolumna była drewniana. Należy to tłumaczyć tym, że kamień, wykonany z porowatego piaskowca, przypuszczalnie zwietrzał i dano po prostu tymczasowy podciąg drewniany, w celu przeprowadzenia restauracji zniszczonej kolumny. Wresz-

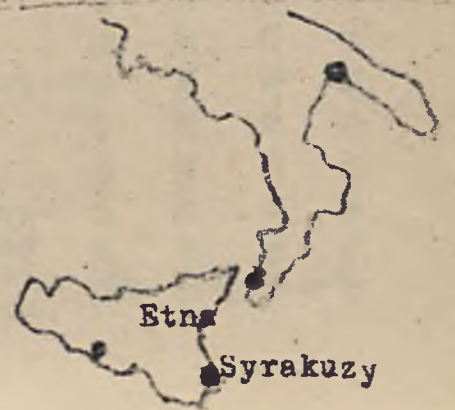
cie Pausaniasz mógł się pomylić. Natomiast jeśli chodzi o szczyt, o wiązanie dachowe, to rzeczywiście istnieją podstawy do przypuszczania, że używano tam drzewa. Mianowicie znaleziono płyty ceramiczne. Belki były drewniane i przykryte ceramicznymi płytami.

Kolumna kamienna, belka kamienna, a wyżej dach drewniany. Tryglify i między nimi płyty ceramiczne, ale w stylu geometrycznym. Teraz możemy powiedzieć do jakiego stulecia należała dana świątynia. Otóż to przypada na styl geometryczny. W ten sposób twierdzimy, że świątynia w Thermos należy do 7 stulecia. Dach posiadał dachówkę. Rywna, jak również przykrycie krokwi były również przykryte płytami ceramicznymi.

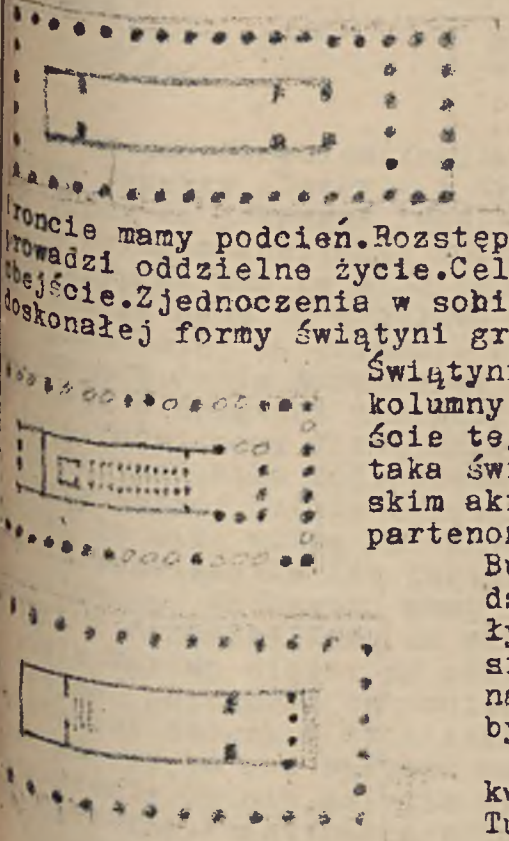

...płyty ceramiczne. Herkules ... wyrażone tak, że dwoje nóg ... wyrażone, ale i dwie ręce ... wyrażone, oczywiście ... Wyraźne 7 stulecie.

Przechodzimy na zachód, do Sycylii. Te miasta to są kolonie doryckie. Jak wiemy wyspę Azji mniejszej kolonizowany był przez Jonów. Tu skolonizowali te strony Doryjczycy, których głównym miastem była Kartagina. Doryjczycy musieli odwojowywać od Kartaginy te wszystkie wyspy. Te walkę zakończył dopiętą Rzym

Tu Etna i tu osiedlili się Doryjczycy, tam Kartagińczycy. Największym miastem jest Syrakuzy. Miejsce tyranii, miejsce badań /Archimedes, Platon/. Tutaj leży Stara Megara, a z tej strony Agragas, miasto fenomenalnie sytuowane. Tu Hela, tu Selinunt i Segesta. Przechodzimy dalej na teren półwyspu. Tarent, Sibaris, Herakleja. Te 3 miasta prowadziły ze sobą walkę o panowanie nad zatoką. Tu Kroton /Pitagoras/. Pod Neapolem mamy Kyme, Pestum, Elea /szkoła Xenofanesa, Parmenidesa, Zenona/. I tu Regium. Jest to t.zw. Wielka Grecja. Zauważamy, że wszystkie te miasta wytworzone są na brzegach. Grek nigdy nie wszedł w głąb. Otóż zaoznimy od Selinuntu. Zostały jedynie świątynie. Słupy stoją, reszta się wywróciła. Co szkodzi to restytuować. Z polecenia Mussoliniego architekt Valentino rozpoczął restytucję selinunckich świątyń. Tych świątyń mamy 8. Koldewey i Niemiec Buchstein podzielili te świątynie literami A, B, C, D, E, F, G, H. Najstarsza będzie świątynia C. Będą świątynie w mieście i w fortecy /Burgtempel/. Cmentarzysko owego wielkiego, dawnego Selinuntu świadczy jakie to wielkie było miasto.

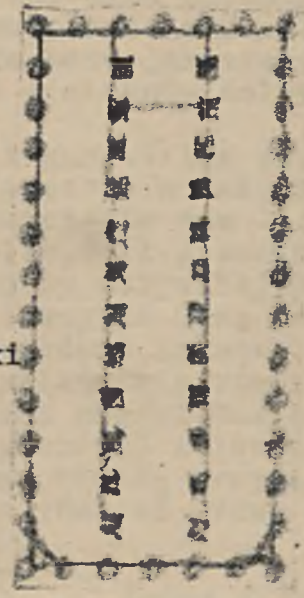
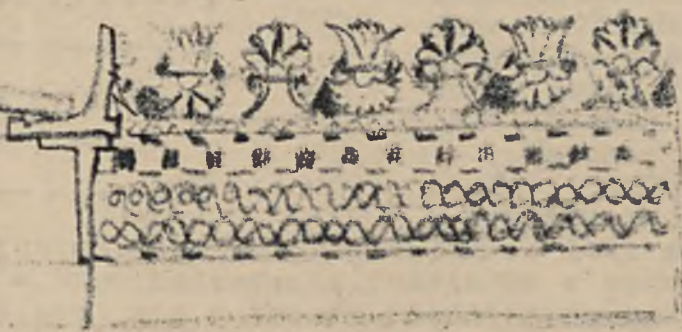

Tu są 3 podziały. W Thermos były 4 podziały. Na 4 stopniach postawione plateau. Podstawa nazywa się crepidoma. Górne wyrównanie to stylobat. Na stylobacie stoją kolumny. Rozstęp między ścianą a kolumną jest równy rozstępowi samej celli. To jest obejście, katabasis. Aditon, kamera tylna. Jeszcze u pogan był aditon. Na tronie mamy podcień. Rozstęp ten sam - co to znaczy? Każdy z tych elementów prowadzi oddzielne życie. Cella jest sobą i kolumny są sobą. Szerokie jest obejście. Zjednoczenia w sobie całej kompozycji niema. To nie tworzy jeszcze doskonałej formy świątyni greckiej.

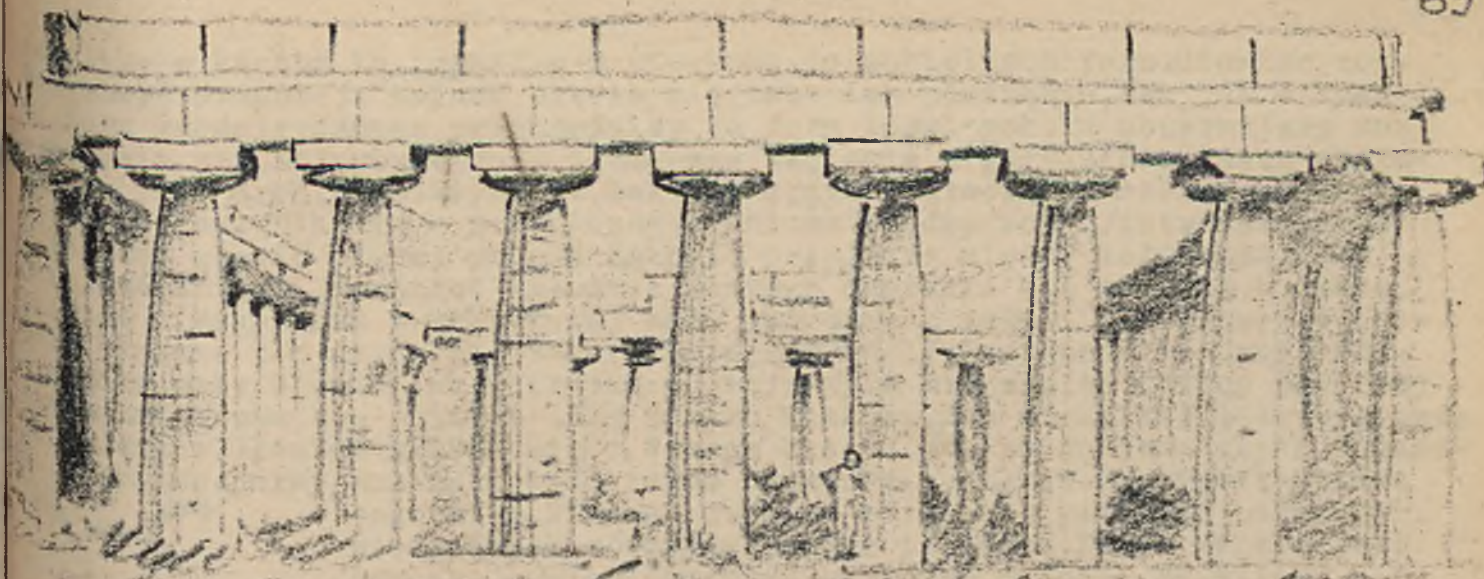
Świątynia apollina, G w Selinuncie. Cella się rozszerza, a kolumny przybliżają się do celli. Kiedy zrobi się obejście tej samej szerokości jak sama kolumna, to wtedy taka świątynia będzie idealna. Zobaczymy to na ateńskim akropolu w najwspanialszej świątyni greckiej, partenonie. Kolumny przytulą się.

Burgtempel ma ogromną świątynię, świątynię D. Do dziś pozostaje zagadką w jaki sposób przykrywały belki przestrzenie o długości 20 metrów. Posiada ona 100 metrów długości. Podział na trzy nawy celli. Tajemnica więc jest w jaki sposób były przykryte obejścia naokoło.

Czarną farbą rysowane. Sima z palmetek i z kwiatu lotosu odwrócone jedna tak i jedna tak. Tu prawidłowa plecionka. Jest to początek 7-go wieku.

Agragas. Świątynia Zeusa. Dziś mamy bardzo smutne resztki kolosów podpierających strop. Widzimy plan tej świątyni, która nigdy nie była skończona ze względu na olbrzymią skalę. Pomiedzy kolumnami biegnie mur. Czy to nie jest przejściowy okres, kiedy nie odważono się na postawienie samej kolumny? Otóż Koldewey i Buchstein restytuowali tę świątynię. W kanali zmieścił się swobodnie cały człowiek. Okropny jest tympanon.

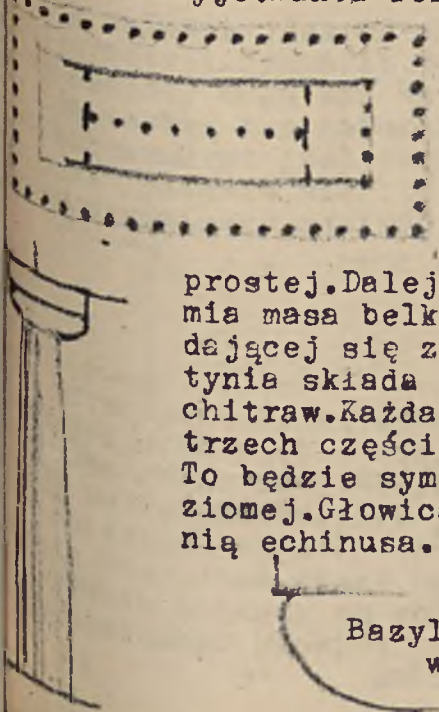

Paestum pod Neapolem. Znajdują się tutaj 3 świątynie. Pierwsza, to bazylika, druga Demetry /Cerery/ i trzecia Posejдона. Są to bogowie greccy. Nazwa przypięta do jakiegoś boga, lecz nie miała ona na celu kultu tego boga, lecz była wyrazem instynktu kultury ludzkiej. -Ta świątynia jest naga. Niema celi. Przypuszczam, że albo świątynia ta nie była wykonczona, albo ludność ją rozebrała. Mamy tu 9 kolumn z frontu. Mamy kolumnę po środku, tak samo jak w Thermos. Dalej na kolumnie kamiennej mamy ogromny masyw muru, leżący na owych kolumnach. Jakże zadanie ma Architektura transcendentalnie rozumując? -W Egipcie w świątyni mieliśmy ujęcie przestrzeni. Otok murów zamykał tę świątynię. Tutaj mamy formę naga, którą dotykamy, oglądając, wzrokiem. Ten słup musi coś trzymać. Siła dośrodkowa i odsrodkowa. Na pojęciu tych dwóch sił jest oparty ustrój całego świata. Tu widzę tę filozofię zawartą w Architekturze. Kidać tu siłę nośną kolumny i siłę ciężenia kamiennego masywu. To jest sztuka. Tu rozwiązania idą takimi samymi drogami jak w filozofii /Pitagoras, czy Archimedes/. Spoczątku mamy naiwne rozwiązania. Tak jak Tales zaczął od materii i dochodziliśmy do subtelności, będziemy mieli to samo i tutaj. Kolumna niesie. Martwy ciężar na górze jest tą siłą, która przytłacza. Kolumna musi otrzymać odporność na naciskanie od góry. Materia jest płynna. Heraklitowski pak gumowy, to pod wpływem nacisku on zgniecie się i rozszerzy. Nastąpi wybrzuszenie. Chiule, materia żyje. Otrzymuje zoe, życie. I to się dzieje w Architekturze. Świątynia grecka jest tego rozwiązaniem. Ta kolumna, ukradzioną z Egiptu ożyje. Panta rei.

Plan wg. Koldewey-Buchstein. 9 kolumn na froncie. Środkowa nawa podzielona szeregiem kolumn. Prostilos. Boże, jak się rozrosła cella. Jest ona dominantą. Kolumna jest otokiem.

Kolumny są jak z gumy. Silne zwężenie u góry i silne rozszerzenie u dołu. Ale z profilu to nie przedstawia nam linii

prostej. Dalej na tej kolumnie leży masyw. Belka, fryz, gzyms. Olbrzymia masa belkowania. Podkładka w postaci głowicy doryckiej, składającej się z trzech części: abakus, echinus i szyjka. Sama świątynia składa się również z trzech części: crepidoma, kolumna, architrav. Każda z tych poszczególnych części składa się również z trzech części. Człowiek składa się też z trzech części. Muzyka. To będzie symfonia dwóch tylko linii: linii pionowej i linii poziomej. Głowica na początku będzie podtrzymana obfitą krzywą linią echinusa. To jest tak jak krew. Po entazis również widać epokę.

Bazylika w Paestum

Partenon

Zeusa z Nemei

Bazylika w Pestum to prymityw w stosunku do subtelnych form. Głowica roz-
 sadzona. Z proporcji kolumn ustala się data ich powstania, tak jak w rzeźbie.
 Od form geometrycznych przechodzimy do form idealnych. Tu obserwujemy roz-
 szerzenie się kolumny z dołu i znaczne zwężenie u góry. Główną masą obciąż-
 ającą jest architrav. Prymityw, tak jak krzyk pierwotnego człowieka, który
 z czasem zamienia się w mowę. Rozstęp kolumn między sobą /intercolumnium/
 i rozstęp głowic między sobą. W Egipcie przejścia między kolumnami były
 mniejsze, aniżeli średnica kolumn. I dlatego chodziło się tam jak w lesie,
 błądząc z kagankiem w rękę. Tutaj mamy już oddech ludzki o większej swobo-
 dzie. Dystans ten nigdy nie będzie mniejszy od 1/7. Następnie kolumny będą
 się rozsuwały. Głowica na początku zajmuje tyle miejsca, że odstęp pomiędzy
 abakusami równa się połowie boku samego abakusa. Sam architrav leży wygodnie
 na poduszce. Głowica składa się z trzech części: szyjka, echinus czyli podusz-
 ka i abakus. Formy echinusa będą coraz prostsze. -Kanele. Żłobienie wyraża
 segmentem, którego promień otrzymuje się jako położony
 wierzchołek równoramiennego trójkąta. Każda kanała jest
 inaczej oświetlona, stąd bogactwo cieni i światła.

Istnieją teorie, które mówią, że kanele powstały jako
 imitacja drzewa. Ale należy pamiętać, że kora pęka nie
 tylko na obwodzie, ale i w wszelkich innych kierunkach.
 Ta teoria twierdzi, że forma przekroju kolumny wyszła
 od kwadratowego przekroju. Z czworoboku otrzymujemy ośmio-
 kąt, dalej otrzymamy szesnastokąt. I z tego powstały owe
 żłobki, kanele. Żłobienie natomiast pociągnęła za sobą już
 tylko dekoracja. W takim razie ilość kaneli na kolumnie

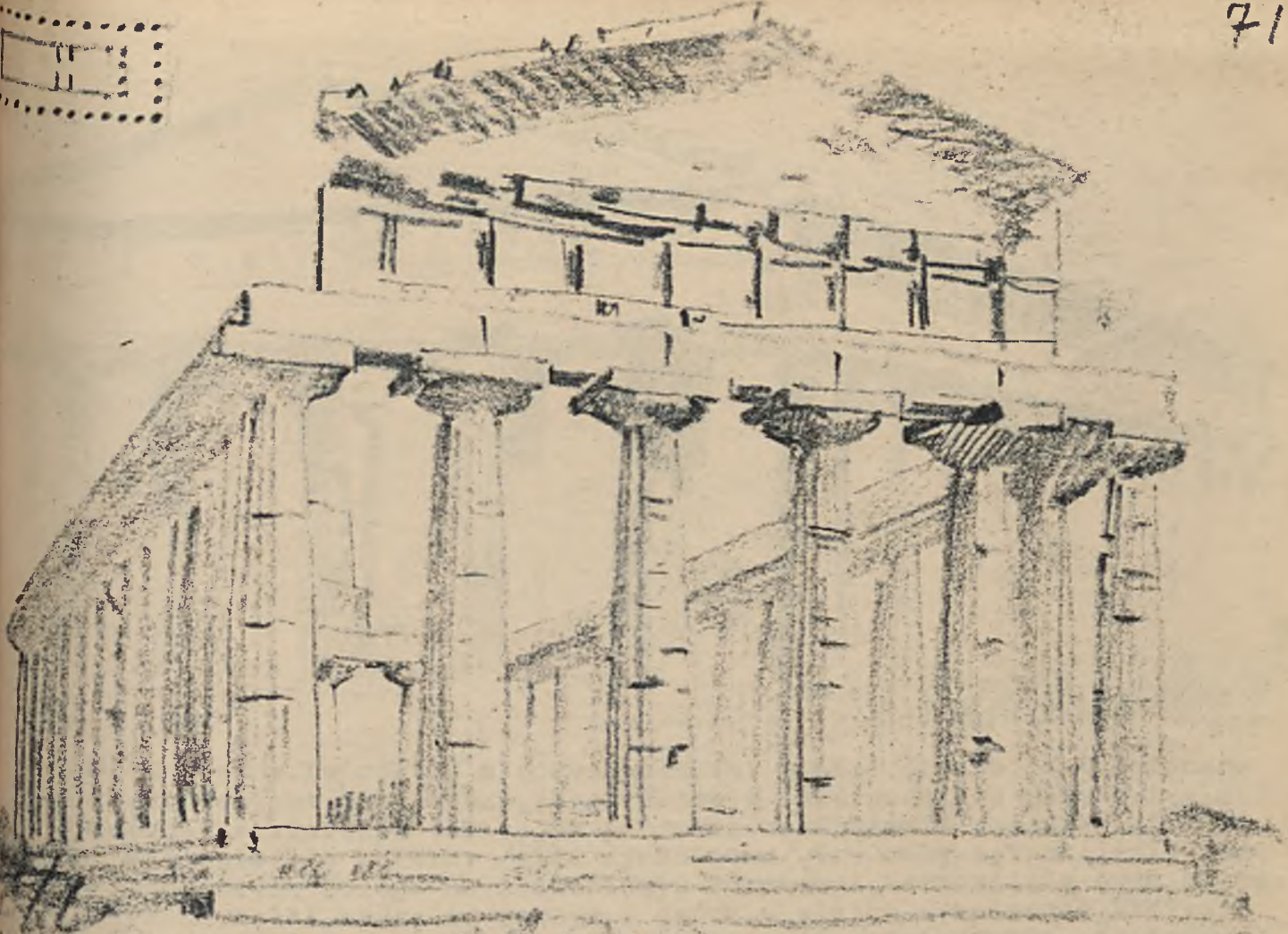
powinna odpowiadać iloczynowi czwórki, tymczasem mamy liczbę 20. Otóż nie
 tworzą kolumny z kwadratowego bloku, a inna siła powodowała tą sprawę.
 Grecy operowali w swych teoriach nie liczbami prostymi, jak twierdzi Semper,
 lecz za pomocą innych sposobów. Na przykład Witruwiusz daje dla przykładu
 sposób jak należy zrobić rzymskie atrium /hol z basenem po środku/. Otóż
 Witruwiusz powiada, że aby otrzymać prawidłowy plan, zgrabne atrium, należy
 narysować kwadrat, potem wziąć przekątną, promieniem przenieść tu i otrzymać
 wydłużoną proporcję. I to będzie według Witruwiusza dobre atrium. Te wymia-
 ry będą niewspółmierne.

Otóż biedni uczeni jeździli, mierzy-
 li i nie mogli znaleźć prawidłowych
 liczb. Dopiero doświadczenia /Messel,
 Hambidge/ wykazały, że wymiary wyrażają
 się w liczbach pierwiastkowych. I wtedy
 pomiary Partenonu dały się pierwiast-
 kami uzgodnić. A kaneli było dwadzieścia,

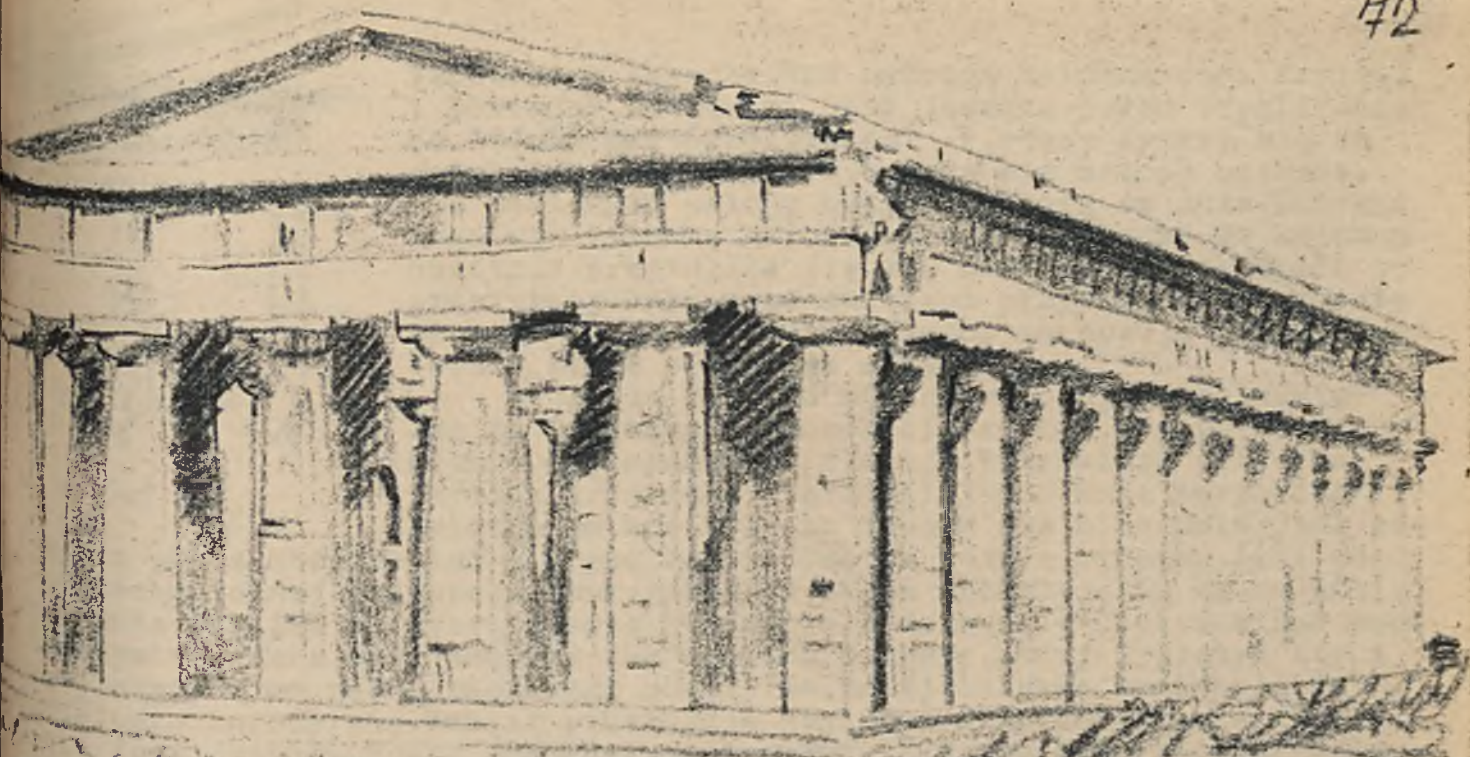
bo to zależne jest od złotego podziału. Otóż Hambidge tworzy teorię dynamicz-
 nej symetrii. Symetria, to tyle co zestawienie, zestrój, zespół. Te zestawienia,
 czy zespoły mogą być martwe. Architekt Żółtowski również nazywa kwadrat
 formą martwą i w naturze go nie spotykamy, bo natura żyje. Nawet i w krysz-
 tałach kwadrat jest formą nie spotykaną. W przyrodzie, która powstała z dy-
 namiki /palenie się/, to tam był ruch. Hambidge tworzy teorię, że w przyrodzie
 mamy dynamiczny zestrój. Mam kwadrat. Na kwadracie rysuję jakby stworzenie
 świata. I teraz otrzymamy znowu pewien prostokąt,
 który będzie miał swoje oblicze, swoje rozciąg-
 nięcie. I to będzie 2' 3' 4' 5' i ta forma, która
 była martwa zaczyna żyć. Ta teoria zrodziła się
 po wielkiej wojnie.

Ta forma jest formą dynamiczną. Kanele wyrażają tę siłę pionową. Ciśnienie
 przyjmuje na siebie owa głowica. Ta duża masa jest gotowa przyjąć na swoje
 ramiona górną masę. Rozpiętość mała, a podtrzymywanie mocne. W kulturze ludz-
 kiej hellenska kultura rozwiązała zagadnienie siły pionowej i odwrotnie.
 Architektura rzymska dała sklepienie łukowe. Pomiędzy kolumnami widać świą-
 tynię Posejdona. Jakaż ogromna różnica między bazyliką a Posejdonem w Pes-
 tum. Tamte kolumny są mniej zwężone, głowica mniejsza i rozstęp większy mię-
 dzy abakusami głowic.

Świątynia Demetry. Tutaj cella wyrosła i kolumny do niej
 się zbliżyły. Posiadamy tutaj t.zw. hexastyl, t.j. o 6

kolumnach na froncie. Od tego czasu wszystkie świątynie będą miały na pół- wyspie 6 kolumn. Pewnym nowatorstwem jest pronaos przed cellą, który przygo- towuje do wejścia do samej świątyni. Również aditon jest z osobnym wejściem, prawdopodobnie do obrzędów lub składów. Intercolumnium widać, że jest póź- niejsze, gdyż równa się 1,5 średnicy kolumny. I tak będzie szedł dalej, aż zatrzyma się przy 2 średnicach. Jeżeli tu widzimy aż 3 świątynie, to należa- łoby przypuszczać, że tu musiałoby być potężne miasto, tymczasem tu niema nic. Basada składa się z architrawu i frontonu. Jest on wypełnieniem pustki, pow- stałej przez dwuspadek dach. Stilobat składa się z trzech stopni, na nim kolumny z szyjką, echinusem i abakusem. Nad architrawem znajduje się fryz składający się z tryglifów i metop, to jest płyt "między oporami". I nad tym fryz, który składa się z trzech części: 1/ podtrzymującej, 2/ zwieszającej się płyty i 3/ rynny. Dalej powstaje ~~trój~~ dwuspadek dach i tworzy trójkątny fronton. Przy czym ten tworzy timpanon. Tutaj daje się zauważyć smukłość tych kolumn w stosunku do kolumn bazyliki. Głowice piaskie. Architektura Hellady jest rozwiązaniem ~~przekształcaniem~~ zagadnienia przeciwstawności siły ciężenia i siły nośności. Faktycznie mamy do czynienia z poziomymi liniami architrawu i pionowymi liniami kolumn. Od proporcji zależy psychiczny nas- tój, który nam mówi, czy mamy świątynię poważną, czy lekkomyślną. Architektu- ra może być tańcząca, lub poważna jak mnich. - Co to jest Architektura? Architektura, która potrafi zrobić most, to będzie tylko budownictwem. Natomiast architektura jest to sztuka budownictwa, która poza użytecznością i poza techniczną celowością stworzy formę o pierwiastku estetycznie-emocjonalnym. Tedy dopiero stworzy się Architektura, gdy to nas będzie emocjonowało. I tu te masy górne, które naciskają na kolumny tworzą poczucie, że ko- łna trzyma i w zależności od tej pracy świątynia otrzyma oblicze takie nie inne. Takie duże masy robi wrażenie olbrzymiego ciężaru, który ciśnie na kolumny i to to samo co w owych apollinach - robi wrażenie czegoś wy- jatkowego. W Partenonie jakoś lekko się oddycha, tak jak Apollo z Thery, któ- ry według Burchardta nabrał w piersi powietrza, wyprężył klatkę do przodu zaczął jakby w ten sposób oddychać. Demetra jest jeszcze pierwotną świątynią

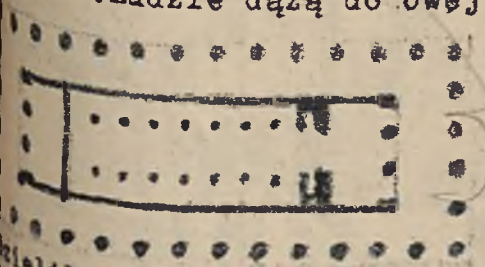

Posejdon w Pestum. Tu odstęp między abakusami wynosi $\frac{3}{4}$. To jest muzyczne staccato, które jest mocniejsze, lub słabsze w zależności od rozstawienia. Tu występuje zagadnienie takie, jak potrzeba rozwiązania stosunku górnej fasady /ciężenia/ do kolumny /siła dynamiczna/. Ten cały zespół linii pionowych i poziomych polega na znalezieniu równowagi, harmonii. Na tych kolumnach położono belki, które są jednym z dwóch wielkich wynalazków, którymi operujemy w Architekturze /drugim jest sklepienie/. Tutaj mamy położony od osi do osi kawał tramu, w którym występuje na dole rozciąganie a na górze ściskanie. Grek rozwiązał tę rzecz prymitywnie, bo taka mała przestrzeń używa się tak dużego bloku kamienia. Ten element nazywa się epistylem /grecki/, po polsku tram, albo belka. Ponad belką przebiega pas poziomy. Ten słup prostokątny ponad nim, to tryglif, trójwreb. Sam sposób nacięcia jest sposobem stosowanym w drzewie. Między trójwrebami znajduje się kwadratowa płyta, zwana metopą. Czy teoria, że to podchodzi z form drzewnych jest prawdziwa? -W Selinuncie mieliśmy belkę kamienną, a potem wyżej elementy drewniane. Ta lizena, te pasy mogą nam przypominać deskę, na której stawiano tryglify. Strop będzie leżał nad tryglifami i metopami, stąd ta teoria nielogiczna. Tymczasem, gdy zaczęto robić to z kamienia, wyczuło w tym pewną rytmikę. Tak jak abakusy i ich ciężkie tworzą wyraźne staccato. Podczas gdy duże pionowe linie kolumn stwarzają forte, to tryglify i metopy wydobywają piano w stosunku do tego forte. Gzyms jest pochylony i stąd powstaje okap. Ciekawa rzecz, to to, że każdemu tryglifowi odpowiada moduilon, którym jest deseczka z nabitymi na nią dużymi gwoździami. Całość, jak widzimy szczęśliwie się zachowała. To przezrocze wyraźnie nam podkreśla muzyczny rytm, to staccato. Tu wyczuwa się owe pochYLENIE okapu gzymsu. Z momentem opanowania form drzewnych tworzy się harmonia. Tak jak w Selinuncie dodano pronos od tyłu, tak jak od przodu, aczkolwiek niema to żadnego znaczenia. Fronton. Zharmonizowanie sił pionowych i poziomych zależy od tego entablementu, który leży na świątyni. Ujawni się tym samym jego psychika. Nastrój Posejdonu z Pestum można poznać przez porównanie z innymi świątyniami. Posejdon w Pestum jest ciężką świątynią. Górny entablement w stosunku do całości jest $\frac{1}{3}$, podczas gdy w Partenonie $\frac{1}{5}$. Kolumna z wysiłkiem dźwiga, kolumna żyje. Pestum nawiązuje do tego momentu szkół filozoficznych, gdy człowiek głęboko zastanawia się nad światem. Smutna ciężka filozofia Pitagorasa. Ta świątynia jest zamyślona. Zastanowienie. Partenon nabierze w piersi powietrza, hardo stanie na Akropolu i hardo patrzy na świat. Posejdon w Pestum jest świątynią smutną. Partenon na Akropolu jest świątynią hardą. To samo jest i w muzyce. Rossini będzie wesoły, radosny, symfonia Beethowena będzie ciężka.

Techniczne sposoby. Nad narożną kolumną stoi tryglif i pomiędzy kolumnami jest jeszcze jeden tryglif. Ale co będzie nad narożnikiem? -I wtedy tworzy się to rozsuniecie. Tu wówczas tworzą się metopy szersze. Ale pomimo to metopy byłyby jeszcze za duże. Dlatego zsunięto kolumnę narożną nieco do środka. Ta kolumna ostatnia przytuliła się. Ale nachylenie nastąpiło po przekątnej. Cała masa świątyni przyciąga te ostatnie elementy, a te ostatnie kolumny zachowują się jak satelity, które przyciąga meteor.

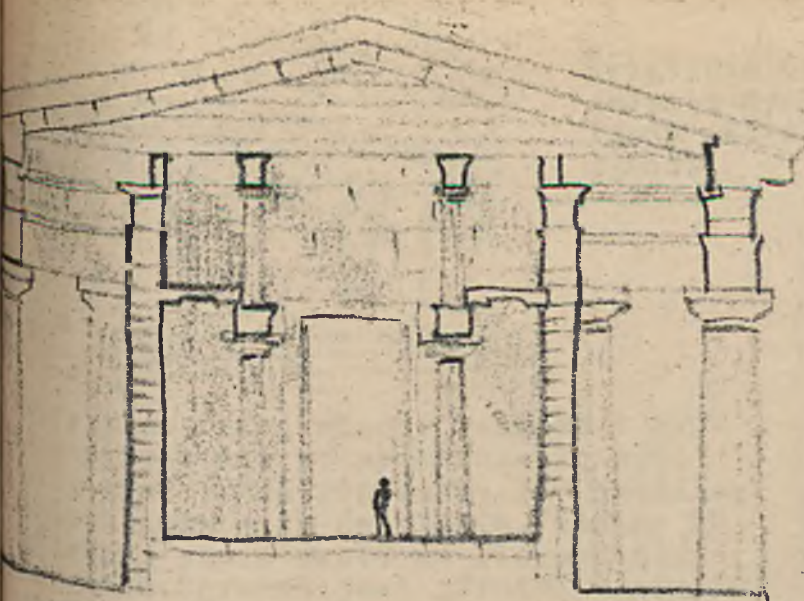
A jak są robione spoiny w pochyłej kolumnie? Już od fundamentów muszą ciosać tak, aby górne kamienie odpowiadały. I dlatego Witruwiusz pisze, że rzymscy architekci zarzucili budowanie doryckich świątyni, bo one były za trudne dla nich. Dalej, tak sa-

górna płyta abakusa też nie pod kątem prostym będzie ciosana. Jaki od-
 rok od mechanicznej produkcji amerykańskiej. Linia entablementu ma małe
 przuszenie, tak jak ma wybrzuszenie kolumna, ale to będzie dopiero Partenon-
 Świątynia będzie oddychać, tak jak apollon z Thery, który wyprężył się i
 pierścionką ma pełną nabranego powietrza. Dalej kolumny naciskają na
 Ziemia kurczy się. Nacisk przekazuje stylobad, krepidoma. Linia stylo-
 badu nie jest pozioma. Punkt środkowy jest wyższy. I znowu dwie teorie. Jedna
 jest, że chciano, aby woda ściekała na boki. Ta teoria upada, bo za kolumnami
 są żłobki, ścieki. Tak samo jak i kolumna oddycha, tak samo i ziemia oddycha.
 to pragnienie, aby kolumny postawić wyżej, na palcach, aby miały swoje
 miejsce. Tutaj cały stylobad był krzywą linią, a więc każdy kamień musiał być
 ciosany. Cała ta analiza zmusza nas do zastanowienia się nad tym, że
 nie mechanizacja, ale czasy, gdy architekt czy majster żył. I już od same-
 dołu musiał mieć wszystko w głowie. To też badania stworzyły wprost całą
 literaturę. Trzeba jednak zrozumieć, że z ogólnego nastroju wynika tworzenie
 świątyni. Ludzie dążą do owej muzyki architektonicznej.

Plan. To jest t. zw. hexastilos. 6 kolumn na prze-
 dzie i 13 na bocznej stronie. Nawet sama pro-
 porcja 6x13 jest klasycznym wzorem. Samo zna-
 lezienie stosunku między cellą a obejściem
 jest bardzo ważne. Tu już cella nie tanczy tak
 jak w Selinuncie. Tutaj ona jest zespolona.
 Obejście ma szerokości 1,5 średnicy kolumny.

Dużą szerokość celli architekt genialnie po-
 dzielił na 3 nawy, przy czym te kolumny pomniejszył i zrobił dwie kondygnacje.
 stworzył galerię i na tę galerię prowadzi schodkami. Wątpię, czy to ma rytual-
 ny jakiś cel. Przypuszczam, że to wynikało z czysto architektonicznych pobudek.
 Obejdon w Pestum posiada pronaos. Trzeba ukorzyć się i dopiero wchodzić do
 świątyni. Z tyłu opisthodomos jest tylko poczuciem harmonijności w stosunku do
 pronaos. Tutaj mamy 3 stopnie, a tutaj jeden stopień. Dlaczego? To to samo co
 teatrze - optyczne złudzenie. Solski chodzi w kierunku poprzecznym do sali
 wielkimi krokami, a przestopadła do niej takimi małutkimi kroczkami. Oczywiście
 dlatego, żeby się widzom nie zdawało, że artysta robi kroki wielkoluda. Otóż
 jeżeli ja stoję tutaj, a nie widzę tej płaszczyzny, to kolumny by się zapadły.
 podobna jakże okrutna historia była z pomnikiem Poniatowskiego na placu Mar-
 szalka. Poniatowski stanął na placu za górą. Ci architekci to rozumieli i dla-
 tego postawili tę kolumnę o jeden stopień wyżej, bo inaczej ona zapadłaby się.
 le jednocześnie muszą zmniejszyć kolumnę. To pociąga za sobą to, że ona stoi
 niebezpieczniej. I wtedy osiąga się sztucznie, czysto teatralnie, optyczne złudzenie,
 polegało w jaki sposób można zrobić pogłębienie. Optyczne złudzenie w Egipcie
 polegało na tym, że mieliśmy trapezoidalne pilony, czy obeliski. Tu tworzy się
 teatralne oddalenie. Jest to surowa świątynia. Nie wypełniono w niej metop.
 metopa była dodatkem nie konstrukcją, więc na tym tle będzie zrobiona rze-
 ba. Hellada pozwoli sobie na dekorowanie tam, gdzie niema konstrukcji. Później
 nastąpi zanik idealnego konstruktywizmu. Dziś jest t. zw. funkcjonalizm i kon-
 struktywizm.

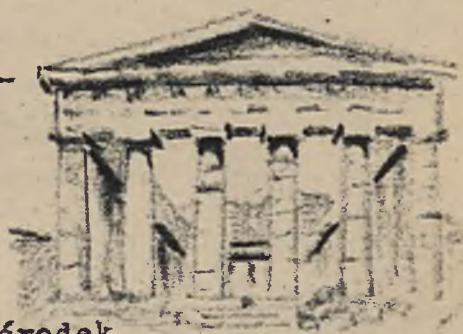
Przekrój Posejdonu w Pestum. Po-
dłoga celli wyższa niż stylobad,
a tutaj ziemia. Środek podzielo-
ny na trzy nawy. Nawa jest to
wyraz, który powstał dopiero
w gotyku, gdyż przedstawiał
niejako okręt, gdybyśmy odwró-
cili katedrę gotycką, a jej
dnem byłoby ostrołukowe skle-
pienie. We środku postawił ar-
tysta słupy podwójne, zmniej-
szając ich skalę. Delagardette
stwierdził tu ślady schodów.

Część zburzonego fragmen-
tu. Widoczny jest moment pod-
niesienia części środkowej.
Zbójce, którzy zamieszkiwali te
okolice rozebrali tę całą ścia-
nę. Tu widać proporcje tych delikatnych
kolumnienek. Smutne wnętrze.

Świątynia Segesty. Została niedokończona.
Bardzo ciekawie są kolumny nie dokoncz-
ne. Kanelę są tylko na górze. Tylko głowica
miała na dole podział na 20 części, a
bloki jeszcze nie były kanelowane. Tryglif
stoi na narożu.

Wnętrza zupełnie
niema. Teoria, że bu-
dowano domek dla
posagu samego boga
nie jest słuszną.
Najpierw robiono
otoczenie, gdyż
ważniejszą jest
dla architekta

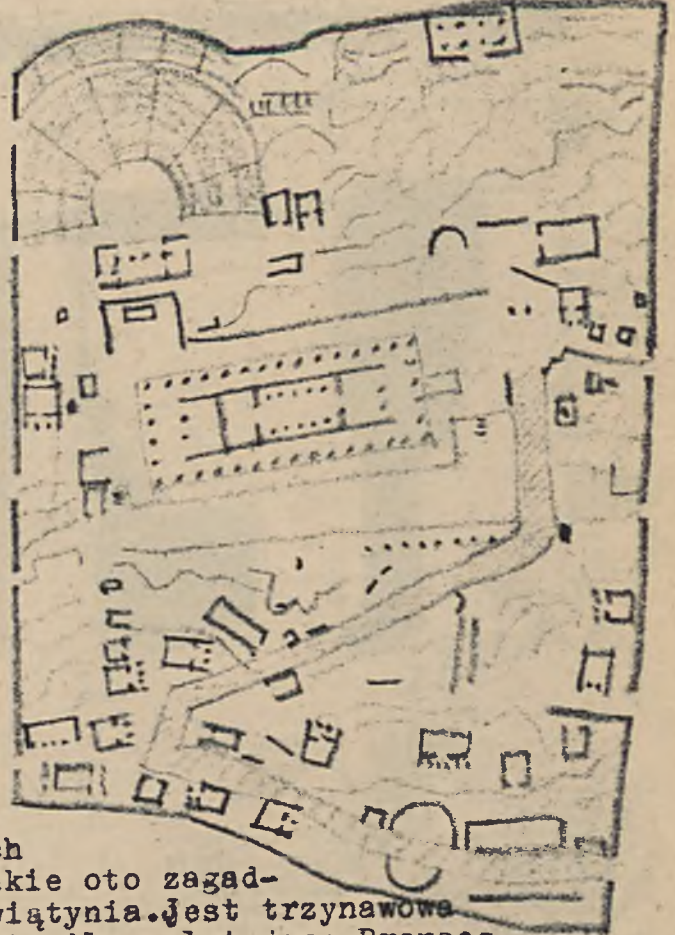
rzecz kolumna niż domek dla jakiegoś boga. Tu cały środek jest pusty.

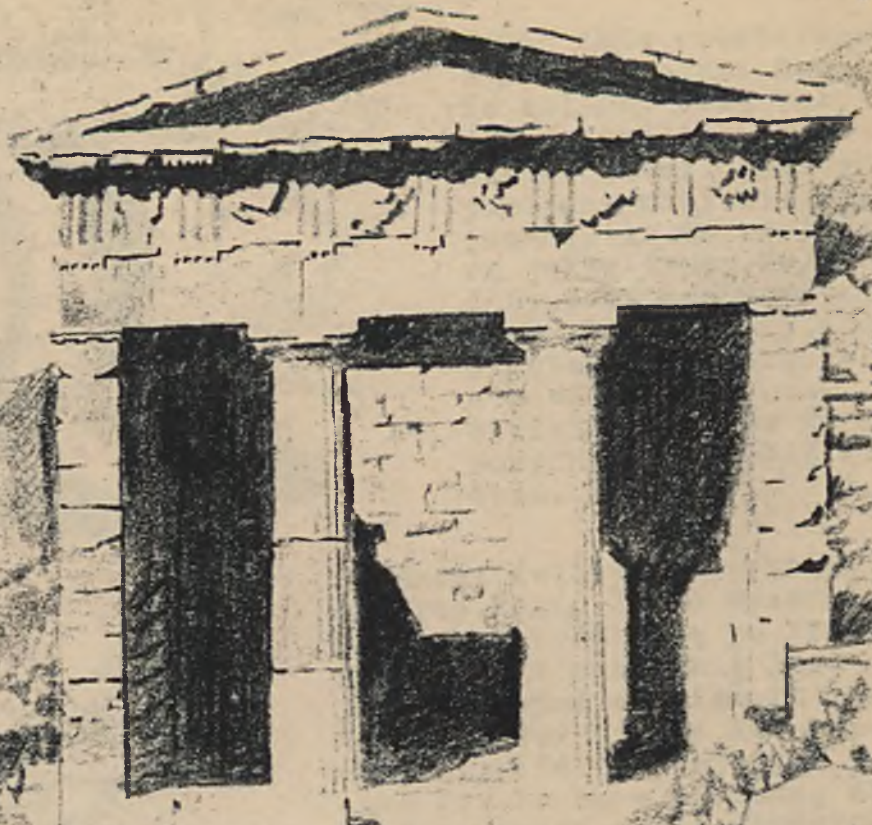

Świątynia Apollaw Koryncie. Pozosta-
ło tylko tych kilka kolumn. Duży
rozstęp, intercolumnium. O ile zmniej-
szyła się głowica i rozstęp między
abakusami równa się już samej sze-
rokości abakusa. Stąd intercolumnium
staje się większe i zaczyna się
dowolność form, zamiast skupienia,
które charakteryzowało poprzednie
świątynie. Następują zmiany takie
same jak w historii figuralnej
rzeźby.

Świątynia Concordii w Agrygencie. Jest tutaj jedynie archaizm w nasadzie, podczas, gdy kolumny zbliżone do świątyni Apollina w Koryncie.

Delfy, plan. Tutaj władcy wschodu i rzymscy przysyłałi po wyrocznie. To było jakby starożytne papieństwo. Tu centralne miejsce zajmowała świątynia. Widzimy tu fioletowo szare skały na których nic nie rośnie. Ogromna jest różnica wzniesienia. Tu prowadzi droga. Zakręcamy do góry ślimakiem i droga kończy się przy teatrze. Sama świątynia stoi za oporową ścianą, która tworzy taras. Najwyżej leży teatr. Jaki, tu, w takim sanktuarium teatr? - Tak byśmy powiedzieli dziś, ale w Helladzie ta duchowa sprawa inaczej była rozumiana. Sofoklesa Antygona, Medea to były komedie stawiające kardynalne zagadnienia dotyczące rozwiązania psychiki kobiecej. Antygona całe swoje młode życie poświęca dla ślepego starca, a Medea, żona Jazona, nie waha uśmiercić swych dzieci, aby w ten sposób wyrzucić zemstę. Takie oto zagadnienia roztrząsano w greckim teatrze. - Świątynia. Jest trzynawowa cella. Obejście bardzo wąskie. Otulenie nastąpiło pełniejsze. Pronaos. Epistodomas, w którym mieścił się skarbiec tak wielki, że Aleksander Macedoński, zagarniając go, uzbraja całą swoją armię. Oprócz tego powstały tu malenkie skarbczyki. I dopiero tu mamy ten typ, z którego niemieccy uczeni chcieliby wyprowadzić rozwój świątyni hellenskiej. Tu jest dowód, że najpierw przyszła wielka świątynia, a potem narodziły mniejsze.

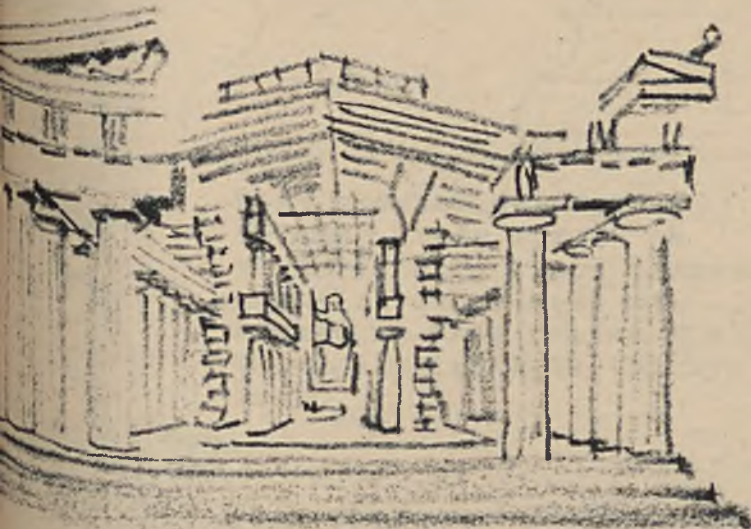
Przykład templum in antis. Tutaj widać to ogromne wzniesienie. Przynajmniej składa się z metop przedstawiających walki Herkulesa i Tezeusza. Tu niżej jest droga wznosząca się ku górze. To wszystko, to malowniczość. Nie mamy osi ogólnego układu.

Drugim sanktuarium to Olimpia. W 776 roku przed Chr. zaczęto pierwsze igrzyska, które odbywały się co 4 lata. Sławą okryty młodzieniec okrywał tą samą sławą i swe rodzinne miasto. I tu są budowle. Tu widzimy okrąg święty, na którym mamy dwie świątynie: Heraion i Zeusa. Na wzniesieniu stoją skarbczyki. Świątynia Hery jest słynna z tego, że tu miała być ta jeszcze jedna kolumna z drzewa /wg. Pausaniasza/. Dziś przedstawia ona smutny moment. Każda głowica jest inna. Druga budowa tej świątyni pozostawiła w ten sposób ślady zgodne z modą czasu. Dlatego echinus rysowany z dużą różnorodnością.

Stara świątynia bogini Affai na Eginie /bogini położnictwa/. Na tej wyspie przez długie lata leżała ta świątynia, dopiero w pierwszej połowie 19 stulecia dzięki szkatule Ludwika Bawarskiego przewieziono ją do Monachium i w ten sposób dano podwaliny pod gliptotekę monachijską. Rzeźby, starannie wymyte, zostały restaurowane przez Thorwaldsena. Oczywiście przy tym zmyto ślady polichromii. Tu nastrój jest zupełnie inny niż u Posejdon w Pestum, który był zamalowany, który był przygnieciony masą z góry. To ta świątynia jest lekka, jak dziewczęca. Głowica mała, rozstęp między abakusami większy. Tu jest wolny oddech. Restytucja świątyni, dokonana w interpretacji Furtwaenglera, a nie wstety nie przez Thorwaldsena. Rozstęp kolumn. Wysmukła.

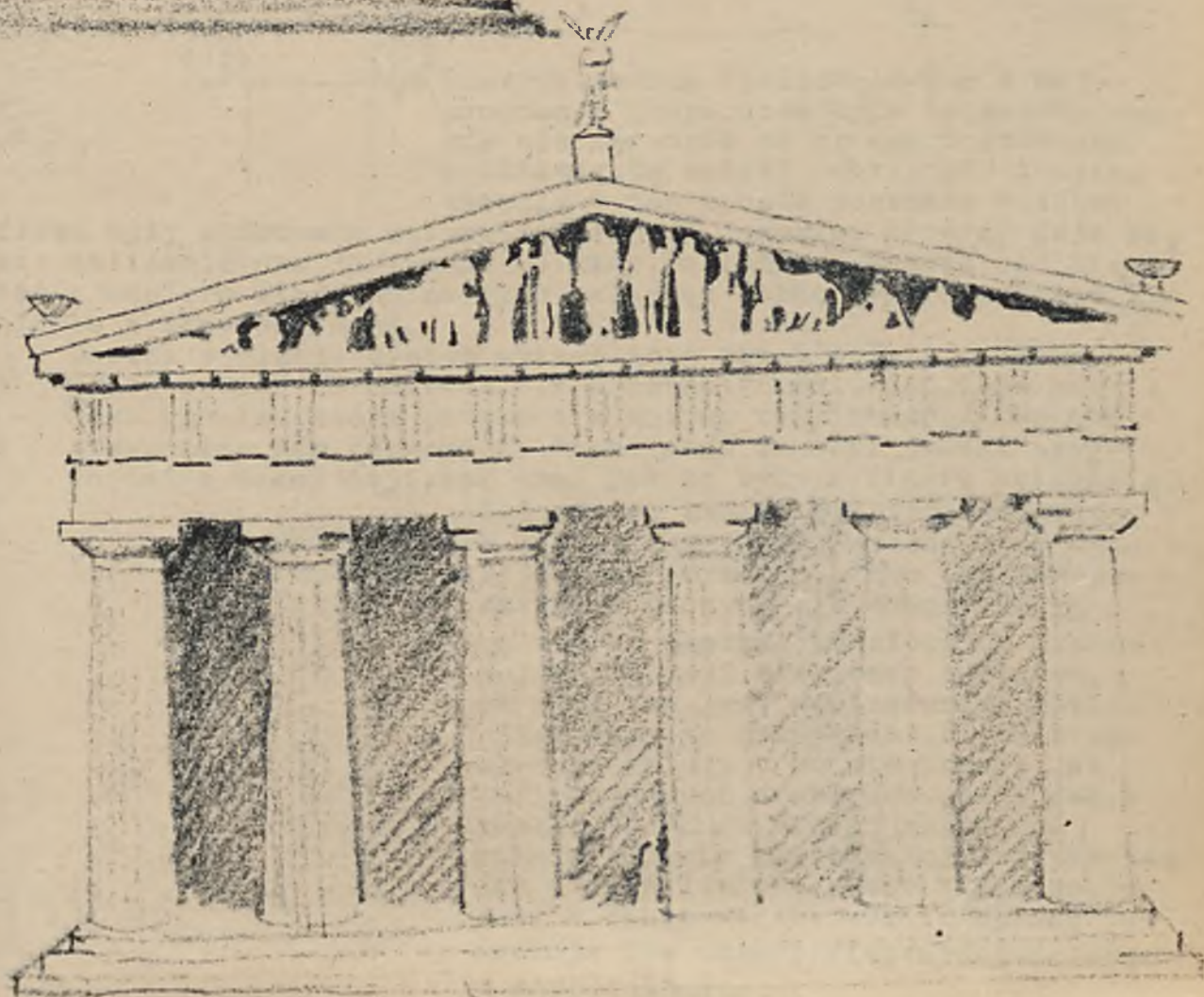
Świątynia Zeusa w Olimpii. 6 x 13 kolumn, kiedy w Eginie mieliśmy 6 x 14. Nawa szeroka. Obejście mniejsze. Silnie rozszerzona środkowa nawa, a nawy boczne przytulone do ściany. Pronaos, a z drugiej strony symetrycznie. Ta świątynia leży w gruzach, nie podniesiona dotychczas dla braku środków małej Grecji. Zarastają ją chwasty, wśród których przebiegają zielone jaszczurki.

Tutaj całe cmentarzysko
zwałów świątyni Zeusa.
Te kolumny leżą tak,
jak je zwałiło trzę-
sienie ziemi. Chwasty i
pomiedzy nimi zielone
jaszczurki. To są leżą-
ce jakby trupy. Należa-
łoby, żeby one powstały
i smartwychwstały, ale
niestety mała Grecja
z powodu swych nie-
wielkich zasobów finan-
sowych tego zrobić nie
może.

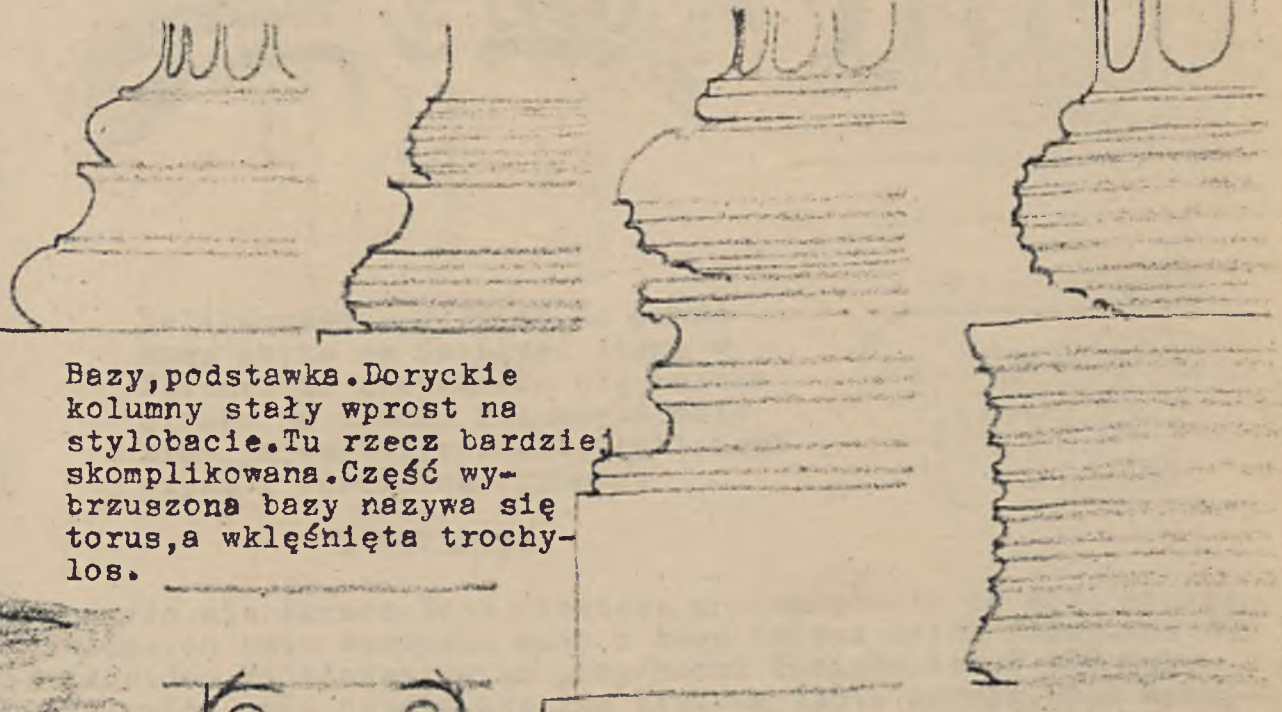
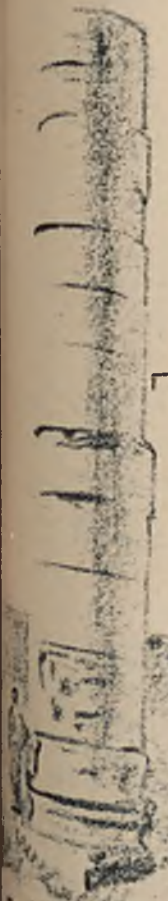
Przekrój świątyni z pokazaniem
wnętrza. Posąg Zeusa wykonał
Fidiasz. Wchodzi się po trzech
stopniach i następnie jest
jeszcze jeden stopień. Tu znaj-
dują się dwa piętra kolumie-
nek, oczywiście mniejszych, pod-
czas gdy te są w ogromnej ska-
li. Ten wielki posąg siedział.
Tu paliły się kagenki i tu
się działy cuda. Istnieją
ogromne legendy o nich.

Restytucja dokonana przez
Koldewey i Buchsteina. Całe
te odlewy są w Berlinie.

Świątynia jońska. Niektórzy uczeni twierdzą, że muszą być 3 style, tak jak wszystko w sztuce Hellady. To nie potrzebne założenie. W Helladzie daje się zauważyć tylko dwa czynniki: konserwatywny i liberalny. Doryjczycy i Jonowie. I dlatego mamy tylko dwa style: dorycki i joński. Siła skupienia /Posejdon w Pestum/ i siła rzutu /joński/. Inne style, jak koryncki itd. nie są osobnym stylem. Styl jest to to, co nam wyraża psychikę, a tego mamy tylko dwie. W Architekturze jońskiej niema jednolitości.

Kolumna Hery na wyspie Samos. Tutaj był ośrodek handlu. Dziś jedynie smutna pozostałość dawnej wielkości. Pod kolumnę wprowadza się bazę. Najważniejszym elementem będzie głowica.

Bazy, podstawka. Doryckie kolumny stały wprost na stylobacie. Tu rzecz bardziej skomplikowana. Część wybrzuszona bazy nazywa się torus, a wklęsnięta trochilos.

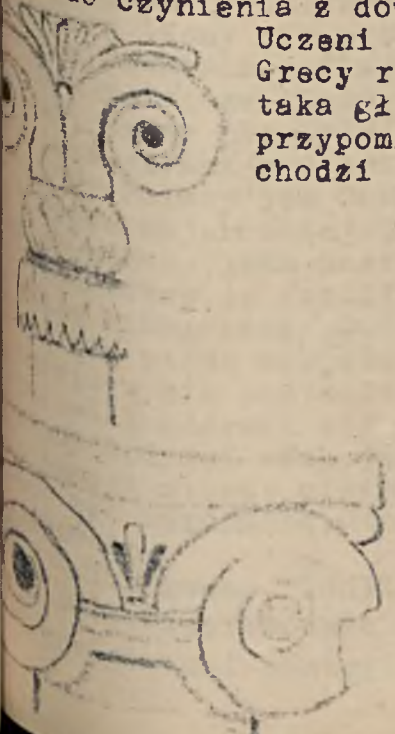
Głowica. Według Viollet-le-Duc'a najprostszy podparciem była belka. Aby ona się nie zgniotła na brzegach, stawiano podkładkę. Tę skolei obrzynano i ostatecznie w ten sposób powstała woluta.

W tymczasem odrazu były stosowane motywy roślinne. W jońskiej głowicy daje się zauważyć stałe zbliżanie oka do trzonu kolumny. Palladio przesuwają oko nieco dalej za trzon i dopiero wtedy można było osiągnąć formę kwadratu. Przed tym mamy do czynienia z dowolną formą.

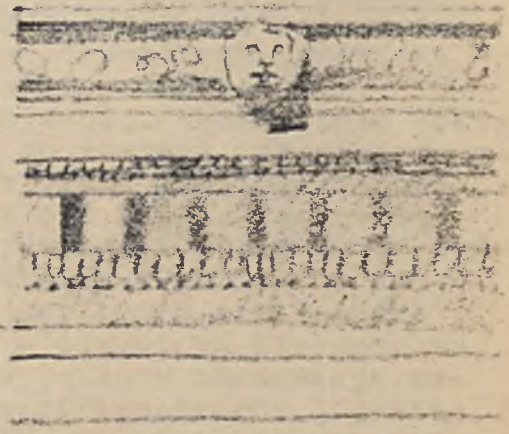
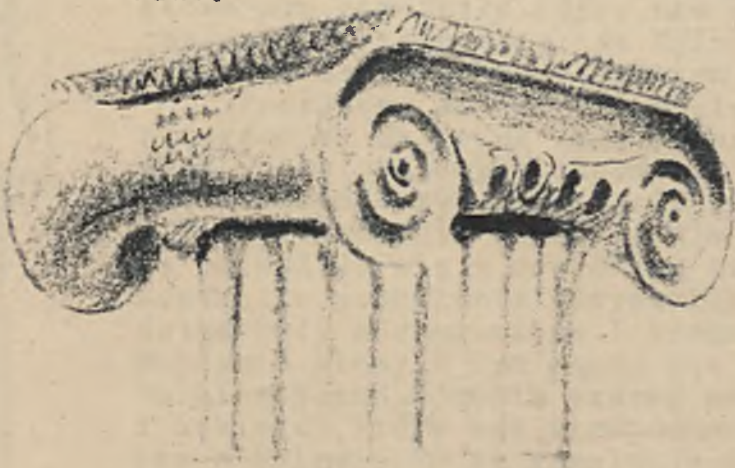
Uczeni znaleźli system wykreślenia nawet woluty cyrklem. Grecy robili to odręcznie. W Konstantynopolu znajduje się taka głowica, która powstała z motywu roślinnego. Jakże ona przypomina nam Persepolis. Widać stąd, że styl joński przychodzi z Małej Azji, tak samo jak to było z figurą hellenską.

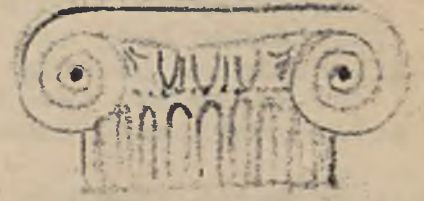
Kolumna ze starej świątyni Artemidy w Efezie. Jajowniki, perełki, kima lesbijska na górze. Tu ginie ten konserwatyzm, a zaczyna się dowolność. Tu woluty są jeszcze oddalone od trzonu kolumny. Uczeni niemieccy twierdzą, że styl ten jest wyobrażeniem kobiecości. Kima, to naszyjnik. Pięknie zakręcone woluty, to nic innego jak loki, dbających o swe uczesanie dam, a kanele, to długa, bogato zwisająca suknia kobiety hellenskiej. Tak zresztą jak i dziś jeszcze panie kręcą sobie loki w takie wałki. -Ci to zawsze doszukują się czegoś nieprawdopodobnego w Architekturze...

Kolumna z Halikarnassu. Stosunek średnicy do wysokości kolumny wynosi 1:8. Następnie idzie entablement, który składa się z architrawy, fryzu i gzymsu. Architrawa składa się z trzech pasm, które mają pod spodem joniki. Na górze wpływ Azji Mniejszej. W Halikarnasie mamy już zmniejszenie się wolut.

Halikarnass - głowica. Na prawo mamy gzyms ze świątyni Ateny w Priene. Coko przysunęło się bardzo blisko do trzonu kolumny. Architrawa, jajowniki, perełki, zabki, fryz gzyms i odwodnica /rynna/.

V STULECIE.

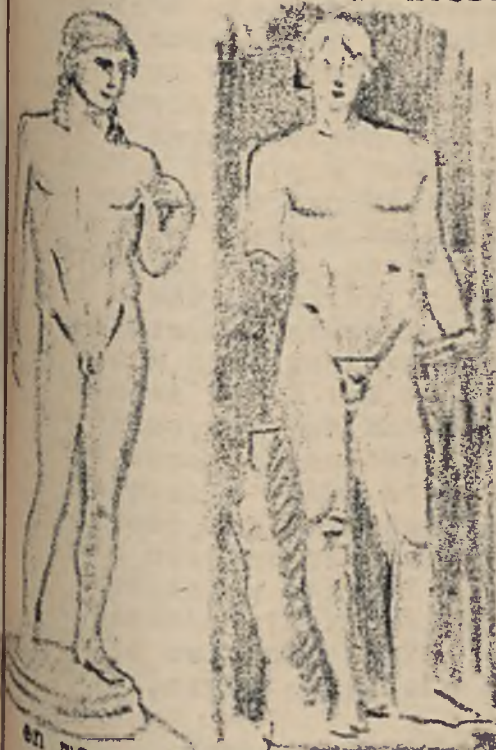
Hellada oparła się Persom. Lecz niestety pociągnęło to za sobą zburzenie Aten. Z odkopanych ruin Akropolu mamy z tego okresu zbiór figur. Rok 490 w bitwie pod Salaminą małe okręty greckie niszczą flotę perską. Stąd zaczyna się okres rozwoju ekonomicznego. Grecja widzi konieczność zbudowania floty, aby uchronić się od podobnych najazdów. Przeprowadzanie się lądem jest zbyt niebezpieczne. Most Dariusza przez Hellespont przedstawia jednak ogromne trudności, dlatego też Hellenowie zabezpieczają się flotą. Każde miasto hellenickie musiało wybudować jedną trzyrzędową galeryę. Atenczycy podjęli się budowy wzamian za forszę. W ten sposób namnożyli oni sobie ogromne bogactwa. Ateny stały się bankierem całej Hellady. Ale niesłuszne jest twierdzenie, że dzięki temu powstał "Złoty wiek". Czyżby dzieła Fidiasza czy ze złota, czy z kości słoniowej były robione, to wartość artystyczna byłaby ta sama. Zresztą Ateny nie były znowu tak bardzo bogatym miastem. Wiemy, że tyran Syrakuz, Dionisios, ofiarowuje taką ilość złota dla boga Apolla, że czterokrotnie przewyższa ilość złota daną przez Atenczyków na posąg Ateny. Więc wcale nawet Ateny nie były takie bardzo bogate. 19 stulecie stworzyło taki stan. Ideowa strona zostanie niezależna. Jako przykład niech nam posłuży fakt, że Polacy jak Chopin, Krasinski, Słowacki i Mickiewicz zrodzeni zostali w epoce najuboższej. Tę teorię wobec tego odrzucam. To szło naturalnym biegiem rzeczy, jako następstwo filozofii greckiej. Najpierw wzięliśmy ciało i badaliśmy je /apollinowie/, potem powstał ruch i matematyka /panienka z szatą Pitagorasa/. Otóż ta matematyka otrzymuje teraz swoje ja, swoje życie. Ona się staje subjektem, zamiast przedmiotu. I na przełomie 6 i 5 stulecia zjawiają się postacie, które zmieniają swój ustrój w rzeźbie figuralnej. Ten człowiek oderwał się od tego fotografa i sam stał się wartościowym. -A co wtedy będzie? -Tak, jak żołnierze, gdy padnie komenda: "spocznij!". Człowiek przenosi ciężar ciała na jedną nogę. Przechyliło się ciało. Oś archaizmu została naruszona. Otóż zaczniemy od takich figur, które w rzeźbie mają kontrpostę.

Tak zwany "Idolino" z Pompei. Przełamany jest kręgosłup. Oś archaiczna zginęła. Przerzucenie ciała na jedną nogę. Stąd przechylenie tułowia. Ręce w powietrzu i nastąpiło małe nachylenie głowy.

Uważam to za jedno z największych osiągnięć, jakie ludzkość zdołała uzyskać, to owe nachylenie głowy. Weźmy Egipt. Wszystkie głowy sterczą, naprawdę jak u mumii. Assyria. Trzyma prosto każdy taki brodacz swoją głowę. I nagle głowa się pochyliła. Bojaźń w filozofii została naruszona przez Zenona, który zważył, czy naprawdę jest ~~marowa~~ i głowa się poruszyła. Gdyby nie było owego swobodnego nachylenia w rzeźbie, to nie byłoby liberalizmu. Człowiek stał się decydującym elementem, siłą potencjalną.

Podéjdźmy do fazy formalistycznej. Ciężar ciała został przerzucony na jedną nogę, przez co została zrzuciona osiowość. Punkt obojczyka odpowiada w linii ~~przez~~ pionowej pięcie nogi. Przy przełamaniu się osi kręgosłupa nastąpiło wybrzuszenie biodra i dla równowagi górna część ciała pochyliła się w odwrotnym kierunku. W związku z tym nastąpiło pochylenie wszystkich poziomych linii, które dotąd były nienaruszone. I znowu w odwrotnym kierunku nachylenie głowy. Z tym łączy się wyjątkowa obserwacja naturalistyczna. Ujawnia szereg mięśni konstrukcji ludzkiej i szkielet, który był niewyczuwalny w epoce archaicznej, czy w Egipcie. To są rewelacje niesłychane w stosunku do Wschodu. To się posuwało niezależnie od ekonomicznych stosunków Hellady. Już ten człowiek nie jest manekinem, który się obserwowało. Tu rodzi się godność ludzka. Hella-da stworzy to pojęcie wartości duchowej człowieka. Tu hardość występuje tak, jak u młodzieńca niosącego skifos w Knossos.

Jest to przygotowanie do 5 stulecia. Człowiek sam zechce sam dostać się do Olimpu. Na lewo jest Apollo z Pompei z damskimi warkoczykami. Silne przegięcie korpusu. Pion z obojczyka trafia na stopę, piętę. Przegięta noga. Zgięcie kręgosłupa. I to samo widzimy u Apolla, po prawej, Choiseul. Tylko, że głowa za duża, prawdopodobnie podrobiona, tak jak to mnóstwo innych. Podrabianych było mnóstwo. O przykładzie tego przytoczę pewną, niedawno ogłoszoną pracę w czasopiśmie. Francuzi skolonizowali Marokko. Głównym portem była Casablanca. Dzięki energii Lyautey, marszałka Francji, rozwinęła się idea kolonialna. Otóż tam znajduje się szereg miast, między innymi Rabat. Na północ od tego miasta marszałek Lyautey napotkał szereg miast rzymskich. Dzięki osobistej energii Lyautey odkopał miasto Volubilis. Okazało się, że to nowa Pompeja. I między innymi znaleziona tam była figura z brązu apollina z kontrapostą. Ale ta figura miała przegięcie apollina z Pompeji, a głowę taką, jak widzimy w Dreźnie, czy w galerii Uffici we Florencji. Jak to możliwe? Figura inna i głowa inna. Otóż okazuje się Rzym produkował te rzeczy en masse. Rzymianie mieli pracownie, wywozili z Hellady wszystko co mogli i pakowali do swych warsztatów. Na przykład pewien dowódca legionu rzymskiego wywiózł 700 statków samej rzeźby z Koryntu z brązu i marmuru. Przy czym wszystkie te statki zginęły w Adriatyku. Ciekawy jest przetarg, który ogłosił ten dowódca rzymskiego legionu. Było tam między innymi powiedziane, że w razie, gdy któraś z tych figur zostanie uszkodzona, to przedsiębiorca musi wykonać drugą taką samą własnymi rękami. Więc były te pracownie, jakby atelier, czy sklepiki, gdzie z rozmaitych figur robiono zleпки i odlewano z brązu figury, które były robione z trzech, lub czterech innych.

en masse. Rzymianie mieli pracownie, wywozili z Hellady wszystko co mogli i pakowali do swych warsztatów. Na przykład pewien dowódca legionu rzymskiego wywiózł 700 statków samej rzeźby z Koryntu z brązu i marmuru. Przy czym wszystkie te statki zginęły w Adriatyku. Ciekawy jest przetarg, który ogłosił ten dowódca rzymskiego legionu. Było tam między innymi powiedziane, że w razie, gdy któraś z tych figur zostanie uszkodzona, to przedsiębiorca musi wykonać drugą taką samą własnymi rękami. Więc były te pracownie, jakby atelier, czy sklepiki, gdzie z rozmaitych figur robiono zleпки i odlewano z brązu figury, które były robione z trzech, lub czterech innych.

Głowa, która rozpoczyna 5 stulecie. Znajduje się ona w Atenach, w muzeum. Tu jeszcze archaicznie stylizowane włosy, ale mamy to zamyślenie. Psychiczny nastrój. Tu głowa przestała być przedmiotem. Jak narysowane oczy. Już nie duży segment, jak było w archaizmie, lecz prawidłowość horyzontalna. Również ten uśmiech stał się tutaj pewnym uśmiechem sceptycznym, tego zamyślenia, który z martwej materii robi żywy organizm.

Apollo z Kassel, który się zjawia w pełni męskiego wieku zamiast tych kurosów. Z hardości, z zachowania widzimy, że to nie jest obiekt pozujący dla fotografa. Kontraposta, ale delikatniejsza. Ta noga już nie tak tanczy, jak było poprzednio. Przychodzi pewna

równowaga. Apollo z Kassel staje się zwiastunem przyszłej sztuki Fidiasza. Prawidłowy nos jako przedłużenie czoła, oko prawidłowe, usta zamknięte. Archaizm włosów przykrywa dowolniejszy układ. Ta rzeźba przygotowuje na epokę Fidiasza.

Przechodzę do faktycznego piątego stulecia. W piątym stuleciu, jak uważają uczeni, było 3 mistrzów: Miron, Poliklet i Fidiasz. Twierdzę, że tak, jak były 2 style w Architekturze, dorycki i joński, dośrodkowy i odśrodkowy, tak samo było i tutaj. Dośrodkowy, to Poliklet, a siła odśrodkowa, to Fidiasz. Gdzie podziąć Mirona? którego sława była przecież olbrzymia. Miron będzie epigonem poszukiwan i wysiłków, które stworzyło 5 stulecie. Miron pozostawił po sobie opowiadania, spisane przez takich jak Pausaniasz i inni. Otóż jego nazywają jednym z największych naturalistów świata, bo odważył się zrobić figurę w ruchu. Dyskobol, moment rzucania dysku wybrał do swojej rzeźby Miron. Niesłychana odwaga. Rewolucja w rzeźbie. Dalej opowiadają o nim, że wyrzeźbił krowę. Kiedy ją postawiono na rynku, to cielęta z daleka biegły, a muchy rojem siadały na tę krowę. W świecie antycznym nastawienie realistyczne rzymianina ujawniło się w niesłychanym stopniu. Jeszcze jedna anegdota mówi nam o tym, że Miron stał się treścią plotek i żadek tłumu, tak jak Matejko. Wiemy, że rozgniewany Matejko namalował pod tym wpływem znany obraz "Wyrök na Matejkę". To samo robi Miron, rzeźbi maskę ludzką i podpisuje "Tłum atenski". Gdy się na nią patrzyło, to raz się widziało tam hardość, raz przestępczość, raz hojność, raz podejrzliwość, zdradliwość. To już było osiągnięcie psychicznego pierwiastka. Ponieważ zoe ożyje, to w ręce rzeźbiarzy nastąpi to połączenie tych 2 pierwiastków i zakończy tę epokę. Właśnie wielki Miron połączy te 2 pierwiastki ze sobą i skojarzy wszystkie osiągnięcia. To jest epigon 5 stulecia, to wielki koryfeusz sztuki dawcozej, zanim przyjdzie Poliklet i Fidiasz, przedstawiciele świata wy-

Dyskobol. Porobiono z niej repliki. Rzymianin mógł się szczycić, jeżeli posiadał dobrą replikę. Z wielu dyskobol Lancelotti w Rzymie jest najlepszy, ale niedostępny dla ogółu. Pierwsze wrażenie jest jednakże, to że jeszcze jest dwuwymiarowość. Ten jego sposób pozuje. Ręce, nogi, tułów jest jeszcze w płaszczyźnie. Noga prawa mocno wciśnięta w ziemię, lewa balansuje. To samo z rękami. Prawa mocno trzyma dyskus, a lewa balansuje. Tułów jest wyrównany an face. Kapitalnie opracowane jest ciało. Silna klatka, wciągnięty brzuch, podbrzusze, zwłaszcza ramię. Postać ta była wielokrotnie restytuowana. Na restytucji widoczne jest silne rozmachnięcie się. Najważniejsza jest z tego wszystkiego jednakże głowa. Ona panuje nad tym wszystkim. Ona myśli. I to myślenie jest właśnie rewelacją. Tu widać Mirona. Jak ta głowa przygląda się, a wszystko poto, żeby osiągnąć maximum wyrazu. Jeżeli popatrzymy na nią z profilu, to poznamy, że ten człowiek teatralnie zwraca się do face.

Grupa: walka Apollina z Marsjaszem. Marsjasz, to był satyr, który błąkał się po lasach, pił źródlaną wodę, kradł dziewczętom jądło, sam pił kozie mleko. Ten satyr wywołał do konkursu Apollina, bowiem grał na flecie. Myślał, że gra lepiej niż Apollo. Sądzić o tym miała Atena. Cóż, nie mogła jednak, aby ten mało kulturalny jegomość przewyższał boga. Konczy się to boleśnie, bowiem Marsjasz zostaje powieszony i jego skóra zostaje wywieszona na postrach. Sam fakt współzawodnictwa z bogami charakteryzuje 5 stulecie. Na ten czas przypada legenda o Pegazie, Prometeuszu i Niobe. Sam charakter legend mówi, że człowiek drapie się na Olimp, że człowiek chce stworzyć świat swój, nie boski. Miron robi grupę występującego Marsjasza do walki z Apollem.

Cała okazałość naturalizmu. To widać, że to człowiek, który nie codziennie jada, który się nie codziennie myje, a prawdopodobnie wogóle się nie czesze. Tu jest ten realizm. Ten obywatel lasu nie umie chodzić po ludzku, on skacze, jak czworonóg. To półczłowiek. No, jasna rzecz, że musi przegrać. Grupa składa się z 2 figur. Z jednej strony Marsjasz, z drugiej strony Atena. Restytucja ta jest niefortunna. Bogini Atena panuje nad swoim zachowaniem, a Marsjasz nie panuje wcale. Kontraposta Ateny z pochyleniem głowy. Tu jest cały Miron, on konczy poszukiwania, tak jak Epikur.

II ROZDZIAŁ
 sssssssssssssssssssssssssssssss

Imię Fidiasza stało się symboliczne. Literatura jest olbrzymia. Wszystko o Fidiaszu zebrał Heibel. Fidiasz był uczniem Agelada. Wcześniej rozpoczął naukę i wykonywanie rzeźb. Przypada on na okres, gdy Perykles rządził Atenami. Atena partenońska i 9 metrowa Atena Promachos została zamówiona u Fidiasza przez Ateńczyków. Atena z Partenonu była wykonana z kości słoniowej i ze złota. Fidiasz oprócz tego został powołany do konkursu na posąg Amazonki dla świątyni Artemidy w Efezie. Brali w nim udział Fidiasz, Polyklet, Kresilas i Kritios. Polyklet dostał nagrodę. Fidiasz zorganizował całą szkołę, która wykonała rzeźby dla Partenonu, fryz i frontonowe grupy. Podczas tej pracy wydarzyło się nieszczęście. Kochany tłumek ateński oskarżył Fidiasza o ukradzenie złota i biednego artystę wtrącono do ciupy. Ale on uciekł i przeniósł się do Olimpii, gdzie budowano wielką świątynię dorycką, Zeusa. Zauważmy, że w tym okresie budowano 2 wielkie świątynie, poświęcone dwóm wielkim rozumnym bogom, a nie Apollonowi, czy Herze. I w Olimpii Fidiasz wykonuje ogromną figurę z kości słoniowej i ze złota. Stąd widać jasno, że posądzenie Ateńczyków nie było słuszne, gdyż nie powierzono by złodziejowi poraż drugi złota. Kiedy stworzył figurę Zeusa w Olimpii i została wystawiona w owej celli, gdzie paliły się kaganki, to rozpoczęła się pielgrzymka z całej ziemi, aby oglądać to dzieło. A urok był tak niesłychany, że działy się rzeczy niezwykle. Ludzie wychodzili zrównoważeni, pogodzeni z nieszczęściami. Epileptycy, chorzy doznawali uzdrowienia. Działy się cuda u stóp owej figury, tak jak w Lourdes. Fidiasz nie mógłby czegoś podobnego stworzyć, gdyby sam nie był na Olimpie, lub sądzono, że sam bóg Zeusa przyszedł do pracowni Fidiasza.

to jest? -To znaczy oderwanie się od świata doczesnego, oderwanie się od Mirona. To Sokrates, który mówi, że istnieje jedynie mądrość boska i ona jest ideałem. Nie świat widzialny, a świat idealny. I tym światem jest Olimp. To znaczy, że trzeba się wznieść, lub żeby on zeszedł na ziemię. Fidiasz nie chodzi po świecie doczesnym, lecz przebywa w niebie - tak jak Sokrates, który szukał świata idealnego. I nie odrzuca bogów. Tamten wziął dyskobola, Marsza, ludzi, chodzących po ziemi. Fidiasz wybiera Atenę, Zeusa, bogów. Prawda, że igrzyska panatenejskie przedstawiają ludzi, ale posadzi tam bogów między tymi Atenczykami. W 399 roku umiera Sokrates. W 425 r. rodzi się Platon, zapisuje myśli Sokratesa i cała filozofia Platona przypada na rok 449-442. Fidiasz się skończył przed narodzeniem Platona. I Platon, chodząc na Akropol w Ateny, patrzył na rzeźby Fidiasza i uczył się idealnego świata. Artysta był prekursorem sztuki, a nie filozof, naukowiec. Filozofia przypada na początek 4 stulecia, a na środek 5 stulecia sztuka. Synteza, to Fidiasz, a Analiza, to Poliklet, tak jak 2 style. W matematyce wydzielamy linie wymierne od niewymiernych. Tam, gdzie człowiek mierzy, gdzie korzysta z liczby Pitagorasa, Euklidesów, tam mierzy liczbami wymiernymi. Całego Polikleta możemy wymierzyć. Analiza polikletowska doprowadziła ciało ludzkie do liczb wymiernych. Natomiast w Architekturze nic nie możemy wymierzyć, tak jak pierwiastek 2. Niemiecki uczony Zeising stworzył teorię złotego podziału do ludzkiego ciała, operując tymi nieuchwytnymi pojęciami jak ruch koła. Tu są te rzeczy, które wchodzi w dziedzinę syntezy, nie analizy, czyli Fidiasz. Miron należy do poprzedniego okresu.

Działalność Polikleta i Fidiasza przypada na rok 449-442, bowiem z tych czasów zachowują się rachunki w Atenach. W roku 432 przed Chr. kończy się działalność Fidiasza. W roku 425 przed Chr. rodzi się Platon. W roku 399 Sokrates zostaje skazany na śmierć przez wypicie cykuty. Platon chodził koło Partenonu i widział rzeźby Fidiasza. Stąd można wnosić, że artyści byli precursorami sztuki. Z tej trójcy rzeźbiarzy: Miron, Fidiasz i Poliklet, wyłączam Platona, jako epigona i do wieku idealnego w rzeźbie zaliczam Fidiasza i Polikleta. W logice mamy dwa systemy: synteza i analiza, tak jak w przyrodzie istnieje siła dośrodkowa i siła odśrodkowa. Na podstawie tych sił trzyma się równowagę cała przyroda.

O ile posiadamy ostatnio odnalezione rzeźby z okresu archaicznego, to 5 stulecia nie posiadamy oryginałów. Jedynie na Partenonie posiadamy oryginalne rzeźby Fidiasza. Inne zaginęły.

Polikleta też niema, są tylko kopie. Rzecz jasna, że nie repliki nie restytuują oryginału, stąd niepowetowana szkoda. Witruwiusz opisuje, że Poliklet zrobił Doryforosa, czyli młodzieńca niosącego dzidę. Nie mamy tu osiowości, frontalności i dwuwymiarowości i niema tego co będzie w baroku, że figury tańczą, kręcą się. Nachylenie głowy, mówi nam że to już podmiot. Wielka zmiana. Ta sztuka posiada równowagę. Witruwiusz opisuje, że Poliklet chce się dozukać idealnego ludzkiego ciała. I wybierze nie młodzieńca, jak to było w archaizmie. Barok będzie się lubował w starcach. Epoka idealistyczna korzysta z sił człowieka 30-sto letniego. Poliklet powiada, że głowa wynosi 1/7 wysokości człowieka. Następnie układ klatki piersiowej i układ dolnej części brzucha są do siebie podobne. Podobieństwo figur. Trójka powtarza się i tu. Ciało dzieli się na 3 części: nogi, tułów, głowa. Nogi dzielą się na trzy części: stopa, gołen, udo. Ręka na 3 części: dłoń, przedramię, ramię. I głowę dzieli Poliklet na 3 równe części: czoło, nos i podbrodzie. U Doryforosa jest delikatny układ w owalu twarzy, aczkolwiek silnie rozwinięta czaszka, gdzie jest mózg. I tu widzimy podobieństwo do frontonu świątyni. Poliklet składa obiekt z poszczególnych elementów. Absolutnie odmiennie będzie robił Fidiasz. Z całości będą się wyłaniały poszczególne części, na przykład biceps w naturze nie wyobraża się tak silnie. Wszędzie będzie zgeometryzowanie. Poliklet, to analityk w idealistycznym kierunku. Ten człowiek jest zdolny do pójścia, do czynu. To jest replika, gdyż posiada podpórkę.

Diadumenos, chłopiec zawiązujący opaskę olimpijską na czole. Jest to replika, gdyż figura prawdziwego Diadumenosa nie posiadałaby tych dodatków. Kontraposta. Głowa 1/7 całości, przy czym podzielona jest na trzy równe części. Silny trapez klatki piersiowej. Silna linia podbrzusza, tworząca również trapez. Kapitalny rysunek głowy i kolana. Z kolana odrazu możemy poznać archaizm czy 5 stulecie.

Konkurs na Amazonkę do świątyni Artemidy w Efezie. Tam był dypter. Świątynia ta nie była skończona. Herostrates podpalił tę świątynię, aby być uwiecznionym w historii, co mu się w zupełności udało. W konkursie tym brali udział: Fidiasz, Poliklet, Kresilas i Kritios. Poliklet pobił Fidiasza.

Amazonka polikletowska. Widać podstawkę, więc jest to replika. Amazonka ta była rzekomo ranna. Dlatego są one w omdleniu. Kontraposta. Poliklet pozostaje w matematycznej równowadze ciała, nie wyolbrzymiając charakterystycznych rzeczy ciała kobiecego. Barok natomiast różsadzi te części niezmiernie. Ta dziewczyna jest raczej sprowadzona do młodzińca. Nie zapominajmy, że figura żeńska 5 stulecia będzie tematem szaty. Trudno w szacie znaleźć rytmikę, czy prawidłowość proporcji.

Poliklet rozrzuca tę szatę na dwie części, po środku przeprowadza linię pionową i od niej rozrzuca fale. Czy nie przypomina nam to tej kory na Akropolu, która była podobna do Pitagorasa? Szatę artysta układa w matematycznym porządku. Pokoś, że kopista odjął równowagę tej środkowej części szaty. To wszystko, co mogę pokazać o Poliklecie. Poliklet pozostał bez entuzjazmu tłumów.

Fidiasz się rodzi pod szczęśliwą gwiazdą. Polikleta wszystkie rzeczy oryginalne były z brązu. Atenę Promachos Fidiasz odlewa także z brązu. Miała ona 9 m. wysokości. Stała w ten sposób, że miała być widoczna z portu Pireus i wskazywała złoconym grotem statkom miejsce Aten. Ta figura zginęła. Nawet replik niema. Potem Fidiasz robi fryz Partenonu i grupy frontonowe. Razem Fidiasz wykonał 3 Ateny i Zeusa.

Atena Promachos. Rekonstrukcja niemieckiego uczonego nie przedstawia wielkiej wartości, bo Atena źle stoi /nie widać przecież z morza/. Chocisż ustawia

Atenę między Erech-
tejonem a Propile-
jami. Sam posąg Ateny jest
spokójny, nie jak u
niemieckiego uczonego
Przed Partenonem widzi-
my duże schody. Sam
Partenon jest widoczny
zawsze en trois quart.

Atena Partenonu była z kości słoniowej i ze złota. Sztuka idzie własną drogą, nie zależy od religii czy polityki. Na lewo widzimy postać bogini Ateny w Partenonie. Jest

to niefortunna rekonstrukcja. Dziura w dachu, girlandy na kolumnach. Tu również figura miała 9 m. wysokości. Filip Macedoński ograbiał Ateny, ale tej figury nie ruszył. Ale dopiero legion rzymski tu zbeszczęścił tę świątynię i nawet tu założyli Rzymianie lupanar. Oczywiście rozebrali oni przy tym doszczętnie chryzo-elefantyną boginię i w ten sposób oryginał zginął doszczętnie. W domu Greka Warwaktiona znaleziona została figura 30 cm. wysokości. Jest to drobna replika Ateny Partenos. Szczęśliwym zbiegiem okoliczności ten artysta

który kopiował, źle zrobił cały dół, tarczę, ale zato fenomenalnie potraktował głowę. Na głowie znajduje się hełm z 3 dużych nasad. Niema rozmachanych rąk i tarczy. Tu widoczny jest spokój bogini. rozumnej walki. Tarcza u nóg oznacza prostotę. Pod ręką podstawił kolumnkę, która szpeci i stwierdza, że replika ta nie była robiona w 5 stuleciu a później. Fenomenalna ekspresja samej głowy. Gróboskórność egidy /ryngraf ze zmijami/, pewna naiwność pegazów i kapitalnie narysowana sylweta grzywy hełmu. Równo narysowane usta, linia podbrodza, linia brwi, kapitalnie narysowane oko. W głowie jest coś, co przemawia, co mówi, czym była bogini rozumnej walki. To jest czynny element, nie element bierny. Czuje się panowanie bogini nad otoczeniem i nad samą sobą, w myśl zasad poetki Safo. Wszystkie pomiary czynione dla tej głowy nie doprowadziły do określenia matematycznych stosunków. U Fidiasza będą ciągle liczby niewymierne. Będziemy musieli szukać pierwiastków, czyli irracjonalizm. Stąd się zjawia irracjonalizm. Człowiek w ekstazie będzie mówił w natchnieniu. I stworzy się rytm. Na przykład na Partenonie zjawi się koń, ale to będzie koń wymarzony, wyśniony, jakiego nigdzie w przyrodzie niema.

Oprócz tych dwóch Aten stworzył jeszcze Fidiasz Atenę Lemnijską. Mamy dwie kopie tej Ateny: Uffici, Milano i Drezno. Głowa. Nos jest większy niż czoło i podbrodzie. Natchnienie a nie analiza powodowała artystę. Brwi stały się linearne. Brew stała się prawie prosta. Wgłębienie oczodołów wprowadza powagę zadumy. Całe uczesanie to jest jakaś walka. Tu jest wszystko poruszone, niema ani jednej fali spokojnej, jednakowej. One nie są mierzalne. Wymierzyć rzeczy Fidiasza jest niepodobienstwem. Oko Doryfóra w swoim segmencie zachowuje jeszcze archaizm. Oko będzie się coraz więcej pogłębiało i wreszcie się będzie wyprostowywało. I Atena Lemnia już będzie miała te linie wyprostowane. W tę dziurę był wstawiony drogocenny kamień. A co będzie dalej? -Oczy się zapadną, przyjdzie 4 wiek, wiek tragedii helleńskiej.

Zeus w Olimpii był wykonany z kości słoniowej i złota. W kronikach były zapisane całe strony. Oprócz tego wiemy o tej postaci jedynie jeszcze z takich źródeł, jakimi były malenkie monety. Oczywiście nie możemy mieć jasnego pojęcia. Wiemy tylko, że był tron, że miał obczone nóżki, że Zeus trzymał berło i Atenę Nike. Materiał pozostał nieobczone, a sława olbrzymia. Odbywały się całe pielgrzymki, żeby zobaczyć Zeusa. Tu działy się cuda. Rozumiano, że człowiek jest malenkim atomem i godzono się ze światem. Istnieje pytanie, skąd mógł znaleźć podobną twarz Fidiasza? Odpowie nam na to tylko legenda, że albo Zeus sam przyszedł do pracowni Fidiasza, albo Fidiasz przyszedł na Olimp...

Teraz przejdziemy do historii metop i tympanonów. Najważniejszą rzeczą w historii metopy jest kwestia kompozycji rzeźbiarskiej na pewnym kwadracie. Widzimy tutaj stellę w Sparcie. Przedstawia ta metopa przodków, którym potomkowie składają hołd. Potomkowie są liliputami w porównaniu do przodków. Przodkowie trzymają kantaros, natomiast u potomków jegomość trzyma koguta, a ta pani kwiatek. Z tyłu jest zmija, która przedstawia alegorię życia podziemnego. Kompozycja polega na zajęciu całego miejsca przez przodków. Sama faktura, czyli wykonanie jest wysoce prymitywne. Ręce są traktowane po egipsku.

Muzeum w Palermo jest bogatym materiałem. Tu zebrano smutne resztki ze starych świątyn z Sycylii, głównie z Selinuntu. Tu są metopy świątyni C i G. Przejdziemy do detali.

Tu jest widoczna masa rzeźbiarska rzucona na kwadratową płytę. Tu jest przedstawiony Perseusz zabijający Meduzę. Perseusz stoi frontem do nas z mieczem, którym płuje spokojnie szyję tej pani. Z krwi będzie pagaz. Dla biednej bogini Ateny nie starczyło miejsca. Tu zaczyna się walka z opanowaniem miejsca kwadratu metop. Tu też jeszcze się daje zauważyć służalczy uśmiech, tak jak u kurosów. Trudno przypuścić, żeby Meduza z takim zadowoleniem poddawała się płowaniu jej szyji. Tu przebija jeszcze pozowanie. Samo wykonanie to prymityw. Również w fryzowaniu włosów jest zaznaczony archaizm. Oczy narysowane dużymi segmentami, oczy wypukłe. Szaty rysowane prymitywnymi liniami. To są początki rzeźb umieszczonych na kwadracie.

Scena porwania Europy. Na Cyprze kapały się 3 córki króla tej wyspy. Nagle z fal wypłynął biały byczek. 3 córki przestraszone uciekły, ale byczek zaczął się przymilać i skończyło się na tym, że jedna z córek wsiadła na grzbiet byczka i w tej chwili ten z nią na grzbiecie wypłynął na pełne morze. Jest to idea kolonizacyjna. Na rody wschodu posuwały się przez morze na brzegi Europy. Pan byk tutaj pozuje, zamiast patrzeć przed siebie, aby się nie potknąć. Patrzy na nas. Ręczość wyrażona przez podniesienie zadu i zgięte nóżki. Płynięcie przez morze wyraża się przez to, że tu są ryby. Samo wykonanie jeszcze prymitywne, dwuwymiarowe. Grzywa byczka archaiczna, a szczególnie ciekawy jest ten ogonek. Czy byka, to czy ptasie.

Metopa z Selinuntu, przedstawiająca Herkulesa unoszącego Kerkopów. Herkules niesie ich w ten sposób, jak baby noszą sagi z wodą. Prawo grawitacji ułoży włosy w postaci takiej, że będą zwisały, ale nic się w nich nie zburzy i pozostaną podobne do ziaren kukurydzy. Sama postać Herkulesa jest archaiczna, z wyłupiastymi oczami i ufryzowanymi włosami. Możemy więc określić na rok 580 - 590 przed Chr.

Wyjazd boga Heliosa na kwadrydze. Już nie mamy piaszczyńnianości. Mamy niesłychanie odważną próbę wyrażenia przestrzeni głębokiej. Konie znajdują się w skrócie. Osiowość, geometria i kompozycja. Tu widać dobre opanowanie samej faktury.

W Atenach znaleziono takie symboliczne znaki: straż, które czepilnują. Osiowość, pozowanie. Kapitalne traktowanie tych szat, spających w geometrycznych fałdach. Ale pióropusz nie wyrażony w całości, lecz rozłożony na dwa boki. Widać, że autor nie mógł sobie z tym dać rady.

Scena porwania Europy. Metopy ze skarbczyka Atenczyków w Delfach. Faktura trójwymiarowa. Ogromny byk, niosący Europę, jest raczej wypukle traktowany niż dwuwymiarowo. Na nim siedzi Europa. Ciekawy moment, że już nie pozuje, gdyż pochyla się naprzód.

Druga metopa z Delf przedstawia braci Dioskurów uprowadzających byki. Te byki powystawiały głowy między postaciami. Włócznie na ramionach stwarzają rytm. Matematyczne ujęcie - Pitagoras. Te małe cielaki stąpają w marszu. Ale jak! - Tak nie potrafi marszerować nawet wyborowa piechota Fryderyka Wielkiego. To przecież defilada. Niestety płyta ta jest bardzo uszkodzona. W tej metopie jest zastosowany złoty podział. Mianowicie stosunek od góry do dłoni prawej ręki i od dłoni do ziemi jest w złotym podziale. Warkocz powtarza się tutaj, tutaj i tutaj. Akcenty te tworzą delikatną rytmikę.

Tutaj widzimy silnie wyobrażony ruch. Na lewo Tezeusz walczy z Anteuszem. Z drugiego tronu Herakles rzucił się na sarnę. Z góry spada ciało Herkulesa. Kołczak zawieszony w powietrzu i w ten sposób wypełnił ten trójkąt.

Tezeusz napada na Antiope, amazonkę. Tu jest pewna wymowa psychiczna. Amazonka opada zmęczona, ranna, opada

Natomiast u Tezeusza widoczna jest postawa przyrównana do eleackiej szkoły filozofów. Tu jest związek między włosami a naciśnięciem mocno nogą na nogę. Tu jest

cała energia. To zofioznej. Chwycenie

Tu widzimy selinuncką rzeźbę późniejszą, /koniec 6 stulecia/ przedstawiającą małżeńską scenę Zeusa i Hery. Na łożu siedzi bóg Zeus i wyciąga dłoń męską, którą ujmuję dłoń kobiecą. Scena drastyczna, jednakże już w 8 stuleciu opisana w Iliadzie. Autor uplastycznia ją z całą prawdomównością. Zeus, to silny mężczyzna, a Hera, to bezwolna jakby kobieta. Jest tu widoczny kontrast między siłą męską, a powolnością kobiecą. Przykrycie woalem twarzy świadczy o momencie bojaźliwości kobiecej. Tu daje się zauważyć wysokie napięcie psychicznego momentu. Kompozycja dwufiguralna. Stąd konieczność

postawienia 2 figur w ten sposób, żeby stworzyły całość. Tutaj autor połączył te dwie postacie pewnymi liniami kompozycyjnymi /ręka Zeusa/, które tworzą całość. Ten trójkąt w środku jakby je łączy i jednocześnie rozłącza.

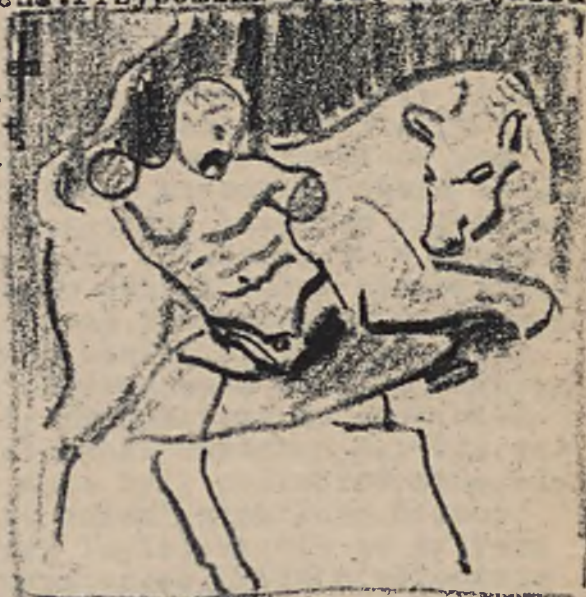
Metopy Olimpii. Trójkątna kompozycja. Herkules podtrzymuje firmament. Działo się to w górach Atlasu, pod Gibraltarem. Atlas przynosi jabłka Hesperyd. Atena pomaga Herkulesowi w podtrzymywaniu stropu niebieskiego. Ogromna różnica w opanowaniu figur /Meduza i Tezeusz/. Już Atena nie jest wciśnięta w kąt. Studium szaty jest bogatsze, aczkolwiek gorzej narysowany dół. Anatomicznie ciało męskie staje się eksperymentem czysto naukowym. Wyrazna broda Atlasu, która nam podpowiada 630-640 przed Chr. Inna metopa z Olimpii przedstawia nam scenę oczyszczenia stajni Augiasza. Tu również opiekuje się Atena. Przypomina scenę Marsjasza i Ateny.

Na prawo Herkules walczy z bykiem nemejskim. Kompozycja skrzyżowała te ciała byka i Herkulesa. Ta kompozycja tworzy to samo, co zrobił Moshofor z rękoma i ciałem. Tutaj duże opanowanie psychiczne. Tak jak scenie z Marsjaszem i Ateną. Byk tak jak Marsjasz skacze, a głowa Herkulesa myśląca jest przeciwstawieniem głowie byka. Bogata kompozycja głowy ludzkiego wskazuje na opanowanie pierwiastka fizycznego w całej pełni.

Metopy Partenonu.

Są one oddzielne od fryzy i frontonu, który robił Fidiasz. Niewątpliwie wykonywane one były wcześniej. Tu są przedstawione walki z centaurami. Daje się zauważyć

wpływ Mirona. W walce centaura z młodzieńcem widać brak opanowania całej kompozycji.

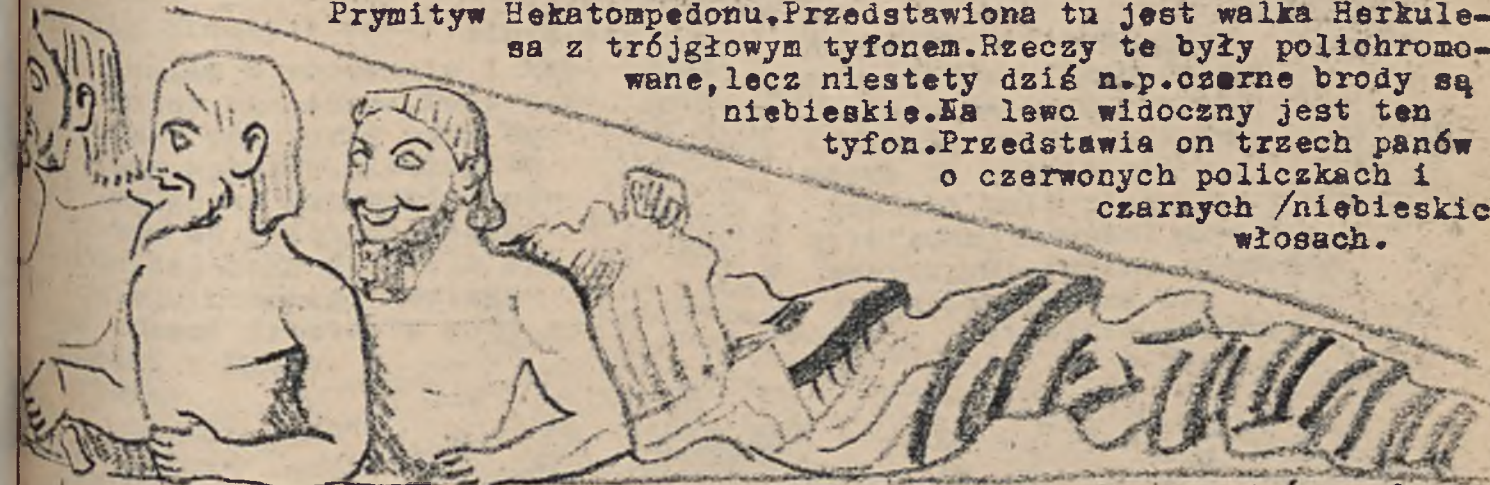
Na lewo triumfujący centaur przekakuje przez ciało młodzieńca.

Na prawo widzimy jedną z najlepszych metop. Dobrze skomponowane. Tu widoczne opanowanie. Ciało centaury tworzy poziomą linię i po bokach wyrastają dwa torsy: centaury i człowieka. Rzeźbiarz rzuca draperię na tył i na tym tle lśnią te dwa ciała.

Fronton. Motywem dekoracyjnym możemy tam operować, gdzie konstrukcja nie ma roli. 2 są miejsca w świątyni doryckiej, gdzie Hellen daje dekorację: metopy frontony. Masa świątyni nie doczekała się tego, kiedy były postawione motywy rzeźbiarskie. Najstarszym frontonem jest fronton z ateńskiego Akropolu, mianowicie starożytny Hekatompedon. Następnie zachowały się małe grupy frontonowe ze skarbczyków w Delfach. Frontony Eginy, Olimpii i Partenonu to 3 wielkie rzeźby. Fronton Eginy znajduje się w Monachjum, Olimpii w Olimpii i Partenonu w British Museum.

Prymityw Hekatompedonu. Przedstawiona tu jest walka Herkulesa z trójgłowym tyfonem. Rzeczy te były polichromowane, lecz niestety dziś n.p. czarne brody są niebieskie. Na lewo widoczny jest ten tyfon. Przedstawia on trzech panów o czerwonych policzkach i czarnych /niebieskich/ włosach.

Fronton W Delfach ze skarbcza Sykionczyków. Środkowe miejsce zajmuje Apollo trzymający święty trójnog, a obok Herkules wyrzywa jego trójnog i sam chce być panem. Dziwny liberalizm, taki sam

w epoce odrodzenia, gdy papież Juliusz II pozwala Rafaelowi malować "Akademię platońską" z Platonem, Arystotydesem i t.d. w Watykanie. Apollo jest zupełnie niezaradnym człowiekiem. Bogowie, zamiast przeciwdziałać, pomagają Herkulesowi. Na bokach rozłożona symetrycznie koniki.

Ludwik Bawarski w 1812 r. wykupił z rąk tureckich rzeźby na wyspie Eginy świątyni Affai, bogini położnictwa. Ze złomów zostały poukładane figury i stworzona kompozycja. Jedna miała przedstawiać walkę o trup Patroklesa pod Troją. Thorwaldsen, zanim się zabrał do restauracji, kazał starannie obmyć brudne rzeźby z wyspy Eginy. Oczywiście bardzo starannie szczotkami i mydłem zmyto całe polichromię. Jeśli chodzi o polichromowanie świątyni doryckiej, to w momencie jak Hekatompedon świątynie były polichromowane. Jeżeli ludźmi ateński budował na własną rękę świątynię, to wtedy polichromowano. Tym bardziej przemawia o polichromowaniu fakt, że robiono je z porowatego kamienia, który z kolei trzeba było wypełniać gipsem, przez co powstawała nieprzyjemna mozaika białych i czarnych punktów. Aby to usunąć zamalowywano. Kiedy przejeździemy do epok wielkich artystów, to jest rzeczą nie do pomyślenia, żeby taki Partenon n.p. był zamalowany. Przeciwnie, odrzucono polichromię. Rzeźby może były polichromowane, ale nie tymi opalizującymi kolorami, jak to robią uczeni niemieccy. Uczony Thiersch rozłożył te figury inaczej, ale sto razy lepiej zrobił to artysta. Po środku stoi bogini Atena osiowo, dwuwymiarowo. Dzida niesłusznie uważała archaizm. Inne postacie później wykonane idą za biegiem mody. Po środku leży Patrokles. Z jednej strony Hektor, z drugiej Achilles. Patrokles ranny. Jest tutaj najważniejszym momentem. Z chwilą, gdy człowiek przestaje

to robi się płaska miąszo.
szcze, to zachowuje
era się

nie na rękę i na kolanie. Ten
mamy tego zgięcia, włąc
gini Atena z nogami
Szczególnie

pan wygląda jakby kij połamął.
jeszcze w tym tkwi archaizm.
w profilu stąpa jak kaczkę
ciekawe są te gzy-
z których

rzy się ornament szaty. Głowa. Ar-
chaizm w uczesaniu i kapi-
talny uśmiezek. Duży seg-
ment oczu, przy czym są
one wypukłe. Widzimy tu
na górze zachodni fron-
ton ze świątyni bogini
Affai. Poniżej rekonstrukcja wg.
emieckiego uczonego Furtwän-
era, a trzeci fronton z góry
wchodni z Eginu.
g. Furtwän-
era/.

Na prawo widoczna jest
głowa Ajaksa z zachodniego
frontonu świątyni bogini
Affai na wyspie Eginie.
Głowa ta wyraża się w
postaci kuli pięknie
utrefionej włosami ar-
chaicznymi. Pyszne ptasie
oko przypomina nam
zupełnie Apolla
z Tenei.

Drugi etap figury leżącej. Znajduje się ona w
w narożniku. Człowiek ten opiera się na łok-
ciach i leży na biodrze. Jest już widoczny po-
stap w stosunku do pośrodku frontonu leżą-
cego Patroklesa, bo mamy naturalizm. Ale jeszcze
archaizm tkwi w szczegółach.

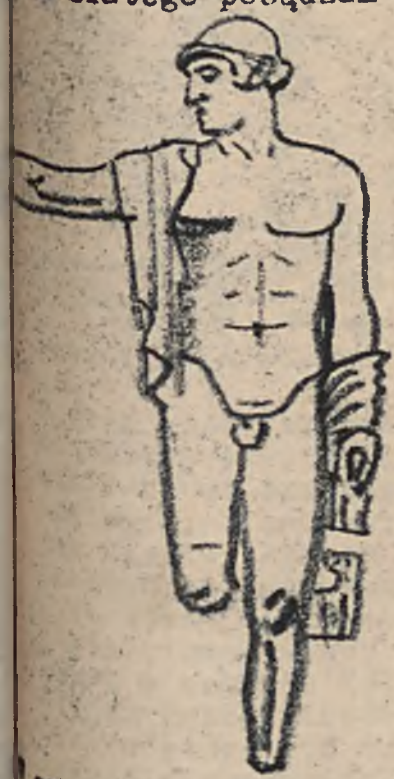

Druga figura na wschodnim frontonie. Całe
ciało uderzyło w ziemię. Zatrzymało się to oia-
ło na owej ręce na tarczy. Druga noga przegina
się. To samo z klatką piersiową, która przecież
jest ciężka i dlatego ciąży do ziemi. Przycho-
dzi naturalizm mironowski. Ciekawa rzecz, że
ten jegomość skrzywił usta z bólu. Ten człowiek
cierpi. Oprócz skrzywienia ust, płyną mu łzy.
Znowu przychodzimy do momentu psychicznego.

frontony Olimpii. Wschodni i zachodni.
górze współzawodnictwo między
Onomajosem i Pelopsem. Fronton
przedstawia scenę przy-
stawiania do tur-
ku. Onomajos
wydać swą córkę Hippodameję temu rycerzowi, który go zwycięży. Pelops przeku-
pana woskiem. Skompono-
przedstawia
uczucie

ry się popiły i rzuciły się na kobiety. Jest to strasznie zagmatwana kom-
i dlatego posądzam o złą restytucję.

Postać boga Apolla; ta pani obrywa ucho panu cen-
taurowi; tu ten staruszek, którego sumienie gryzie.

w szkołach powszechnych wykładano dzieciom co to jest Partenon. Ten malen-
kik dowodzi, że Partenon stał się symbolem. Ten kult zaczął się w XIX w.
pożenienia dzieci to hołd oddawany pomnikowi. Partenon powstanie na miejscu
hekatompedonu. Rok 490 i 480 przed Chr. to są dwie daty, które stano-
wrotny punkt w historii politycznej Hellady, bynajmniej nie zmniejszając
filozofii i biegu sztuki, które szły niezależnie swoimi drogami. W tych
latach cały Akropolis został zburzony. Świątynie hekatompedonu zostały
gotane, figury potłuczone. I ten gruz przeleżał wiele lat, póki w 460 roku
Chr. nie zaczęto jakichś kroków, któreby miały uporządkować Akropolis.
Krytyczna rozbudowa nastąpiła za Peryklesa. O dzielnej postawie tego męża
ma nam ciekawa anegdotka. Kiedy nastąpiło rozwinięcie się Aten w życiu
politycznym, było ogólnym pragnieniem, aby ten fakt był poparty przez dzieła
sztuki. Zaczęto więc budowę świątyni z marmuru pantelikonskiego. Jednakże same
Ateny nie były tak bogate, jak n.p. Syrakuzy. Wobec tego Perykles korzys-
tał z przyległych państw, gdzie były pieniądze za rozbudowę floty. Ale, jak zwykle w Atenach,
mają dużo wrogów. Poczęto mówić, że Perykles za dużymi sumami rozporzą-
dzał w pewnym momencie tłum zatrzymał wydawanie pieniędzy na budowę. Na to
Perykles zwołał natychmiast zebranie ludowe i przedstawił jak się rzecz miała.
Parykles Partenon robi to tylko dla miasta Aten i że w ten sposób rozślawi
we wszystkich krajach. Wreszcie zakończył: "Jeżeli zaś nie rozumiecie, to
zrobię sam. Ale będzie napis, że ufundował Perykles, a nie Ateńczycy." Budo-
wa świątyni 15 lat od r. 447 - 432 przed Chr. Do pracy został zaangażo-
wany architekt Iktinos. W odróżnieniu od Wschodu każdy prawie artysta jest
tylko jeden. Jeden Noni za 18 dynastii jest znany z historii Egiptu, ale nawet
nie wiemy, czy to był architekt, czy minister. Tu jest hołd złożony
Iktinosowi. Współdziałł nawet w Architekturze Fidiasza. Autentyczny
jego udział we fryzie, który obiega cello i w frontonowych grupach, nato-
wa nie 6:13. Partenon jest świątynią dorycką o stosunku 8 : 18 ko-
łom. Mamy tu poraz pierwszy 8 kolumn na przodzie. Partenon posta-
wiony na wzgórze. Opiekunem Aten z początku był Erechtejon, bóg, wyobrażany w
postaci smoka. "I u nas mieszkał smok potwora, który pożerał ludzi od rana do
wieczora." Kult Erechtejona znikł i połączono go z bogiem morza, Posejdonem. Za-
czątkiem współzawodnictwo między Posejdonem, a Ateną. Zeus miał być sędzią. Le-
żący o tym, jak Zeus rozstrzygnął sąd. Zeus, nie chcąc obrazić ani jednego
z bogów, miał straszne bóle głowy /bo myślał/. Wówczas przyszedł He-
ra i uderzyła Zeusa dużym młotem w głowę i wyskoczyła z niej Atena z berłem,
i dzidą.

Zupełnie inny świat, nie ten przed którym drżał żydek. Urządzony został turniej, który miał rozstrzygnąć o zwycięstwie. Mianowicie kto da lepszy podrunek miastu Aten. Wtedy Posejdon uderzył trójzębem w skałę i z niej wyskoczył kon. A Atena dała ziarnko, z którego wyrosło drzewo oliwne. Oczywiście oliwa była lepszym darem dla Atenczyków niż koń i w ten sposób Atena stała się boginią-opiekunką Aten. Kult ten wyraził się w igzryskach panatenejskich ku czci bogini Ateny. Odbywały się one częściej niż w Olimpi, bo aż co 3 lata. Współzawodnictwo w jeździe na koniu i wnoszeniu złototkanej szaty bogini Atenie. Kto już ją nosił, to rzecz ka-

...
 Wzgórze całe "kropolu przedstawia się
 stacji skały skalistego wybryku, który
 szał z ziemi. Przypomina Tyrynt. Mniej--
 kosztem zrobiono obronne mury. W roku
 Ateny uległy jeszcze raz zniszczeniu
 Spartan, którzy wtargnęli tutaj po prostu
 że Ateny miały za dużo forsy. Po
 Antalkidasa Ateny nie były już bu-

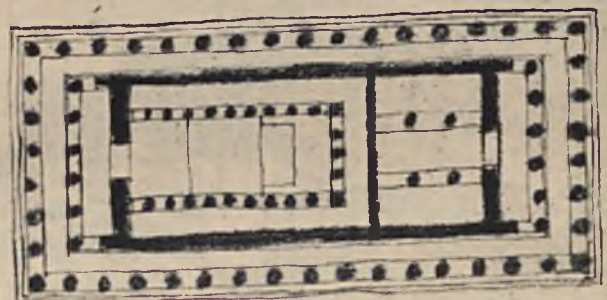
Nawet w czasach Filipa, bo Filip miał bardzo mądrą zasadę, w myśl której
 już każde miasto. Mianowicie Filip mówił, że nie ma takiej wysokiej
 przez którą nie można było przeprowadzić osła obciążonego złotem.
 Hellada nie opanowała jeszcze przestrzeni. W wersalu Ludwika XIV nawet
 podlegają Architekturze. Północna część jest starsza, natomiast połud-
 pochodzi już z czasów Peryklesa. Propyleje budowane przez Mnesiklesa.
 pierwszy ustali się wyraźna oś. Ani Tyrynt, ani Micyny nie miały tego.
 miejscu stał sławny Hekatompedon, budowany w 7 stuleciu, o stu stopach
 ści. Tu Perykles buduje tę świątynię na zboczu południowym, nie licząc
 tym wejściem, które tu miało powstawać. Tu stoi bogini Atena-Promachos
 Partenon patrzymy en trois quart. St. Madeleine w Paryżu zamyka całą ulicę.
 dać tylko front - to jest błąd. St. Madeleine nie ma tej bryły. Tu patrzymy
 trois quart i od razu będziemy obejmowali całość. Tu jest świadoma linia.
 schody są wysunięte za obrzeże tego kąta. Po przekątnej wchodzimy do świą-
 tym wszystkim mamy pewną linię krajobrazową, rozumianą z pewnym roman-
 me. W XIX wieku powstaje dużo restytucyj na temat Akropolu, ale przedsta-
 dużo zastrzeżeń.

Po upadku Hellady w roku 146, kiedy przyszedł Rzym, następuje smutniejsza
 oria, bowiem Partenon został zbeszczeszczony. Rzymskie legiony urządziły
 w nim koszary i spowodowały to, że śladu nie zostało z bogini ze złota
 ści słońcovej. I dziś, ani śladu, ani okoliczności nie znamy, które by nam
 adziwały w jaki sposób została ona zniszczona. Kult bogini Ateny zamarł.
 przyjdą wojny z królami macedońskim. Pompejusz w Tracji. Parsalos. Cały
 rypep z Macedonią dostaje się pod panowanie Rzymu w pierwszym wieku przed
 przychodzi Chrześcijaństwo. Teraz Ateny, to małe miasto, znane jedynie
 że tu miał przemowę Paweł. Paweł miewał przemowy i w innych miastach,
 w Efezie, do Koryntjan. Ale przemówienie Pawła w Atenach nie podobało
 świat Hellady nie nadawał się do ascetyzmu Chrystusowego. Ateny nosiły w
 pierwiastek wolności. W 2 wieku po Chr. mamy w Partenonie chrześ-
 ską świątynię. Matka Boska stała w Partenonie tak do 7-go stulecia. Przysz
 achometanie i zrobili meczet. Dostawiono obok minaret. I tak dotrwało aż
 zwycięstwa pod Wiedniem. W roku 1453 zostaje podbity Konstantynopol i od
 czasu Turcy osiedlają się w Europie. Najpierw podbijają półwysep bałkań-
 posuwanie dalsze oparło się na Wiedniu. Francuzi już w IX stuleciu zatrzy-
 lalam przychodzący z półwyspu Iberyjskiego /Martel/. Wreszcie Sobieski
 roku 1683 kładzie kres pod Wiedniem dalszemu posuwaniu się Machometan w
 pie. I od tego czasu Islam odsuwa się coraz dalej i dalej. Dziś tylko Adria
 i Konstantynopol zostały się z miast europejskich w rękach Turków.
 wtedy panowały nad morzem śródziemnym Genua i Wenecja, tak jak Anglioy
 dziś.

Przywozili oni towary z Indyj. Tymczasem całe wybrzeże należało do Tur-
 Wielec wybuchła wojna na morzu. W roku 1686 flota wenecka pod komendą kapi-
 Morozinięgo podjechała pod Akropol. Tymczasem Turcy zrobili prochownię
 Partenonie. Pociski weneccyan raz po raz trafiają w Ateny. Jeden z nich trafił
 Partenon. Powalony w ten sposób Partenon leży długie i długie lata. Dopiero
 ambasador angielski lord Elgin zlitował się nad tą świątynią i postanowił
 zabrać po te skarby. To mu się udało i w ten sposób wybrał pewne rzeźby. Ale
 nie mógł zabrać po całość. Turcy pozwolili, mówiąc obojętnie "zabierają sobie". Ta-
 kiego był stosunek Turków. W 1860 roku lord Elgin przewozi te rzeźby do Anglii.
 W czasie upadku Napoleona rozpoczyna się agitacja Anglików o wielkość Partenonu,
 która się łączy z nazwiskiem "bojownika o wolność Grecji", Byrona. Występuje on
 w obronie Greków, walcząc o swobodę Grecji i uwolnienie jej z pod jarzma tu-
 rckiego. Uchwałą parlamentu angielskiego przeprowadzono wniosek wykupienia
 rzeźb Partenonu od Elgina i dziś znajdują się one w Muzeum Brytyjskim. Wtedy
 Francuzi spostrzegli, że dzieje się coś niedobrego. Francuski poseł, François
 Bouillon, uzyskuje u Turków pozwolenie na wywiezienie do Francji pozosta-
 łych fragmentów rzeźb Partenonu. I dziś pozostaje Partenon ogołocony z rzeźb.
 W tym czasie to zjawił się człowiek, któremu nie przeszkadzały wywiezione rzeźby.
 Był nim wielki Goethe. Jego wrażenie jest tak ważne w historii sztuki, że ono
 wywołało zainteresowanie trzeciego narodu: Niemców. I wtedy zaczyna się wielka
 propaganda Niemców. Kult Partenonu wyrósł do niesłychanej wielkości. Są prze-
 prowadzane rozmaite badania, które doszukują się już naprawdę subtelności. Mię-
 dzy innymi należy wymienić takich jak: Haupt, Semper, Choisi i inni. Nastrój
 jest a priori narzuconego kultu

Widzimy Partenon od strony zachodniej. Na lewo będzie się znajdował Tezejon
 a na wprost zobaczymy propyleje. Partenon sam był większy, a tu widzimy go
 w części, bo wyrwa odjęła nam cały kawał muru i sklepienia. Północna skała jest
 zupełnie goła, niczem nie porośnięta, kiedy natomiast południowa będzie zupełnie
 zielona. Tu ukaza się dwa teatry, znakomicie wykorzystujące teren. Na dole, na
 północnym widzimy Akropol od wschođu. Przed nami zarysowuje się Olimpejon budowany
 przez Rzymian. Jest to niedokończona olbrzymich rozmiarów budowla. Tak jak Rzym
 budował Panteon dla wszystkich bogów, tak tu buduje Olimpejon dla wszystkich
 bóstw i bóstwiec. To była niesłychana w swych rozmiarach świątynia. Na zboczach pół-
 nocnym widoczne są jamy i pieczary, gdzie według legendy miał mieszkać smok-bóg
 Phegejon. Przed tym zboczem ekspedycja amerykańska odkopała całe miasto. Amery-
 kanie wszystkie domki zburzyli i doszli do skały. Między innymi znaleźli oni
 rzeźbę podobną do metopy przedstawiającej porwanie Europy przez archaiczne-
 na Akropol Turcy postawili turecki cmentarz. Trzeba
 było olbrzymich starań, aby teraz można było
 ten cmentarz znieść, gdyż, jak wiadomo, cmen-
 tarz turecki jest nietykalny. Dziś prowadzi
 na Akropol wygodna szosa, otoczona cyprysami
 kaktusami, agawami. -Plan Partenonu. Ewolucja
 układu.

rozsuniecie celli i zbliżenie kolumn do calli. Tam, w Selinuncie cella
 sobie i kolumny sobie, tu kolumny są prawie przytulone. Cella wyrosła do
 wchanych rozmiarów. Stąd konieczność podzielenia na trzy nawy. Tu znajduje
 onas, do którego się wchodzi aż po dwóch stopniach. Stąd przedstawia to
 inne ujęcie. Wewnętrzne kolumny są mniejsze i co najważniejsze, że są one
 one. W tej małej celli był Partenon, gdzie chowano rozmaite dary, złoto.
 był jakby państwową skarbnicą. Wąskie obejście jest trochę szersze od
 kolumny. W konsekwencji tworzy się jedna całość i kolumny już nie są
 tami oderwanymi od celli. Partenon był wykonany z pantelikonskiego marmu-
 to biały marmur krystaliczny, tak że widać wyraźnie drobne kryształki,
 dają pewien blask. Jeszcze świątynie Eginy, czy Koryntu były wykonywane
 dia, natomiast tu jest już zastosowany idealny materiał marmur. I dlatego
 rzeczą nie do pomyślenia, aby ten idealny materiał mógł być polichromowa-
 jednak istnieje taka teoria polichromowania i w rozmaitych niemieckich
 iach sztuki od razu na pierwszym miejscu znajdziemy tablice polichromo-
 świątyn w jaskrawych, opalizujących kolorach. Wyobraźmy sobie czy taki.
 y materiał jak marmur potrzebował malowania. Te rzeczy wyciągnięte z
 atenskiego, które wykonane były z porowatego wapienia, że były polichro-
 e, to rozumiem, ale żeby idealny kamień był malowany, to nie do wiary.
 wiusza powiedziane jest, że metopy były czerwone, a tryglify sine. Opie-
 się na tym, Niemcy malują tryglify kobaltem, albo ultramaryną. - Jakto,
 jest konstrukcją to to ma się zlać z niebem? Co to znaczy sine? Sine,
 czy szare, nie kobalt, czy ultramaryna. Z szarego kamienia były tryglify,
 est metopy mogły być malowane, czy polichromowane na czerwono jak to było
 unencie. Dziś nawet Rodenwald wydaje swą książkę z przedstawieniem poli-
 wanej świątyni greckiej na pierwszym miejscu - to smutne.
 kolumny są pokryte czymś w rodzaju rdzy. Brano tę rdzę do badania, ale
 ty po analizie niczego konkretnego nie otrzymano. Mam wrażenie, że bynaj-
 nie spowodowała tego stara polichromia, która by się w rdzę przemieniła,
 to pochodzenia z tych czasów, gdy statki parowe zaczęły zawiązać do Pi-
 Dym przedostawał się tutaj i w ten sposób ten węgiel osiadał na mar-
 Partenonu

Restytucja. Widzimy propilejs,
 Atenę Promachos, która jest
 za daleko na lewo przesunię-
 ta, Erechtejon, świątynia Nike
 i Partenon. Na prawo widzimy
 szix czoło zachodnie
 Partenonu. Jak widzimy, na
 stilobadzie stoi ten roz-
 trzaskany bohater. Na przo-
 dzie jest 8 kolumn, natomiast

tylko resztki. Metopy się zachowały. Na celli obiega ryz przedstawia-
 izerzyska panatenejskie. Stąd zdjął lord Elgin fronton.

Jeśli chodzi o wygląd en face, to
 trzeba powiedzieć, że gorzej wy-
 gląda niż en trois quart. Poza tym
 prosi się, żeby mieć
 gzyms i frontony od-
 tworzone.

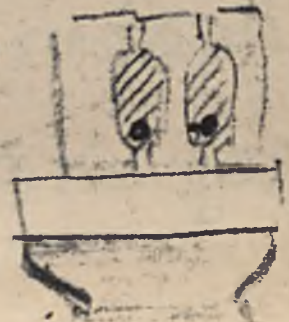

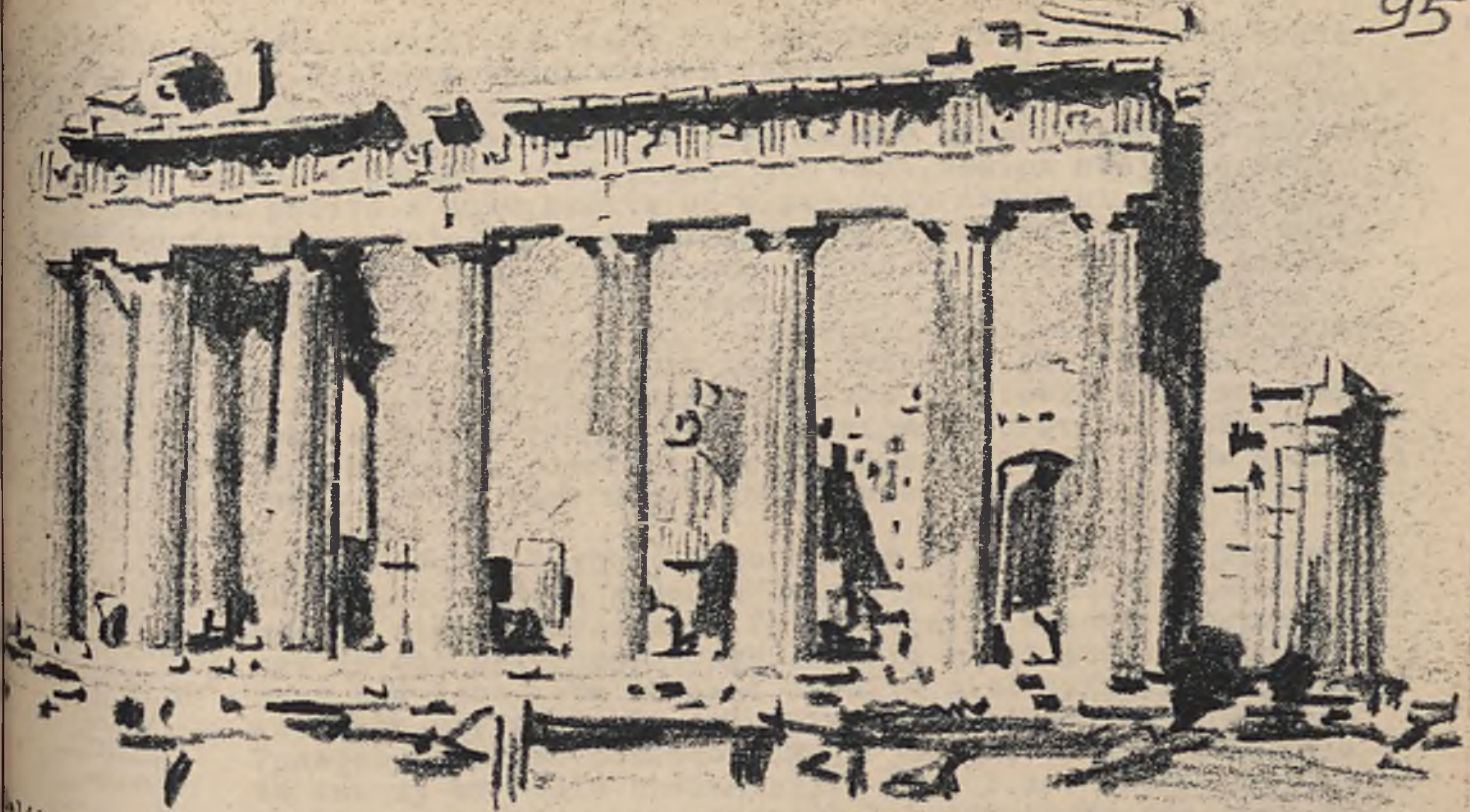
To jest portyk wschodni, zburzony jeszcze więcej niż zachodni. Środkowe intercolumnium jest większe, a dalsze są mniejsze. Dystans między abakusami stał się równy szerokości samego abakusa. Tu kolumny stoją lekko, swobodnie. Rozstawienie kolumn powoduje równomierne rozstawienie metop, aczkolwiek te dwie ostatnie metopy są nieco większe. Linia architrawy posiada lekkie wybrzuszenie ku górze.

Linia stylobadu również posiada wybrzuszenie. Objąśniam to w podobny sposób jak we wdęcie piersi u Apollina z Terry, o którym powiada Burckhardt, że Apollina oddychać. Ta świątynia nabrała jakby powietrza i tak jak ten Apollin oddycha z czołem dumnie podniesionym do góry. Ta linia stylobadu ma wrażenie jakby stanęła na palcach ta świątynia. Tak samo i linia entablamentu. Partenon ma oblicze Peryklesa. Jest harda i odważna, tak jak Perykles. Ta świątynia oddycha wolnym powietrzem, tak jak oddycha wolny obywatel. Tu widzi jako dziecko Platon i uczy się czystego idealizmu.

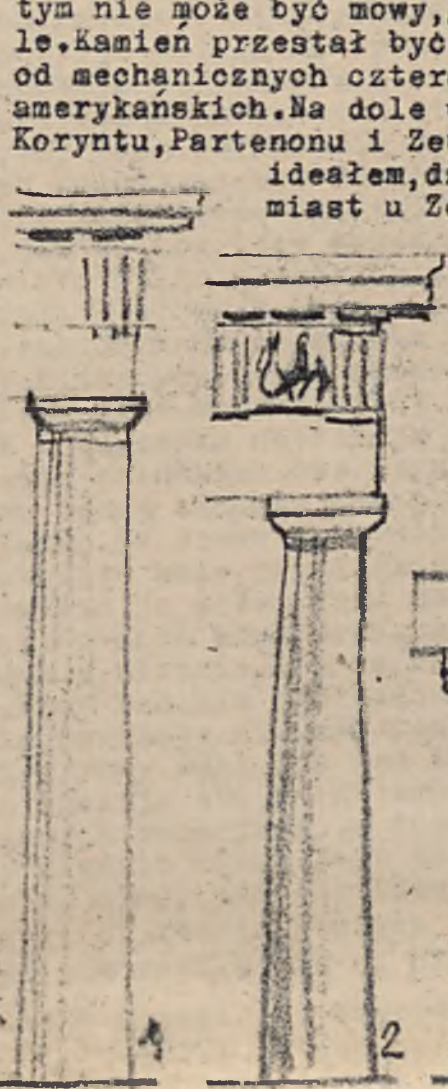
Pracownicy prawie widzimy Partenon od strony południowej, w czasie gdy bomba Morosiniego sprawił wielkie uszkodzenie, którą w obecnych czasach stara się naprawić Balanos. Stawia on przy odtworzeniu i podnosi położone wywrócone bombą kolumny na dawne miejsca. Oczywiście przy tym nie używa się zaprawy. Balanos mówi, że urazenie najmniejszego kawałka marmuru jest dla niego bardziej szkodliwe niż najlepiej wykonany kawałek z świeżego marmuru, bo gdyby nowo wstawiony kawałek odbija swoją białością i żółtawo-żółtym kolorem marmuru. Czysty kamień Paroski mówi Balanos, jak mówił, to była rana. Wypełnianie trudną jest pracą uzupełniać drobne braki w marmurach. Teraz Balanos decyduje się użyć do tych drobnych rzeczy betonu, ciemno-zielonego betonu! Jednakże potem poprawia się, gdyż, używając techniki prószeniowej, Balanos doskonale imituje marmur. Jednakże należy sobie zadać pytanie, co będzie dalej, bo przecież ten prósz szybko straci swój kolor, a tymczasem nasz stary marmurek tylko troszeczkę pożółknie - i co wtedy?

W czasie swojej pracy Balanos napotkał na fragmenty belek, które były potrzaskane przez połowę. Oczywiście, że taka belka nie może być niesiona. Wówczas on wykombinował takarzew, że wykorzystał belki i poszerzywszy otwory /kanaliki/, wsadził żelazo i w ten sposób porobił konstrukcje żelbetowe w Partenonie. Robi to w sposób straszny fałsz. Tego nie należało robić. Należało już wymienić belkę nową i ją podpatynować.

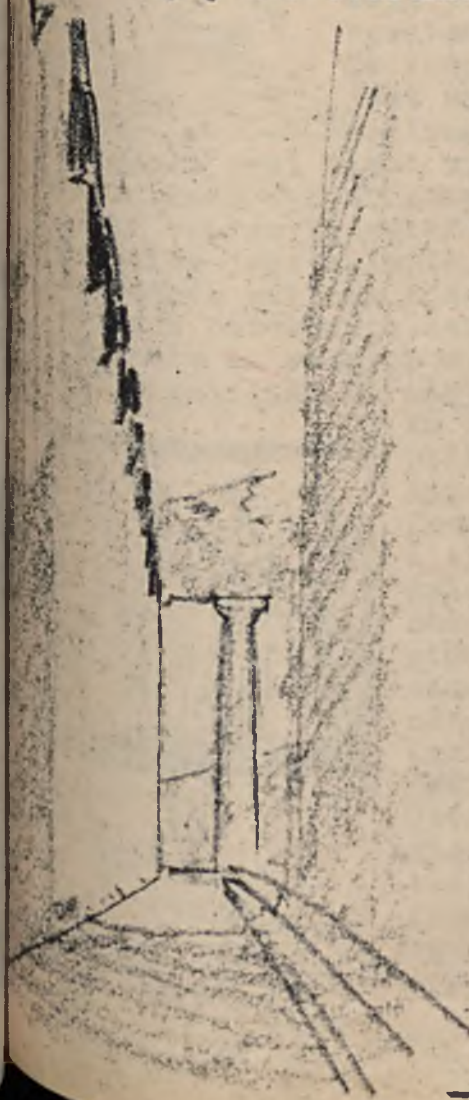

delikatna kolumna, delikatny entazis i tak samo delikatny entablement, który, wydaje się, że nie jest ciężki. To zadanie osiągnięcia równowagi pomiędzy siłą nośną a siłą ciężenia jest osiągnięte tutaj w najidealniejszy sposób. Na dole widać wyraźne przegięcie stylobatu. Przypuszczenie, że to wygięcie zostało zrobione, aby woda mogła ściekać jest absurdalne, bo były rynny. To świadomie przez człowieka zrobiona linia, a nie zrobiona przez osiadanie, bo gdyby ono zaistniało, to najwięcej by osiadło po środku. Zresztą o tym nie może być mowy, gdyż Partenon stoi na skale. Kamień przestał być martwą masą. Co za odskok od mechanicznych czterdziesto-piętrowych domów amerykańskich.

ideałem, dźwiga z łatwością, natomiast u Zeusa w Nemei przeciągnięta jest struna. W Partenonie ma się idealne scharmonizowanie siły nośnej i siły przyciskającej słup.

1. Zeus z Nemei
2. Partenon ateński
3. Korynt

Przechodzę do działalności Fidiasza. Nie wszystkie świątynie hellenickie były tak jak Partenon wykonanych rzezb. Rzeźby dzielię na 3 grupy: metopy, 2. fryz, 3. grupy frontonowe. Jak już mówiłem, metopy nie były wykonywane przy Fidiasza. Całą celią obiegał naokoło fryz bogato rzeźbiony, który znajduje się w nieco innych warunkach oświetlenia niż dziś, bowiem obejście było w tym czasie i światło padało z dołu, odbite od ziemi. Cały wschodni szczyt był przez bogów przyglądających się igrzyskom panatenejskim. Fidiasz wybił zupełnie inny temat - nie mamy tych gorgon, erynij, nawet mitologia nie bę- tutaj tematem, lecz będzie nim bezpośrednio życie epoki: panateneje na Atenach. Atenczycy zapraszają sobie bogów. To też strona wschodnia została zajęta przez siedzących bogów przyglądających się takim wyczynom jak jazda na konna. Kawkada ta coraz bardziej się rozpędzała, tak jak rewia na placu Sas- przy czym potęgowanie samego ruchu idzie stopniowo. Początek stanowi pro- obywateli ateńskich, którzy poważnie się zachowują, tak jak pełne godności zachowanie się bogów. Prócz tego mamy szereg dziewcząt, które niosą złotą szatę dla Ateny.

Teraz widzimy trybuny honorowe, na których siedzą bogowie. Centralne miejsce zajmuje Zeus w pozie siedzącej, spokojnej, a koło niego siedzi Hera. To odchylenie welonu przypomina nam metopę selinuncką. Gdybyśmy nie mieli podpisów, że to jest bóg Zeus i że to jest Hera, to mielibyśmy spokojnych zwykłych obywateli. Na dole siedzi Posejdon, obok Apollo. Posejdon, starzec, posiada powagę jak starcowi przysługuje, to znaczy ma nieco skromniejszą pozę i zachowanie, natomiast Apollo jest charakterystycznym, jak przystało dla boga muz, jest młodzieńcem, teatralnie siedzi i podnosi rękę. Za

Apollem siedzi Artemida, ciekawe dziewczę przygląda się co się przed nim dzieje. Znowu ludzkie ujęcie, nie mające nic przed sobą z tego, co spotykamy na wschodzie. Cała rzeźba, faktura, polega na kontraście między nagim ciałem i szatą. Te dwie materie są całkowicie opanowane przez Fidiasza zarówno tutaj, jak i w frontonowych rzeźbach. Powstaje niesłychana złożoność kompozycji. Ta kompozycja polega na wyśmienitej równowadze. To jest uspokojenie klasyczne. Pole jest podzielone linią

poziomą krzesła, na których siedzą bogowie. przy czym krzesło jest nieco wyżej podniesione niż poprzednie, co daje szu- trybun. Poza tym stosunek dolnej części do górnej przedstawia złoty taki jak tworzą krzesła/. Tę samą równowagę tworzą głowy, lecz jednocześnie subtelna jest talinia, jak to mogliśmy zauważyć w linii stylobatu. Będzie się ona zjawiała tylko w epokach klasycznych, natomiast w epokach barokowych. Kefali - głowa, a izos - równo. W baroku te głowy się rzucały na różnych wysokościach. Pomyślenie takiej kompozycji u Fi- jest niemożliwe. Tu mamy klasycyzm, czyli zachowanie się do linii prze-

Na lewo jest moment, kiedy kapłan i kapłanka odbierają od dziewcząt ateńskich owe tkaniny. Znowu scena zachowująca powagę i spokój. Na prawo przynoszą dziewczęta wazy panatenejskie. Rozdawano je potem jako nagrody. Na dole mamy początek siadania młodzieńców na konie. Przy badaniu Fidiaszowego konia powstaje ciekawa teoria, jakiej rasy mógł być ten kon. Otóż okazuje się, po najzmu- niejszych badaniach, że takiej rasy nigdzie niema. Jest to idealny stwór, tak jak idealni byli ci ludzie, których Fi- diasz stworzył. Tu są ci oby- watele i obywatelki stanowiący tło dla bogów. równowaga.

Na lewo jest moment, kiedy kapłan i kapłanka odbierają od dziewcząt ateńskich owe tkaniny. Znowu scena zachowująca powagę i spokój. Na prawo przynoszą dziewczęta wazy panatenejskie. Rozdawano je potem jako nagrody. Na dole mamy początek siadania młodzieńców na konie. Przy badaniu Fidiaszowego konia powstaje ciekawa teoria, jakiej rasy mógł być ten kon. Otóż okazuje się, po najzmu- niejszych badaniach, że takiej rasy nigdzie niema. Jest to idealny stwór, tak jak idealni byli ci ludzie, których Fi- diasz stworzył. Tu są ci oby- watele i obywatelki stanowiący tło dla bogów. równowaga.

Wywalele to są starsi panowie stojący o kijkach. Po nich zaczynają się
ruchy. Moment wsiadania na rydwany w kompozycji podobny jest do metop,
mamy tu również szatę rzuconą jako tło. W momencie, gdy wóz ruszył figura
została trochę rzucona wtył.

Kawalkada. Tu konie jeszcze brykają, a chłopcy regulują
uzdę. Pierwszy koń został ściągnięty uzdą, a drugi kon
dopiero głaskaniem izokefalii następuje pewna poprawa
Dla wprowadzenia izokefalii następuje pewna poprawa
między koniem, a człowiekiem. Nie ulega wątpliwości, że
konie są mniejsze. Thorwaldsen nie opracował dobrze
konia księcia Józefa Poniatowskiego, gdyż bez potrzeby
zrobił go małym. Popatrzmy na Marka Aureliusza, gdzie
pomimo, że jest wielki kon, to jednak popatrzwszy na
tę głowę odczuwa się ojca filozofii. Sądono, że Fidiasz
zrobił konie-pigmeje. Fidiasz nie chodził po ziemi, on

stał na Olimp, on tworzył to, czego nikt nie widział i w tym wypadku, chcąc
zrobić izokefalię Fidiasz pomniejszył konie i powiększył ludzi. Ale bogowie
więksi niż ludzie, bo gdyby wstali, to nie zmieściliby się w wysokości fryzu.
to gradacja logiczna: bogowie, ludzie i potem idą dopiero konie. Fidiasz
wziął koni z przyrody, lecz brał z własnej wyobraźni, dla utrzymania kla-

I tutaj głowy są na jednej wyso-
kości tak koni jak i ludzi. Po-
mieszenie nóg wskazuje na moment
bardzo silnie rozwiniętego biegu.
Konie głowy podniosły, świadcząc
o tym, że tu już są triumfatorami,
które dobiegają do samej mety.
Trzeba przeczytać Xenofontu
Xenofonta, żeby zrozumieć wartość
konia. Niektórzy mówią, że srozu-
mieć fidiaszowego konia można
może jedynie kawalerzysta.

Fidiasz to był wódz, który wyprowadził do Grecji Hellenów z dalekiej wyprawy
z Persji i wśród niesłychanych trudności przyprowadził ich do oj-
czyzny. Prawda, Fidiasz zrobił to wcześniej niż napisał o tym Xenofontes. Dłate-
niało można powiedzieć, że Fidiasz karmił całe pokolenie, tak samo jak kar-
miał Platona idealizmem i jak karmił Xenofonta pięknem koni. Gdybyśmy jeszcze
chcieli przypuścić odwrotnie, to byśmy musieli za Rubensa mieć we Flandrii
szereżozade konie i pulchne kobiety. Lecz tak nie jest, to jest tylko
żurek artysty rozkoszno-cielesny do konia i kobiety.

Fronton
wschodni

Frontonów było dwa: wschodni i zachodni. Jakie tematy one przedstawiały? Jeden
przedstawiał współzawodnictwo między Ateną, a Posejdonem o protektorat nad
miastem, a drugi przedstawiał narodziny bogini Ateny. Zeus długo cierpiał na bó-
le głowy, a ponieważ nie znano wtenczas kogutków, więc trzeba było innymi środ-
kami ten ból głowy uspokoić. Wezwano Hefaista i ten przyszedł z ogromnym młotem
i uderzył z całej siły w głowę Zeusa. Z głowy Zeusa wyskoczyła wówczas Atena.
Frontonów nie posiadamy. Szczęśliwie zostały narysowane te fragmenty
z Carrey'a w 1684 r. Posejdon był jeszcze wtenczas na swoim miejscu. Nie-
kiedyś zdjęcie gzymsu spowodowało to, że figura spadła. Dziś zachował się
tylko tył. Zazwyczaj figury są z frontu lepiej wykonane niż z tyłu. Tu mamy co
do tyłu. Fidiasz robił par excellence rzeźbę, dlatego dawał figurę wykonaną z
tyłu. Niestety całości niema, pozostały jedynie fragmenty.

Fronton
zachodni

Dziś posiadamy smutne resztki ułożone w Brytyjskim Muzeum, lecz to są tylko fragmenty. Najciekawszym bodaj momentem jest pierś bogini Ateny. W życiu mieżem wywruszenia na widok dzieła rąk ludzkich: Michała Anioła Mojżesz, posąg marmurowy w Rzymie, rzeźba Rodin'a w Paryżu i tu ta Atena. Pozostał jedynie kawałek pierś bogini Ateny, gdyż jest ryngraf na piersi. Mokra szata narzucona, jakby spadła z nieba przykrywa kawałek dziewiczej piersi Ateny.

Fidiasz jest poza światem, który go otacza. Jego ciała tych bogów, chociażby tego Posejдона, są idealnie brane. Tych silnych wypukłości już w naturze nie posiadamy. N.P. ramię zostało wyłączone z całego organizmu i w ten sposób uwypukliła się ta kość. W archaizmie mieliśmy badanie, tu zrozumiano czym jest owa anatomia. Składa się ona z elementów trwałych i z elementów zmiennych, a te muszą się dostosować do ogólnego szkieletu czyli ustroju. Uwypuklenie wewnętrznej treści i naniesienie na nią pewnej zewnętrznej powłoki, ubioru. To jest ta zasada, o której mówił Goethe, że istnieje zgodność treści z formą. Poliklet chciał osiągnąć i ustalić ciało ludzkie za pomocą analizy, pomiarów, Fidiasz nie potrzebował tego, tak jak nie potrzebował kopernikowskich obliczeń Newton, który stworzył teorię ciężenia ciał.

Warte zastanowienia są sny? - Dla mnie świat snu jest drugim światem. Jest niezmiernie ciekawe zjawisko. Otóż i Fidiasz musiał śnić, lecz on te sny chciał urzeczywistnić. Gdy ciało jego przestudujemy, to musimy powiedzieć, takich ciał w przyrodzie chyba nie spotkaliśmy więcej.

Tu głowa wykonana przez Fidiasza. Zobaczmy jak jest ona skomponowana? "Co za dziwny kon, który jest pudełkiem", powiecie. Tarcza jedna, tarcza druga, a dół jest ruzany pusty i reszta ruchoma. Wspaniała szyja, małe uszy, nie ośle, nie może przypominać asinusa, duże oczy. Wyrazna linia konstrukcyjna nosa wydzielona konstrukcją bocznej tych tarcz. Cała dolna część, będąca ruchomą, jest porysowana wypukłościami i wklęsłościami, przez co daje złudzenie drżenia. I Fidiasz oddziela te części, dając statykę temu co tworzy kościec budowy i dynamikę temu co jest w ruchu.

W figurach Eginy mamy trzy postacie leżące, lecz wszystkie one pozują. Tej pozycji absolutnie nie znajdujemy w sztuce Fidiasza, lecz wprost to się odbywa w olimpijskich szczytach - tak są doskonałe, naturalne. One nie są układane, lecz spadły jak meteory z Olimpu. Proszę, czy ta figura leży? - Czy nie robi wrażenia, że jeszcze spada, że jeszcze nie dotknęła ziemi? Nawet szata nie leży. Popatrzmy na bogę. Fidiasz wyodrębni kość, na której wiszą te mięśnie. Brzuch pod własnym ciężarem wygiął się, a natomiast pierś jest nieporuszona. Nie znajdujemy nigdzie takich proporcji, które mieliśmy w sztuce Polikleta. Natchnienie, któremu oddał Fidiasz, nie mogło mieć matematycznych liczb. Cała sztuka Fidiasza jest wycieniem jego nerwów. Tu dopiero pierwiastki będą mogły rozwiązać zadanie. Tę niewymierność najwięcej będziemy odczuwali w szatach.

Na wschodnim frontonie znalazły się leżące Nereidy. Po środku siedzi Demetra i do niej przylatuje się jej córka Prozerpina. Czy one siedzą, czy leżą? One nie siedzą na stałe. One są w pewnym ruchu złapnym i doskonale przez Fidiasza. U Fidiasza czuć ciężenie do ziemi. One przez te silne ciała tych ciał przepływają te szaty do

dołu. One są mokre. POCO? - Aby przez te szaty uwypuklić treść /Goethe/. Tu peplos się zsunął. Tu wyraźnie czuć pustkę, tu też. To czego archaizm nie mógł zrobić. Otóż Fidiasz bawi się w te światłocienia, które się tu tworzą. To jest igraszka, to picie ambrozji dla Fidiasza. Oglądanie tych rzeczy napawa dziś człowieka jeszcze większą

głębokością niż wówczas, gdy te rzeźby stały wysoko na szczycie Partenonu. Człowiek spadł jak meteor. Fidiasz ziścił swoje sny, był na Olimpie, albo bogowie przyszli do niego. Tu nie da się wymierzyć. U tego człowieka z prawej niema pomiaru. Ta postać nie jest w spokoju, ona jakby miała za chwilę dotknąć ziemi. Tak samo i ta szata jest dynamiczna.

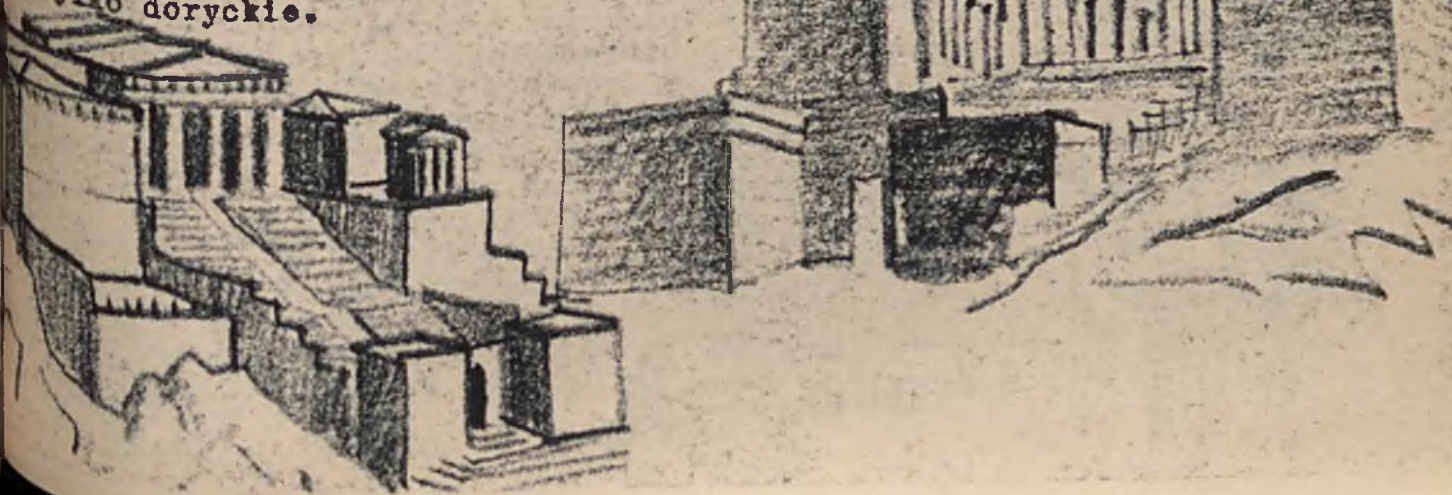
Koń z fryzu. Ta cała głowa jest syntetycznie ujęta i przedstawia gatunek idealny, taki jakiego na ziemi nie ma i nie było. Tu jest ogromna różnica między ideałem Polikleta a Fidiasza, dlatego że jedna strona zajmuje się badaniem, a druga natchnieniem, t.zn. jedna jest przedstawicielem analizy, a druga syntezy.

Partenon był ostatnim momentem doryckiej świątyni. Potem jeszcze przyjdzie Ikon, ale ten już jest w mniejszej skali, no a Zeus w Nemei jest zupełnie inną figurą, o prostej linii echinusa i zbyt wydłużonej kolumnie. Natomiast na Milecie przypada jońska architektura. Pomimo że joński styl urodził się w mniejszej w Sardach, Efezie, Milecie, to z prawdziwym stylem będziemy mieli do czynienia w Helladzie. Architekt Mnesikles założył Propyleje i tu dał kilka wielkich kolumn. Mnesikles buduje te wielkie schody, które są wyłomem w stosunku do terenu jakim był Tyrynt, Miceny i Akropol atenski, gdyż posiadają kształd. Propyleje są w tej chwili przez Greków restytuowane. Roboty prowadzi Pan Balanos.

Tu kiedyś były schody, a dziś na górę prowadzą tylko wąskie schody, które znajdują z prawej strony przy murze. Wstępujemy w środkowe przejście, które na front jest sześciokolumnowy o kolumnach w stylu doryckim, a w przejściu cztery kolumny jońskie. Z boku widzimy dwie sale, z których lewa była pinakoteka. Nazwa ta dlatego została nadana, gdyż tutaj były zawieszane wielkie obrazy Polignota. Niestety żadne się nie zachowało. bo były robione na drewnianych deskach. One były robione techniką "encaustique", to znaczy były malowane na kolor biało-szaro-czarny. Polignot malował i w Delfach.

Wspaniała brama w Micenach czy w Mykenach zamieniła się w śmiecie, a w Akropolu schody z przebiegiem w kierunku skrzydeł, gdzie były motywy tylko doryckie.

Tu widzimy restytucję, dokonaną przez Balanosa. Jest to widok propyleji od strony Akropolu. Tam, za tymi kolumnami zachodzi słońce. Z boku są dwie dobudówki. Środek zajmuje portyk o dwuspadowym dachu. Było rzeźcą dyskusji, to co tutaj zrobił Balanos. Nianowicie on położył tu nową belkę piętę po prawej stronie, oraz nowy architrav na rogu po lewej stronie. Ta nowa rzecz momentalnie odbija od starych, oryginalnych marmurów.

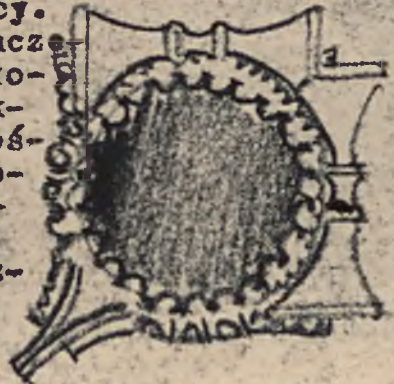

Tu widzimy porządek stylu jońskiego. Jońska głowica zwana jest wolutami, nad nią architrav podzielony na trzy pasma i ozdobiony rzezbami. Potem przechodzi gzyms o bardzo skomplikowanej rzeźbieniu, składającej się z wolic oczu, kimatien, zygmatien i denticulae.

Głowice z biegiem czasu i mody zmieniają się. Woluty będą coraz bardziej schodziły się do środka, aż trafią na linię trzonu kolumny. Andrea Palladio zaś wsunie woluty na sam trzon i to będzie już kresem.

Tu widzimy tragiczny moment dla głowicy jońskiej. Nastąpi to wtedy, gdy woluty będą musiały być i z boku, to znaczy na różnych kolumnach. Zgięcie wolut pod 45 kątem i zejście się ich razem. Jest to niedoskonałość stylu. Poniżej widzimy plan takiej jońskiej głowicy.

W jaki sposób uczeni rysują tę głowicę, choć unikając tych trudności, które ona posiada. Przypuszczam, że Grecy rysowali odręcznie, bez pomocy cyrkla.

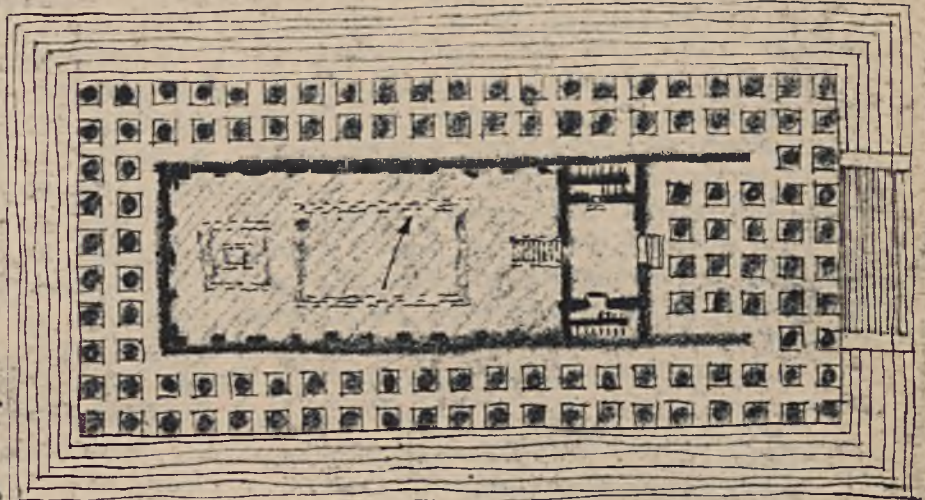
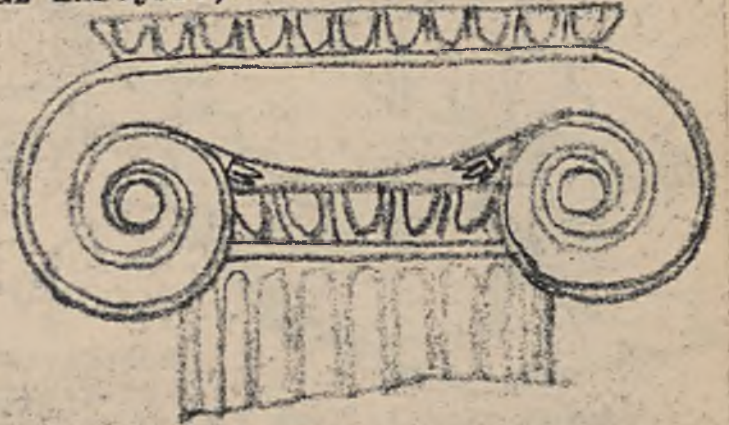

świątynia Ateny w Priene. Od razu rzuci się zupełnie inna forma: siła dynamiczna. Świątynia dorycka będzie miała statyczność, równowagę. Więcej styli nie widzę jak dwa: dorycki i jonski, a koryncki to tylko pewna odmiana jonskiego. Tutaj wszystko jest zupełnie lekkie. Wartość jonskiej świątyni jest odśrodkową a nie dośrodkową, jak to zauważyliśmy w świątyni doryckiej. W proporcjach, które się zmieniają z biegiem czasu, ta sama zasada jak w świątyniach doryckich, t.zn., że najpierw stosunek średnicy do wysokości kolumny będzie wynosił 1:8, a potem n.p.w Milecie będziemy mieli 1:10. Poza tym występuje wyraźne przesuwanie się woli w głąb, oraz entablement również się zmniejsza. O ile u Nike Apteros mieliśmy jeszcze 1:4, to później robią się coraz mniejsze, coraz delikatniejsze.

prawo jest mnesiklesowska klasyczna forma, gdzie daje się zauważyć pewną równowagę w stosunku do tych pierwszych.

Siła odśrodkowa ujawni się i w planach. Trzy najważniejsze świątynie, to Hera w Samos, Artemizjon w Efezie, Apollo w Milecie. Wszystkie są diptery, t.zn. że dwa rzędy kolumn otaczają cellę, przy czym sama cella jest przeczynna. Dwa pronaosy i najważniejsze, mamy dwa rzędy kolumn. Tu widzimy plan świątyni Apollina w Milecie. 2 rzędy kolumn otaczają cellę. Sama hala tej świątyni i wiadomo jak miała być przykryta. Może były 3 nawy, śladów niema. W środku stoi świątynia wybudowana przez Rzymian.

Poniżej widoczne są te ruiny. Na tych rumowiskach stoi domek. Dziś pracuje tu komisja archeologiczna, ale to są ogromne koszty. Jest to dekastyl, t.zn. 10 kolumn na froncie. Jedna kolumna się zachowała więc stąd możemy mieć wyobrażenie jaka to była olbrzymia budowla. Była ona zaliczana do 7 cudów świata.

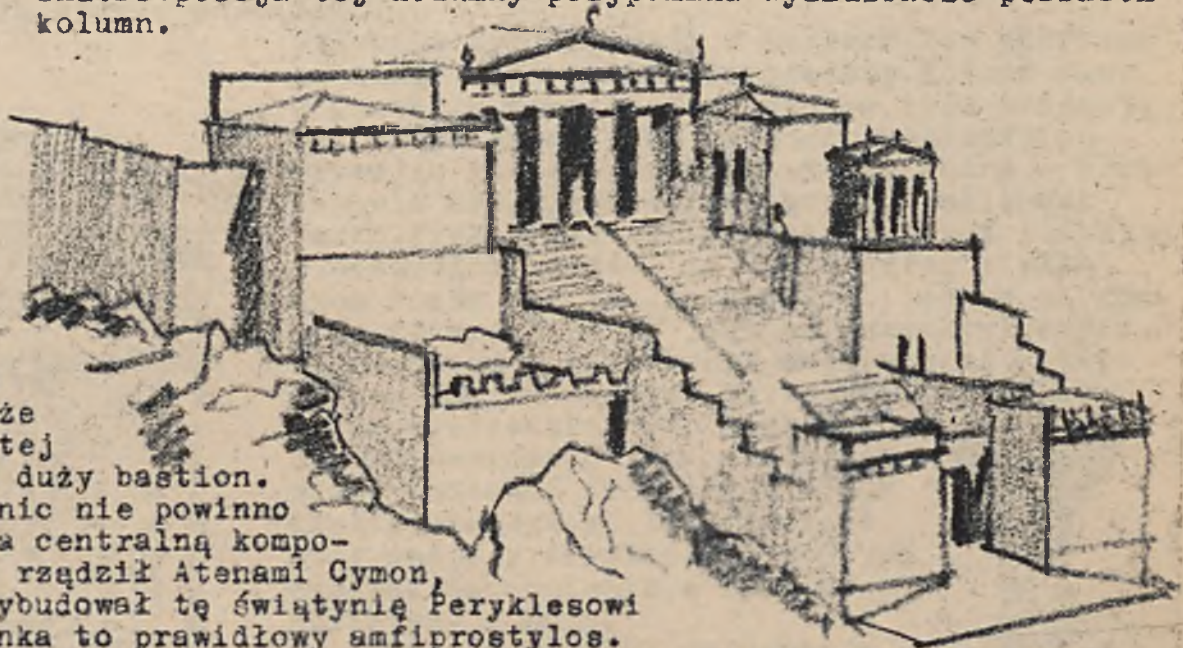

Jeśli chodzi o plan świątyni Artemidy w Efezie, to środkowa cella ma trzy nawy, adyton z tyłu, czyli skarbiec, pronaos i epistodomas od tyłu. A inowacją jest podwyższenie stopni niesienia stopniami, ale to już będzie należało do okresu hellenckiej epoki. Wtedy wprowadzono rzeźbione podstawki

Tu mamy te rzeźby wartościowe niezmiernie, ale odbiegające od kompozycji klasycznej.

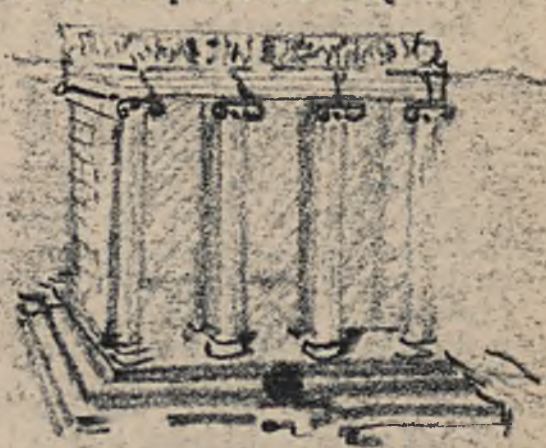
Restytucja świątyni w Efezie. Na dole widzimy dekoracyjne podstawki bogato rzeźbione & ornamentowane. To nie jest klasyczna Hellada, to barok, epoka po Aleksandryjska. Proporcja tej kolumny przypomina wydłużoność perskich kolumn.

jest pokuszające
szczerze całe duże
ody Mnesiklesa tej
rokości. Tu jest duży bastion.
uralnie są nim nic nie powinno
bo się narusza centralną kompo-
ję. W tym czasie rządził Atenami Cymon,
ty w roku 425 wybudował tę świątynię Peryklesowi
łość. Ta świątynka to prawdziwy amfiprostylos.

Tu widoczna jest w większej skali. Z boku kolumn
niema. 4 kolumny z frontu i 4 od tyłu. Zjawia się
ona dopiero w 425 r. przed Chr. Tu jest fakt naocz-
ny, że na początku były wielkie świątynie, a nie
małe skarbczyki. W Selinuncie n.p. mamy od razu
wielkie skale, a te małe świątynki zjawiają
się znacznie później. W 1935 r. całe podmurowanie
się zachwiało i świątynię rozebrano. Warto by było
wówczas cały ten bastion zdjąć, gdyż składa się
on prawdopodobnie z starego hekatompedu lub t.p.
gdyż na dole są marmurowe pantelickie kamienie.
Lecz niestety za szybko postawiono świątynię spow-
rotem i dziś jest już to rzeczą niemożliwą.

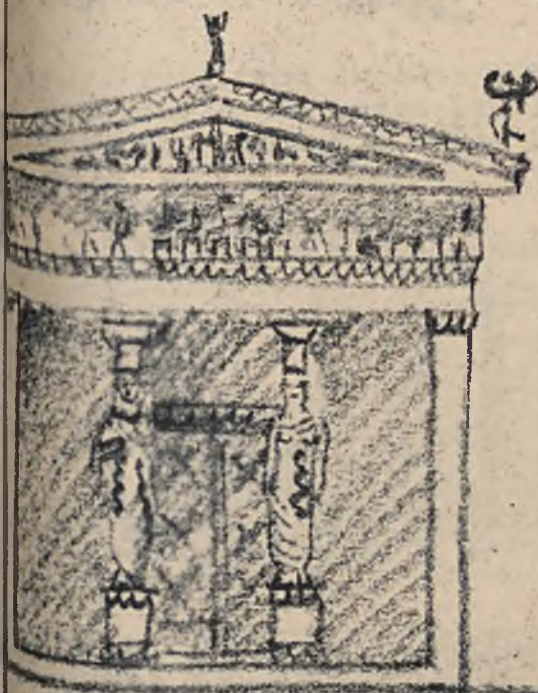
Cztero-kolumnowy portyk. Mała świą-
tynka, skarbonka, zabawka, pudełko. Głowice
są bardzo duże. Szkoda, że ostatnia głó-
wa po prawej stronie jest dorobiona i
tylko schematycznie. Lepiej, żeby jej wcale
nie było. Zachował się fryz, na którym są fi-
ne rzeźby. Posiada on niezmierną wartość.
Wrażenie tej świątynki sprawia wrażenie,
że jest rzeczywiście dziewczęcy styl. Taka
zabawka. Fryz przedstawia dziewice
w prowadzić. W gzymsie mamy wale oczy, czy to
są perełki. Znajdźmy dążność do
zdobienia się - tak jak to robi
sta. Niestety, szkoda tylko, że ten zabytek
mocno zniszczony.

Plan przedstawia kwadratową cellę. Z frontu
4 kolumny i od tyłu 4 kolumny. Jest to
amfiprostylos.
Erechtejon na Akropolu ateńskim został postawiony
na cześć boga Posejдона, którego utożsamiano ze żmiją.
W tym celu, podobnie jak smok na Wawelu, miała podobno
zaskakiwać w pieczarach na Akropolu.

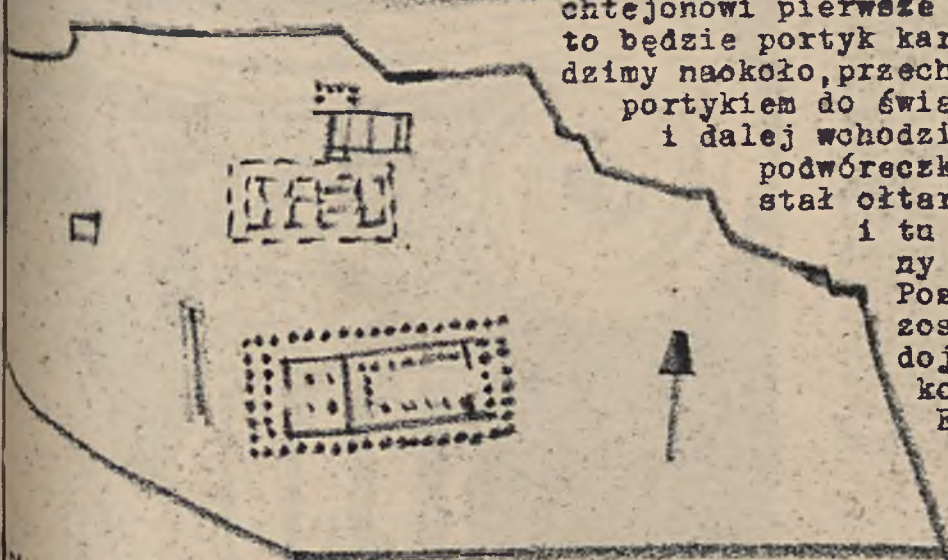
przeniesiono się na samego Posejdona. I tu, w Erechtejonie, spotkamy się z kariatydami, gdzie kolumny będą zastąpione przez postacie niewieście, kariatydy. Takimi kolumnami spotkaliśmy się już w Egipcie /Ramasseum/, ale tam głównie chodziło o symbolikę, gdzie postacie doprowadzone były do schematu. Był to bałwan kamienia. Tymczasem tu rodzi się ta sama idea, ale po ludzku, po świecku. Zanim jednak przejdę do kariatyd w Erechtejonie pokażę najpierw najstarsze kariatydy, które się zjawiają w Delfach.

Skarbiec Syfjńczyków w Delfach. Ten skarbiec to templum in antis, ale zamiast kolumn mamy 2 postacie niewieście. W jednym ręku trzymają kwiatek, a drugą ręką podnoszą sukienkę, odkrywając stopę. Fronton jest nam znany - przedstawia Heraklesa wyrywającego Apollinowi berło. Fryz przedstawia scenę igrzysk ludowych w obecności bogów. I tu mamy szereg siedzących bogów jak tam, na Akropolu, lecz z tą różnicą, że wszystko ma jeszcze charakterystyczny archaizm i same konie mają więcej stylizowany charakter. Same kariatydy postawione są na piedestałach. To jest archaizm w włosach i w oczach, nie widać anatomii człowieka. Jednak trzeba powiedzieć, że i Fidiasz miał swoje pierwowzory, z których czerpał natchnienie, a były to kariatydy z Delf.

Erechtejon był położony w północno-wschodniej części Akropolu. Idąc od propylei ku Erechtejonowi pierwsze co zobaczymy to będzie portyk kariatyd. Obchodzimy naokoło, przechodzimy przed portykiem do świątyni Ateny i dalej wchodzimy na małe podwóreczko, na którym stał ołtarz ze studnią

i tu portyk północny prowadzący do świątyni Posejdona. Osłowość egipska została naruszona. Tu można dojść do paradoksalnych konkluzji, mianowicie w Erechtejonie ją dopatrują się, załamania ducha ateńskiego. Przecież Partenon został stworzony ku czci bogini Ateny i

nie było żadnego rozdwojenia. A tutaj, po Peryklesie, zaczynają się rozdzwieć. Bynajmniej nie jest to wypadkiem, że poraz pierwszy spotykamy się w planie z załamaniem osiowej kompozycji. Ludzie reakcyjni dążą do tego, aby odtworzyć świat. Odrzucają liberalizm i wolnomyslność młodych pokoleń. I zaczyna się rozdwojenie społeczeństwa. Na górze buduje się dla Ateny, a tam na dole, aby nie było grzechu, buduje się świątynię dla Posejdona. Załamanie się w sztuce nastąpi zaraz nastąpi w innych dziedzinach. Przyjdą ludzie smutku. Przypadają na okres poezji lirycznej. Orfeusz - wielki pieśniarz miłości lub Saffona wielka dramatorka. I tu zaczyna się załamanie sztuki dla sztuki, poezja dla poezji, a nie dla tej wielkiej treści życiowej. I to załamanie okaże się w budowie Erechtejona. I nigdy ta budowa nie będzie skończona, gdyż wystarczy tylko spojrzeć na kariatydy, które się tu znajdują, a od razu będziemy mogli powiedzieć, że powstało w czasach rzymskich.

Tu jest restytucja portyku bogini Ateny od wschodniej strony.

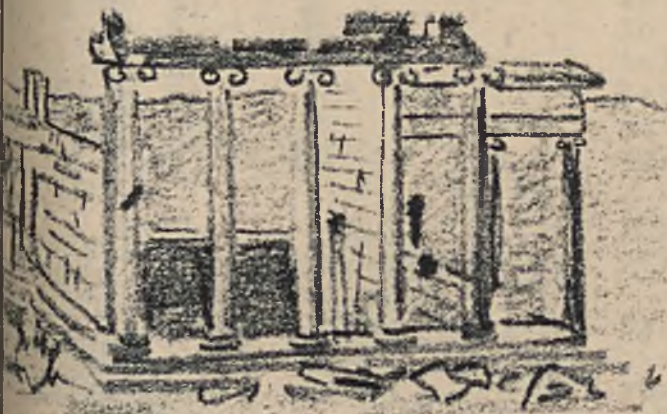

Na prawym obrazku widać wyraźnie różnicę poziomu między plateau Partenonu, a plateau północnej strony Erechtejonu. Posejdon schował się jakby w dole. I tu są te

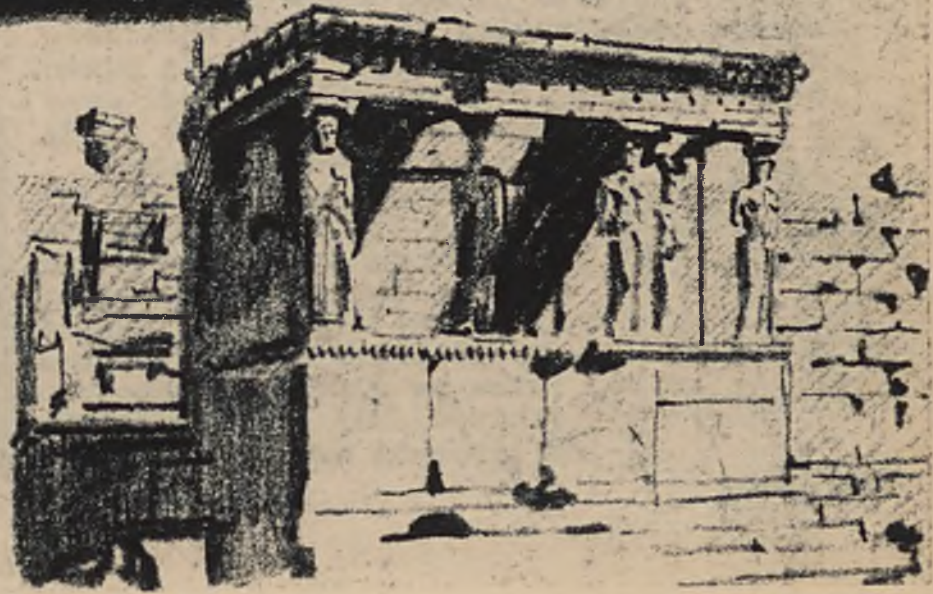

olumny. Przed nim kwitnie oliwkowe drzewo i tu znajdujesz się studnia. Ale, że spojrzeć, co za kasza zrobiła się z tych gzymsów. To jest symptomatyczne, nastąpiło załamanie wśród Greków.

Widok wschodniej strony Erechtejonu. Daje się tutaj zauważyć po lewej stronie portyk kariatyd, po środku portyk Ateny i na dole po prawej stronie portyk Posejdon. Bardzo wyrazna jest różnica poziomów. Poza tym tu się zaczyna sztuka jubilerska, dekoracyjna i nie wprowadza się tych wielkich idei, które dominują w sztuce Polikleta i Fidiasza.

Na dole widzimy misterną głowicę z Erechtejonu. To są jubilerskie wyroby. Rachunki, które się zachowały, piszą nam, że 7 lat robiono tylko te perełki, kimationy, wole oczy. Jak bogata jest linia woluty, składa się ona aż z trzech idących linii. Z jaką to dokładnością trzeba było to narysować, a szczególnie na naryżnych kolumnach, gdzie woluty zbiegają się pod 45 stopniem. To sztuka czysto dekoracyjna, taka jak zdobienie się kobiety. Nic dziwnego, że taką głowicę robiono pół roku. Nawet abakus stał się dekoracyjny. Sztuka dla sztuki, poezja dla poezji, piękno dla piękna, a nie dla tych wielkich igrysk panatenejskich, które były za Peryklesa.

Portyk Posejdona. Nastrój zimny udziela się patrząc na tę część północną świątyni. Cienka, długa kolumna, mała głowica - to wszystko dalekie jest od radości igrzysk panatenejskich, które mieliśmy w Partenonie. Głowica, pasy, kanele mają co innego niż ciepły Partenon. To jest zimne.

Drzwi zawierają w sobie motyw asyryjski obramienia. Wykończenie graniczy ze sztuką jubilerską. To jest metalowe, tak jak w historii Babilonu czy Asyrii. Mamy nawet taki jeden odlew u nas na wydziale w naturalnej wielkości.

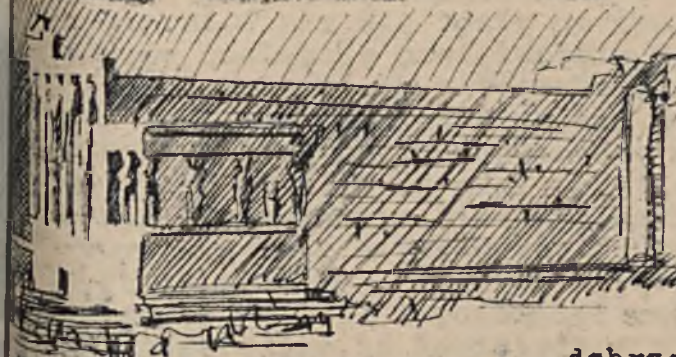
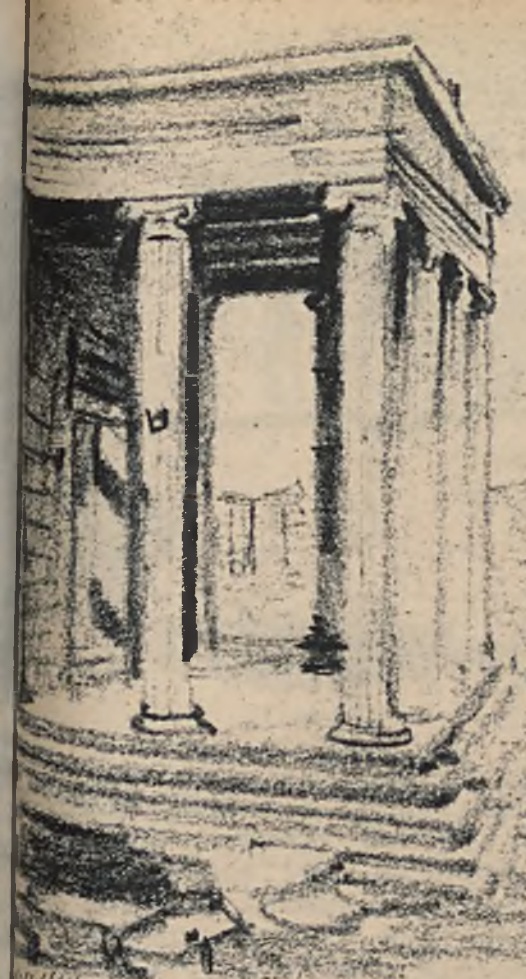
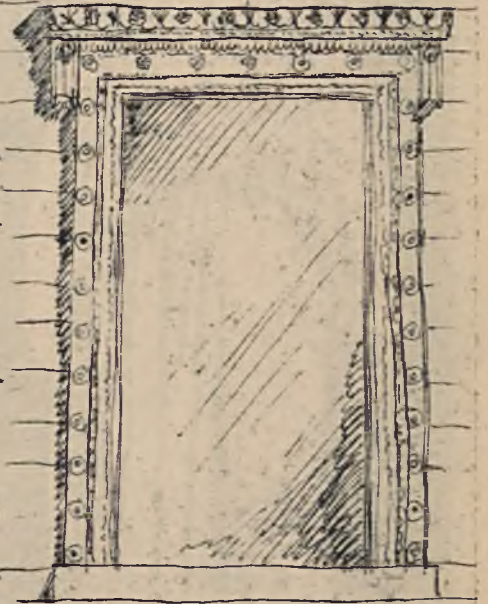
Portyk kariatyd. Przybudówka, nie mająca żadnego znaczenia celowości czy użyteczności. Na wysokim

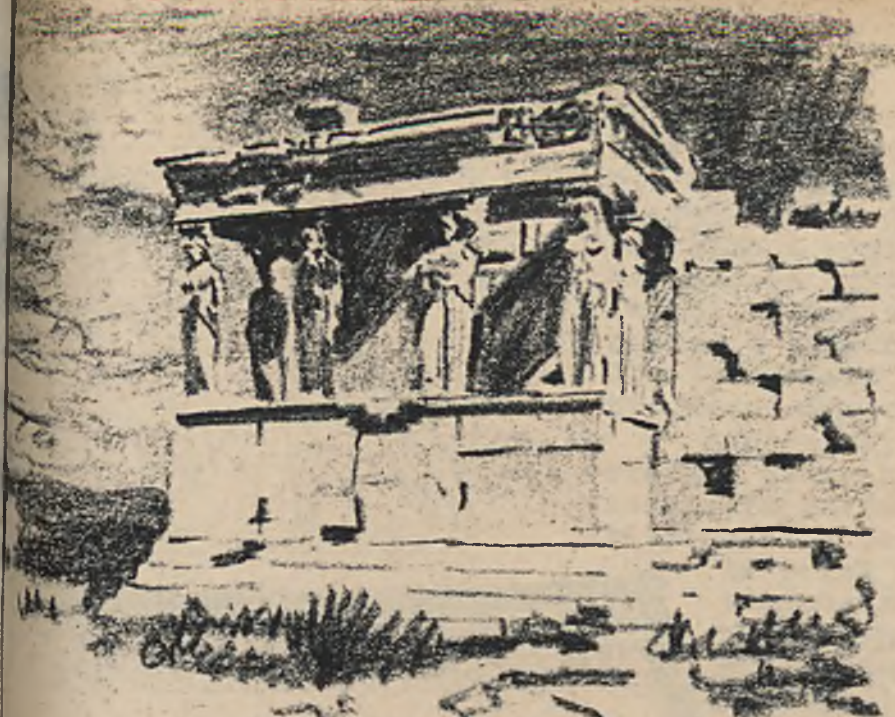
pedestale stoją te damy-dziewice i podtrzymują gzyms.

Postacie te traktowane są z całą naturalistycznością. To jest dorodna dama równomiernie rozwinięta o normalnych biodrach jak i piersiach, już nie dziewiczych. Stoi ona wolna na jednej nodze /kontraposta/. Architektura nie ta, co była w Egipcie. Jej jest

dobrze na świecie, nie tak jak tym biednym Atlantom na Alejach Ujazdowskich, którzy strasznie się męczą, podtrzymując mały balkonik. U kariatyd osiowość jest zachowana. Ręce są przyklepione do boków, prawidłowo rozwinięte piersi i szata rozłożona symetrycznie z dekoltem, oczy prawidłowe, fala włosów daleka jest od archaizmu. Jeśli chodzi o traktowanie dolnej szaty, to tam, gdzie jest noga ze zgiętym kolaniem, mamy powierzchnię gładką, a noga druga jest przykryta masą linii pionowych, które dają wrażenie słupa silnie kanelowanego.

Viollet-le-Duc zrobił ciekawe zestawienie, mianowicie odwrócił symetrycznie kory. W ten sposób osiąga się fenomenalne złudzenie, jakby cała świątynia zaczęła się chwiać. Otóż te optyczne złudzenia są ważnym czynnikiem Architektury, a Viollet-le-Duc dowiódł, jak je trzeba znać.

z tych pań jest czarna, bo Anglicy wzięli ją, stawili postać z porcelany. W rzeczywistości ona żółta a w rzeczywistości czarna. Oczywiście wiążemy to kliszy ortochromatycznej, która aż tego stopnia ściemnia barwę żółtą. Malgrin z wy przypuszczał, że są jeszcze tajemnice, jakie dają efekty optyczne, mianowicie w obniżeniu ton i piersi. A gdy się idzie od Propileji ku karydom, to następuje powiększenie tych rzeczy. Teraz już o złudzeniach w teatrze, które powodują że sala jest większa. Tutaj, jeżeli wezmę dwa piersi kobiecych, to, podchodząc od Propileji w en trois quart, będę mógł przez obniżenie piersi dalszej uzyskać powiększenie wzgl. poszerzenie klatki piersiowej. Jeżeli to powtórzę na 4 figurach, cały portyk wydaje się dłuższy. To twierdzenie wywołało spory naukowe, aś Polak, profesor ryskiego uniwersytetu Rączewski /w Delfach znalazł jego podpis/ w 1933 r. poświęcił miesiąc na wyjazd do Aten i wymierzył te karydy. Okazało się, że karydy nie mają żadnego pochylenia ramion, ani piersi. Świadczy to tylko o tym, że tych subtelności jest bardzo dużo. Lub także wiązanie gzymsu, który uderza w ścianę z boku, lub takiego sufitu kasetono-

Ta pani daleka jest od egipskiego symbolu-figury, ona ma pewną hardość patrzenia postawy i patrzenia prosto tak ludziom jak i bogom w oczy. Symbolizuje spokój. Jej lekko przychodzi to nieś. Wszystko to odbywa się z poczuciem architektonicznej miary i doskonałości. To są fidiaszowskie oczy. Ręk urwana dziś i dlatego przedstawia się ona nam jako kaleka. Tu daje zauważyć ten sam system, gdy Fidiasz bawił się wysuwaniem anatomicznej głębi i narzucał na to mokrą szatę.

Malarstwo. Te garnuszki malowane przez hellenickich malarzy zostały znane w końcu 6 stulecia podpisem fabrykanta i artysty. Jakiś, na głupim dzbanku znajduje się podpis artysty! Mało, rozwija się silna konkurencja tych artystów. Już sam podpis artysty decydował o cenie a następnie o egzystencji tej fabryki. Taka godność powtarza się chyba dopiero w epoce odrodzenia. Ten moment jest początkiem tej kultury, którą szczyli się Europa, kiedy artysta używa swoimi podpisami drogę, którą postępuje ludzkość. Na wschodzie tego nie było. Ten moment następuje po 610 r. przed Chr. i przypada jeszcze nawet na czarno-figurowy, a zupełnie już rozpowszechnione stanie się to w okresie czarno-figurowych waz. Okres malowanych waz to rok 610 - 460 przed Chr.

To jest malarz Exekwiasz. Przedstawia on nam tutaj Herkulesa walczącego z trójgłowym Gerioniosem. Na dole leży pokonany Eurytion. Ręce tworzą prawidłowy trójkąt, tak samo i nogi. W figurze Herkulesa jest to samo, bo ręka tworzy trójkąt. Oprócz tego Herkules jest zwrócony klatką piersiową dońnas. W pozach panuje jasna geometryzacja. Egzekwiasz jeszcze tej geometryzacji nie może się pozbyć.

Poniżej rysunek Exekwiasza, przedstawiający dwóch hoplitów bawiących się w kości. Gra bardzo rozpowszechniona w starożytności i dopiero w 19 stuleciu wyparta przez grę w karty. Centralne miejsce zajmuje rodzaj stołu, który nam przypomina bęben. Nad tym stołem siedzą dwaj pochyleni panowie uzbrojeni w ciężką bron. Stanowią ją dzidy, hełmy, nagoleniki i pancerze na tułowiu. Ten bronz pancerzy spowodował to, że Exekwiasz wyrzekł się ciemnej plamy i zrobił jasne, bogato zdobione plamy. Z boku stoją tarcze, ale o wyraźnej dwuwymiarowości archaicznej. Tarcze i hełmy są wzięte ortogonalnie. Ten wielki Exekwiasz wyzwala się z rysunku czarnofigurowego i wali do okresu przejściowego, bawiąc się niesłychanie bogatym wzorem ornamentacyjnym.

Exekwiaszu następuje cały szereg artystów o wielkich imionach. Następuje geometryzacja, to jest szukanie stylu w tych rzeczach.

Tu przedstawione jest porwanie przez Tezeusza Antiope. Pamiętamy już jedną grupę, gdzie doskonale ufrizowany Tezeusz obejmował dworską Antiope, przy czym jej również ani jeden loczek nie spadł z głowy. Odtąd archaizm był wiekiem opanowania. Tu też Tezeusz pewnym ruchem przebył te otchłanie szaty, koszulki i połączył w ten sposób obie ręce wspaniałym meandrem. Jest to charakterystyczne zjawisko, że zgięcie ręki zostało zrobione w postaci ornamentu. Wogóle wszystko to tylko ornament, tylko zamiast czarnym, stał się jasnym. Tezeusz ma też nie mniej delikatnie ułożoną koszulinę niż ta pani. Wykonanie z całą subtelnością rysunku. Był modny w Anglii Barkley. On napewno urodził się na subtelności rysunku, które posiadają brytyjskie wazy.

Zosiasz z Rodos przedstawia nam tutaj Achillesa obwiązującego rany ранego Patroklesa. Temat zajmuje całą tarczę. 2 figury zajmują boki, a środek został przeznaczony na uwydatnienie samej czynności przewiązywania rany bandażem /tak jak my dziś/. Achilles jest jeszcze w hełmie. Patrokles, nie mogąc znieść bólu, odwrócił się, a Achilles z całym skupieniem dokonuje swego obowiązku. Oprócz geometryzacji jest tutaj jeszcze coś nowego, mianowicie uczuciowość. Ogromna subtelność rysunku przebija n.p. w łusce pokrywającej całe ciało. Jak delikatnie są narysowane te fałdy wystające spod tego pancerza. Pierwiastek psychiczny zaczyna ogarniać coraz szersze kręgi.

Je przeważnie kieliszki, kiliksy, dzbanki do picia i czery do picia wina. Będą tu sceny połączone z pijanstwem, z damskim buduaem, z toaletą. Na przedstawiona jest scena małżeńska, która nam wybitnie przypomina metopę wancką. Na prawo widzimy wiadro, w którym te panie myją sobie nogi. Delikatnizaty i śliczny fotel grecki. Tych waz jest mnóstwo, tysiące znajduje się w ach. Z British Museum nie chce się wyjść, gdyż posiadają one duży urok. rnków możemy sobie odtworzyć historię całej Hellady.

Hetery. Każdy z tych mężczyzn jest z brodą z 6 stulecia. Następnie już w 5 stuleciu wszyscy będą się golić i ten zwyczaj przetrwa aż do Hadriana. Tu są dwie pary, z których jeden pan jest agresywny, a drugi nie. To było robione bączancimi piórkami na jasnym tle.

Na dole są widoczne skutki owego sympozjonu, czyli uczyty. I tak samo jak i dziś trzyma się za głowę, tak samo ten zwyczaj był i w tych starych czasach, gdy orga-

wyrzucał to, co mu przeszkadzało. Pani pomaga temu biedakowi. Jest i dużo scen drastycznych, ze względów obyczajowych tego nie uważę i lepiej jest to obejrzeć wprost sztukach. Nie uważam jednak tego za moralne, gdyż stosowane jedynie podczas odpowadało ogólnym nastrojom, jakie picciu wina tak czy tak się narzucają. biografie zrobili dopiero damy dworu huskiego za czasów Ludwika XV.

Epiktetos. Przedstawił nam Herkulesa, który trafił do księcia egipskiego. Czas uczty wszyscy się popili i Herkules musiał doprowadzić wszystkich do łóżka. Wziliśmy go właśnie w chwili, gdy tłucze maczugą księcia egipskiego.

Eutymides tworzy cały szereg doskonale skomponowanych waz. Eutymides przechodzi jakby pewną akademię i tworzy akademickie rysunki. Tu Hektor nakłada zbroję, żeby wyruszyć przeciw Achillesowi. Na lewo stoi ojciec jego Priam, który go upomina. Hektor przedstawia lekkomyślnego młodzieńca, w kontraście do swego ojca. Na prawo Andromacha podaje szałm. Centralna figura młodzieńca została tutaj otoczona dużymi plamami szat, jakie tworzą dwie figury Priama i Andromachy. Psychika niewymowna.

O tym Eutymidesie są ciekawe wiadomości.

Mianowicie, na jednym z garnków, wykonanych przez niego, widać napis: "Brawo, brawo Eutymides", a jeden z zazdroszczących mu sławy komentów tak podpisał: "Tak dobrze nie robi nawet sam Eufronios". Widzimy więc, że konkurencja między artystami była silna. Tak i tutaj laury Eufroniosa zostały sen z powiek Eutymidesa. Pomiędzy nimi tkwi Hiero i Duris.

Na dole przedstawiona jest scena porwania Heleny. Parys prowadzi tę panią, która jest niezdecydowana. Jednakże los kieruje nią w postaci swoich towarzyszek, które popychają ją ku Parysowi, a na dodatek Hermes pomaga temu anonimowemu czynowi. Tu są skomponowane czarne plamy i linie. Tworzy się linearny ornament. Znany jest również temat zemsty Orestesa nad zdradą matki, Klitemnesty. Syn zabija ojczyma Aigistosa, na co z przerażeniem patrzy matka. Również scena pełna jest linearnych wzorów. Do perfekcji w tych liniach dochodzi Hiero, u którego będą linie kinetyczne.

Hiero. Z szat tworzy się fala, wydaje się, że mamy do czynienia z rozrzuceniem liniami. U Parysa te linie były statyczne, a u Hierona są one astatyczne. Na początku XIX wieku Izadora Duncan objeżdżała Europę i Amerykę, zbierając ogromne dolary za tańce, które wykonywała bosą nóżką i manewrując przy tym w ten sposób, że ~~nie~~ tworzyła ona wspaniałą gamę linii ciągle zmieniającą się. Otóż, nie ulega wątpliwości, że ta pani przestudiowała te wazy hellenistyczne, a specjalnie te, które rysował Hiero. Biedna Izadora zginęła w myśl swego powiedzenia "kto mieczem wojuje, ten od miecza ginie", gdyż została zabita własnym szalem, który wkręcił się nieszczęśliwie w koła własnego samochodu, szalem, który

jej tyle sławy przysporzył. Kiedy już mówimy o jej tragedii, należy również wspomnieć o tragicznej śmierci jej dwojga dzieci, które jadąc owego krytycznego dnia samochodem, znalazły się wraz z szoferem nad brzegiem przepaści. Jadący wraz z dziećmi szofer zdążył jeszcze w odpowiednim momencie wyskoczyć, ale niestety biedne dzieci zostały pochłonięte przez mroki wieczności.

W każdym razie na tym przykładzie widać jasno, jak to wszystko z Hellady promienieje.

Andokides, Pyszny malarz.
W stosunku do niego powinna historia sztuki zmienić pogląd. Uważam, że jest on nie mniejszy niż Eufronios. Jego delikatne linie stwarzają subtelny rysunek. Na przykład rysuje głowę konia zupełnie po fidiaszowsku.

Tutaj widzimy obrazek rodzajowy, który nam wskazuje na obyczaje. Jest tu przedstawiona pracownia malarska.

Siedzi tu 14-letni młodzieniec, trzyma kandydaturę i coś z zamiłowaniem rysuje. Obok przyszła bogini i zaraz mu wręczy wieniec w nagrodę za pracę. Drugi chłopiec już otrzymuje wieniec, przerwał robotę i ogląda się na boginkę. A tutaj malutki, może 6-letni smyk, z takim zapalem, że nawet nie widzi jak mu już wkładają wieniec na głowę. Nie tylko się bierze laury na zawodach sportowych, czy na wojnie, ale i tu boginie zwycięstwa przybiegają do pracowni malarskiej i nagradzają tych pracowników sztuki.

Eufronios. Herkules walczy z trójgłowym Herionese. Ten sam temat, który wybrał sobie i Exekiasz, ale o ile pozbawiony już geometryczności. Najciekawszy jest moment samego otoczenia. Tu jest tło - z jednej strony śpieszy ku Heraklesowi bogini Atena, z drugiej strony wyje symboliczna kobieta, opłakując swego Herionesa. Statyka zginęła, rysunek stał się doskonałym pod względem wykonania, a psychika szczególnie silna.

W kole jest widoczny młodzieniec na koniu. Pełno ruchu, też kinematyki wewn.

Najżywniejsza jest waza przedstawiająca walkę Herkulesa z Anteuszem. Tu są dwie figury męskie związane w bokserkim ruchu. Kapitalna jest scena tła. Kobieta - ta rzuca się z wściekłością i krzykiem, a druga nieco spokojnie przyjmuje ten los, który ma dla niej nastąpić. Drastyczny jest moment, gdy przegnięły Anteusz dobiera się nieprzyzwolicie do czionka - chwyt bokserki. Podpisanych czas przez Eufroniosa jest tylko 3, ale przypisuje mu się wiele więcej. Tu może też jest czara Eufroniosa, przedstawiająca posłanie Tryptolema, który zanoszi ziarno ludziom.

Do szkoły Eufroniosa należy również czara, która przedstawia zabójstwo 14-letniego Trochilosa przez Achillesa. Jakże mały jest ten chłopiec w porównaniu z wielkim Achillem. Wyraznie przebiega doskonale wyrażona pasja Achillesa. Jest tragiczny moment, który z bólem został opisany przez Homera.

Uzara petersburska z Heterami siedzącymi na maderach w pasy. Różnią się one li tylko pozą. Co one robią? -Czekają na miłość. Starsza pije wino całym haustem, a ta pani bawi się grą w kiliks. Natomiast najmłodsze dziewczę, które jeszcze niewątpliwie nie zaznało miłości, gra sobie na flecie. Ta, starsza, to rozsadzista dama z dużymi biodrami i wie, że już nikogo nie uwiedzie, więc przynajmniej chce się upić i dlatego trzyma aż 2 źródła napoju. Dama w wieku balzakowskim jeszcze jest pewna swej wartości i nie upija się jak ta starsza, lecz bawi się umiejętnie w "kiliks", puszczając odpowiednio krople na lustro.

Delikatna ręka delikatnie narysowana. Trzecia, to delikatne dziewczę. W tym wielkim obrazie przedstawiony jest cały epos. To jest przeżycie kobiety. To jest bezcenna rzecz w swej wartości.

Tutaj jest scena z Pertyseą, wodzem Amazonek. W snach śnił się ciągle Achilles. Pertyseą ciągle marzyła o Achillesie, którego, nie znając, kochała. Achilles zrzucił, że w potyczce z Achillesem bezpośrednio zmierzył się z Amazonką. Pertyseą na widok boskiego Achillesa przestała się bronić i padła przed nim w zachwycie. W zaciętości bojowej wbija jej piersi miecz i w tym samym momencie, przygląda się jej i czuje miłość. Jest to wielka rzecz. Wszystko się to wszystko na tle bitwy. Postacie na dalszym planie są mniejsze i również ujęte w ruch, tak że widać się że tam bitwa trwa w zwykłej zaciętości.

tych ~~złoty~~ cykli zaliczam wagę przedstawiającą nam /wg.uczonych/ "Scenę świadczyn". Moim zdaniem to zupełnie co innego - to scena małżeńskiego sporu, przy czym nie młodych, ale ludzi starych. Poznajemy to po łysinie starszej tego wiada i niedbałym stroju tej damy. Patrzy ona z niechęcią na mężczyznę. U stóp leży lira, ale bezstrunna, struny są porwane. U góry kokyska, ale też ze strunami porwanymi. Z pod tego pędzelka wyłania się dusza Hellady. To są wielkie cydzieła, więkaze niż te, które robiono w 18 stuleciu.

W ten sposób dobrnęliśmy do 460 r. Ponieważ jednak dużo rzeczy ginie, nie mamy nic o malarstwie stalugowym. Przyjdzie Agatharchos i Apollodoros, którzy zaczęli malować drzewa, góry, łąki. Znamy tę dziedzinę tylko z eposów Izidora, Paulasza, Zeuksysa, Timanta, Parrasiosa. Cały ten kierunek zakończy się szkołą Polignota. Wiemy o nim coś bardziej konkretnego, bowiem z jego utworów będą rone kopie na garnkach. Te kopie nie są niestety doskonałe. Wiemy, że w lewej części Propileji wymalował bitwę maratonską i dał tym samym początek malarstwu realistycznemu. Następnie wymalował w Stoa Poikile w Delfach całą salę, portyk. Stoa Poikile - Patry Portyk. W jaki sposób mógł malować Polignot? Można przypuszczać, że malował techniką "en grisailles", to znaczy, że używał ciemno-szarej i jasno-szarej barwy. Ale w 5 stuleciu malowano również "Tempera", czyli kredowo. Poza tym znany był sposób najpierw pokrywania proszkiem, następnie powieszono to woskiem na gorąco i w ten sposób wosk przenikał przez ten proszek tworzył przezroczystą utrwalającą powłokę. Sposób ten nazywa się enkaustyką. Przypuszczają, że tzw. bostoński krater jest kopią z dzieła Polignota, przedstawiającego wyruszenie Argonautów.

W rozwinięciu przedstawia się w ten sposób, że na czarnym tle mamy rozstawione spokojne figury. Centralne miejsce zajmuje Herakles. Na lewo od niego stoi Atena i dalej inni Argonauci. Tutaj autor rysuje skałę tą linią na różnych poziomach. Jakże już to oderwanie od systemu archaicznego. Ale wielkość Polikleta polega nie na tym

trzecim wymiarze, lecz na tym, co zostało nazwane w historii sztuki tzw. "kos", co w naszym języku oznacza obyczaj. Od tego słowa pochodzi słowo etyczne, które jednoznacznie jest ze słowem moralny. Każdy zdrowo myślący naród tworzy rzeczy moralne. Tutaj u Polignota to słowo specjalnie odnosi się do zachowania jego figur, które są spokojne i zachowują się szlachetnie. U Polignota znaliśmy do pewnego ideału, czyli do pewnej doskonałości tych rzeczy. Te postacie zupełnie już nie są dwuwymiarowe. Eufroniossa, Eutymidesa i Polignota stawiam na równi z Polikletem i Fidiaszem. Dalszy świat będzie światem smutku.

Nastąpi zsuniecie się z olimpijskich wyżyn do padołu płaczu. Sokrates staje skazany na śmierć. Już po Peryklesie było załamanie się. Cymon, a po nim wyszła młodzież. Na morzu spotkały się dwie floty, Aten i Syrakuz. W szeregu /Alcybiades/ Atenczycy stracili flotę. Teraz Syrakuzy wyrosły do potęg. Ateny już nigdy nie powróciły do owych świetnych czasów peryklesowskich. Wzrost i świat poezji. Na początku mieliśmy poezję epiczną, legendy z czasów Homera. Działo się to wszystko zgodnie z wolą bogów i na pierwszy plan wchodziły walki jednostek opromienionych szlachetnością bogów. To były rzeczy widziane z punktu widzenia bohatera. Na przełomie 6 i 5 stulecia doszliśmy do prozy Hezjoda, a dalej wyłoniła się i liryka z takimi przedstawicielami, jak Alkaios, Saffona, Orfeusz. I wreszcie ten ogień, który został zabrany z Olimpu i świecznikiem, który oświetla 5-te stulecie, czyli epokę Peryklesa. Ale później nastąpi załamanie. Wcześniejsze będzie załamanie w sztuce niż polityczne, dowodem będą płyty grobowe. W okresie archaicznym nie poruszano tych tematów, które obecnie wyjdą na plan pierwszy. Nawet Klazomeny przypominały o wojnach rycerzy wyruszających do boju, o zwierzętach, były tam i plecionki i wzory, ale czym jest pozagrobowe życie o tym nie wiedzieliśmy przedtem.

Na lewo widoczna jest matka, siedząca w fotelu i zegnająca się ze swoim potomkiem. Za nią stoi służka. W nachyleniu środkowej głowy odozuwalna jest pokora i poddanie się losowi.

Na prawo jest stella, grobowcowa płyta. Na dole wymalowana jest urna a na górze przedstawiona jest scena zegnania się syna z ojcem. Spokojne pogodzenie się z losem. To co Epikur mówił o owej konieczności pogodzenia się z ~~złotymi~~ wyrokami boskimi, to się zjawia tu wcześniej, niż przyjdzie sam Epikur. Te płyty są wyrazem zastanowienia się nad tym, czym jest życie, czym jest rozstanie się z życiem, to jest to *memento mori*. Poza tym widzimy umiłowanie ornamentu dla ornamentu nawet dla tej epoki.

Na dole po prawej stronie widzimy niedbałą pozę pewnej pani, która odchodzi z tego świata. Widać, jaki tu jest stosunek omdlewająco-pokorny w przeciwieństwie do żywiłowwo-pokornego, takiego jaki był na zachodzie. Na górze uwienczona jest ta stella daszkciem. Centralne miejsce zajmuje ta postać siedząca. Dowolność kompozycji naturalistycznie ujętej.

Na lewo przedstawiona jest cała jakby rodzina. Ta, która siedzi, to odchodzi, a ci którzy stoja, to są żywi. Podanie ręki. Starzec z tyłu ma jakby filozoficzne zastanowienie się i jakby myślał nad tym: *pulver es et pulveri moveas*.

Teraz przejdziemy do stelli z Eleusis. Zanim jednak przejdę do samej stelli, powiem nieco o Eleusis. Tu powstał kult Demetry. Oczywiście wytworzyła się przy tym sekta kapłanów, którzy tworzyli zamkniętą organizację, jakby mnichów, a właściwie przypomina nam to w zupełności loże masonskie. Eleusis zastąpi sobą Delfy i Delos. W 2 stuleciu Delfy będą w niełasce u Rzymian. Również w niełasce będzie przybytek Apollina w Delos, a modne stanie się Eleusis. W odróżnieniu od kultu Hermesa w 9 i 8 stuleciu na Peloponazie i w odróżnieniu od tego czym był kult Apolla w Milecie, kult w Eleusis będzie oparty na tajemniczości, która panuje w dotychczas przez człowieka nie poznanej przyrodzie. Będą się tam rozstrząsały zagadnienia, na czym polega ta dziwna rozrodczość stworzenia. Te i temu podobne zagadnienia staną się tematem badań towarzystw eleuzyjskich. Kult ten był oddawany bogini Demetrze. Ta bogini jest symbolem rozrodczej siły ziemi. Ona musiała oddać bogowi Hadesu własną córkę, Prozerpinę. Posłannictwo Tryptolema i przyniesione przez niego ziarno, to symbol wieczności. Jakże inaczej niż w Egipcie. Greckie podejście jest nie przez pot, nie

przez trud, lecz przez łaskę dobrego Jehowy, który zasyła tę swoją łaskę na ziemię. Eleuzis leży pod Atenami nad morzem, na wzgórzu. Ciekawe są ruiny, które pozostały z tych czasów. Między innymi była tam jedna sala absolutnie ciemna, w której odbywały się prawdopodobnie jakieś zebrania, a oświetlenie szło od kamników, czy łuczycy

W Eleuzis znajduje się płyta, która jest symbolem obrzędów, które panowały w tych uroczystościach. Przedstawia ona chłopca Tryptolema, który otrzymuje ziarno i ma je wysłać na ziemię. Chłopiec z całą powagą stoi, gotów odebrać ten tak ważny przedmiot. Kora, która mu je daje, trzyma kłos. Faktura: kompozycja trójfigurowa. Dwie figury większe stanowią równowagę dla centralnej figury młodzieńca. Młodzieniec jest nagi, podczas gdy dwie figury po bokach są ubrane archaicznie w bogatą szatę. Tu widzimy więc pewien archaizm czy konserwatyzm w sztuce religijnej. Tak samo widoczny jest archaizm w uczesaniu kory i Demetry i nawet w głowie chłopca. Ta płyta wprowadza nas w nowy świat. To jest dar życia, a nie śmierci. W filozofii spotkamy też zagadnienie dotyczące tego, czym jest życie ludzkie, ale ta płyta jest wcześniejsza o kilkadziesiąt lat od tego co stworzy Epikur. I dlatego znowu potwierdza się fakt, że prekursorami wiedzy będą artyści.

Legenda Orfeusza. Orfeusz, to poeta-liryk opiewający miłość ludzką, wpatrzony w swoje ja. Przychodzi indywidualizm, subiektywizm osobisty. Największe uczucie jest uczucie miłości mężczyzny do kobiety i odwrotnie. Eurydyka, bogini jego serca, umiera we wczesnej młodości. Wówczas rozpacz Orfeusza jest tak wielka, że wzrusza nią nie tylko ludzi, ale i Olimp. Olimp pozwala mu na przywrócenie Eurydyki, ale stawia jeden warunek, że nie wolno przed wyjściem z Hadesu im ze sobą rozmawiać. Niestety o tym warunku nie wie nic Orfeusz. Wspaniałą grą na lirze i pieśnią bakłina Orfeusz Eurydykę, aby mu odpowiedziała, czy go kocha. Nie może Eurydyka pozostać niema na te wezwania i odpowiada. W tej chwili przychodzi Hermes, jako wysłannik bogów, i kładzie rękę na dłoń Eurydyki, aby zabrać ją spowrotem. Fakt ten świadczy o złośliwości bogów. Na powyższej płycie widzimy chwilę, w której Eurydyka przemawia do Orfeusza i jednocześnie Hermes kładzie swoją dłoń na rękę Eurydyki, aby ją zabrać. Tu jest hellenizm. Kompozycja trójfigurowa. Izokefalia, gdyż głowy znajdują się na jednej wysokości. Chodzi o to, aby trzy osoby zrobiły wrażenie całości. Centralne miejsce wyniesione przez bogatszą treść szaty. Te 3 figury są połączone treścią wewnętrznych przeżyć. One przeżywają jeden moment bólesci. Dwie nogi tworzą płamę. Na tym będą się uczyli wielcy artyści quattrocenta. Tu są zrównoważone postacie.

W świątynce Nike-Apteros znajduje się balustrada, a na niej przedstawiona była bogini zwycięstwa, idąca ze swoimi najadami, nimfami i cielelakami, prowadzonymi do ofiary.

Na lewo widoczna jest nimfa poprawiająca sobie sandał. Tu już jest naruszona pionowość. Niesłychane bogactwo połączenia tego, co daje ciało ludzkie w swym idealnym organizmie i narzucona na to dowolnie szata. Masa zjawisk światła i cieni, które przechodzą przez tę konstrukcję cielesną, uwydatniona przez tę mokra szatę i jakgdyby ciężką jak dywan.

Znana jest stella "Hegezo", znaleziona w Atenach, przedstawiająca damę żegnającą się z życiem. Stogo nie wiadomo było skąd pochodzi to nazwisko Hegezo, aż cierpliwi uczeni znaleźli. To był bogaty obywatel w Atenach, który poświęcił ten grobowiec swej żonie. Czy ten temat jest autentyczny? Strzygowski przypuszcza, że napis ten został dorobiony później i owa pani Hegezo bynajmniej nie była tą dorodną damą, a napis Hegezo zjawił się później na wykonanym już przed tym pomniku. Treść: pożegnanie się z życiem tej pani, a symbolem zaś pożegnania jest rozstanie się z klejnotami, wyrażonymi w tej szkatułce, które tej damie podaje taka jakgdyby garderobiana. Ta pani chce je jeszcze przymierzyć w ostatniej chwili swego życia. Pani ta siedzi głęboko, po

tu w fotelu greckim. Drugą stronę zajmuje garderobiana skromniej traktowana i ci nie mieszczą się w granicach owej świątynki, czy grobowca, na które je naczył los. To jest ta sama kompozycja, która potem zjawi się u Donatello, Matka Boska siedzi w tej samej pozie i tak samo zjawia się Archanioł i jako figury te wyłamują ramy. W środku tworzy pustkę, którą łączą ręce. Podobnie i w metopie selinunckiej "Zeus i Hera". Faktura: cała ta kompozycja jest

nastroju, mianowicie smutku, ale nie takiego, co będzie wył. Tu przychodzi powienie nad wartością życia i rozumne podporządkowanie się temu co jest wrodzie. Główną wartością artystyczną jest tutaj ten nastrój, który niczem stał naruszony. Tym nastrojem jest przepełniona zarówno postać, jak i li-

kompozycja całej stelli. Wszędzie będę miał tę samą nastrojową kompozycję smutku. Każda linia jest smutna. Kiedy pewnego razu powiedziałem na dzie, że linia tutaj jest smutna, to miałem po wykładzie ciekawy wypadek.

Kiedy podlatuje do mnie jakiś wysoki student z olbrzymią czarno ufryzowaną i z błyskiem w oczach woła do mnie: "Panie profesoro, co pan profesor mówi może być linia smutna?! Wówczas potrosze bojąc się, gdybym mu odpowiedział, że tak jest a nie inaczej, że mógłby się rzucić na mnie i mnie i postanowiłem spokojnie jakoś mu to wytłumaczyć. Zapytałem się więc go czy się pojedykował. Zaperzony student krzyknął co to ma do rzeczy? odpowiedział. Powiedziałem mu, że jeżeli on mi zadaje pytanie, to ja mam i jem postawić pewne pytanie. Jednocześnie zadałem mu drugie pytanie, czy jakim był zakochany. Wówczas student głupkowato uśmiechnął się i spuścił

nie miało głowę. Nie ządałem już odpowiedzi na to pytanie i już teraz próbowałem mu wyjaśnić. Proszę pana, pisze pan list do sekundanta i pisze pan list do narzeczonej. Czy obydwie te listy pisze pan jednakowo? Czyż list pisany do ukochanej istoty będzie miał ten sam charakter pisma, co list pisany ze wściekłością do sekundanta? -Nie odpowiedział. Ukłonił się i uśmiechając się wyszedł.
Na lewo widoczne są ruiny dipilońskiego cmentarza. Tragiczne jest to, że tutaj przebiega szosa. Słońce powoduje tumany popiołu i dlatego pomniki są strasznie zabrudzone. Między innymi znajduje się tutaj grobowiec Dexilaosa. Był to syn Atencyka, który

nał pod Cheroneją. Przedstawiona jest tutaj walka jeźdźca z piechurzem. Należ-
 sobie znowu zadać pytanie, czy to było robione na zamówienie. Odpowiem tak,
 Strzygowski: ten młodzieniec jest symboliczną figurą, a nie historycznym
 Pilaosem. To stoi wyżej od partenonskich metop, jeśli chodzi o kompozycję.
 zagarnął całą kompozycję, zagarnął i człowieka. Na górze izokefalia, która
 muje się światem żyjącym - na dole świat umarły. I znowu szata rozrzuczona,
 jedna rzecz jest charakterystyczna, że nie mamy już tego spokoju, jak pop-
 ednio.

Na prawo widoczna jest Hera Barbe-
 rini. U Fidiasza był żywioł, a tu je-
 st pewne zimno rozumowo wzięte.
 Tu ton inny. Teraz przechodzę do
 wyraźnego 4 stulecia. W 5 stule-
 ciu były 2 siły odśrodkowa i
 dośrodkowa wyrażona w postaci
 Fidiasza i Polikleta, a Mirona
 był uważany jako epigon. Tak samo
 będzie w 4 stuleciu. Praksyteles
 Skopas i Lisyppos, jako epigon.
 W historiach sztuki zrobiono
 znowu wielką trójcę, ale tak jak
 istnieje tylko siła odśrodkowa i
 siła dośrodkowa, tak i tutaj wy-
 razicielami jej są Prakssteles z
 jednej strony i Skopas z drugiej,
 a Lisipposa uważam jedynie jako
 epigona, to znaczy daję mu taką
 samą rolę, jaką miał Miron w 5 stule-
 ciu. Praksyteles, to jak Rafael,
 wybraniec losu, dziecko szczęścia.
 Żył on w Atenach, miłowany przez

wiety. Kapał się jakgdyby w szczęśliwości doczesnej, ale tak jak i Rafael
 również wcześniej umarł. Opowiadają o nim, że kiedy ucztował u znajomego, przyle-
 cał giermek z wiadomością, że jego pracownia się pali i pytał się co każe ra-
 wać. Wtedy Praksyteles powiada: uratujcie Bacchusa, boga naszyszu. Rafael był
 również powściągliwy. Tej samej miary rodzi się Praksyteles. Nosił w sobie coś,
 go odłączało od błyskotliwego światła, od radości i można powiedzieć, że za-
 szedł ten cień smutku. Po każdym bowiem wzniesieniu, ekstazie następuje
 cilenczenie. A obrazem 4 stulecia jest właśnie to wytchnienie po ekstazie epo-
 Peryklesa.

4 stulecie. 460 - 425 mamy złotą erę. W roku 425 dochodzi do głosu Kimon,
 przedstawiciel partii przeciwnej Peryklesowi. Za Alcybiadesa prowadzona
 wojna, w której ginie wielka flota ateńska. Następuje wreszcie pokój Ni-
 sza i tym samym upadek Hellady. Ale te zjawiska nie wpływają bynajmniej na
 sztuki. Nastąpiło to, że wzniesienie się na pewne wyżyny olimpijskie spo-
 dowało rozczarowanie. To rozczarowanie widoczne jest w legendach o Prometeu-
 , Pegazie, czy Niobe, królowej Sard i Lidii, która powstała przeciw Artemidzie,
 mając hołdu dla siebie. Wówczas Apollo naciąga swój srebrny łuk i złotymi
 zwałami wraz z Artemidą kładzie trupem 14 dzieci Niobe.

Jeszcze inna zmiana: po wielkiej szkole eleatów stało się to, że człowiek
 żył wielkiego umysłu i powstanie szkoła sofistów. Oni umieją odpowiedzieć
 każde pytanie. Otóż występuje na tych agora brudny starzec, Sokrates. On za-
 iza na słabym miejscu dowodzenie sofistów i zaczyna ich zbijać z tropu. Ale
 nieważ był biedny, spoczątku nie zwracano na niego uwagi. Dopiero później
 lędy partyjne zrobiły to, że więcej zaczęto chodzić za Sokratesem niż za
 agorasem i Gorgiaszem. Sokrates pokonał ich własną ich bronią. Pomału Sok-
 es staje się modnym człowiekiem swego czasu i zaczyna być pomału zapraszany
 ucztę do domów bogatych ludzi. Sokrates w odróżnieniu od Chrystusa prowadzi
 nieco rozwiąże. Upija się u tych panów, porzuca rodzinne ognisko, zapomi-
 o obowiązkach ojca i wierzy w to, że jest posłannikiem bogów. A celem tego
 słannictwa jest udowodnienie, że rozum boski jest wyższy, a duch wewnętrzny
 owieka tzw. Daimon, to odcień boskich pierwiastków w człowieku. Jednakże to
 prowadzi do takiego momentu, że tłum zaczyna się burzyć, że Sokrates odciąga

od obyczajów i dlatego Sokrates zostaje oskarżony, tak samo jak i Chrystus. toczone proces o bezbożnictwo i demoralizowanie młodzieży. Sokrates zachował niezwykle hardo. Na zwyczajowe pytanie sądu odpowiada, że jedyną karą dla tego może być to, żeby został zaliczony do prytańców, t.j. ludzi, żyjących na szkodę państwa. Sąd składał się z sędziów przysięgłych, t.zn. ludzi z ludu, którzy sędzieli według sumienia, a nie według kodeksu. Ci zażądali śmierci dla Sokratesa. Śmierć nastąpiła przez wypicie cykuty. I tu Sokrates zachował spokój ducha. Wypija spokojnie ową cykutę, następnie leży na ziemi i spokojnie opowiada. Wspaniale jego słowa dotyczyły tego, aby jego żona złożyła koguta w ofierze bogów.

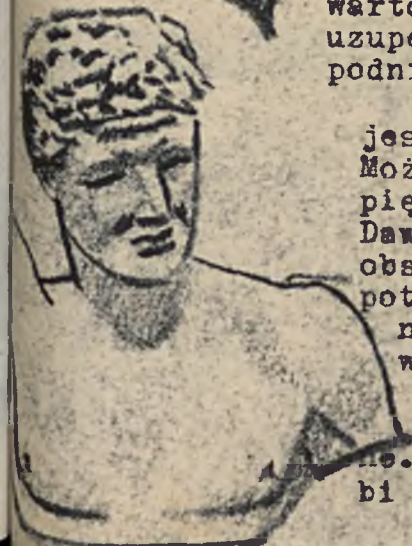
To się działo w życiu społecznym, a zaczęło się o wiele wcześniej w życiu sztuki. W 5 stuleciu mamy niesłychany rozwój tragedii. Słowo tragedia pochodzi z zwyczajów, który poprzedzał chwilę rozpoczęcia przedstawienia. Mianowicie przed tym puszczano kozły, które zwiastowały początek przedstawienia i od tych kozłów wzięła początek nazwa tragedia, ~~gry~~ Takie same kozły z dzwoneczkami używamy w podróżujących teatrach Shakespeare'a. Wóz był jednocześnie tłem dla Aischilosa, Eurypidesa i Sofoklesa. Wszystkie te imiona są związane z wielkimi zagadnieniami wartości życia ludzkiego i moralności. Kobieta, jak już wspominałem, jest zdolna ponieść największą ofiarę i największą popełnić zaradnię. Medea, Medea. Najwspanialszym jest Edyp. Treść: u króla Teb rodzi się syn Edyp. Posłano natychmiast po wyrocznię do kapłanki Terezjasza z zapytaniem jaki los czeka dane dziecko. Wyrocznia odpowiedziała, że Edyp będzie ojcobójcą i kazirodcą. Przestraszeni rodzice odesłali dziecko daleko za granice swego państwa i dopiero zatrzymało się ono w Argolidzie, gdzie przyjęto je na wychowanie. Został więc wydany wyrok boski i przeciw temu człowiek stara się walczyć. Gdy Edyp wyrósł zapytał również wyrocznię o swoje przyszłe losy. Odpowiedziała ta sama: będziesz ojcobójcą i kazirodcą. Wówczas Edyp w obawie, by nie zginął podobnej rzeczy względem swych, jak myślał, rodziców, wyrusza w przebraniu w świat. Tworzy bandę opryszków i w ten sposób chce uniknąć wyroków boskich. Edyp chciał, że zawędruje w swe ojczyście strony i po drodze napotyka rycerza z dwoma współtowarzyszami. Wszczęła się zwada i Edyp zabija ojca, nie wiedząc o tym. Ale jednocześnie ta banda przychodzi na odsiecz Teb. Edyp zostaje królem Teb i królowa daje mu swą rękę w nagrodę za ocalenie, oczywiście jest nią jego własna matka. Lecz panowanie staje się nieszczęśliwe, gdyż zaraza i nieszczęście szerzą się po kraju. Wówczas ludzie zwracają się do wyroczni, która odpowiada: ponosicie karę za grzechy waszego króla, który jest ojcobójcą i kazirodcą. Edyp zaczyna tę sprawę badać. A żył jeszcze wtenczas stary człowiek, ten, który go wywiózł do Argolidy. Ten opowiada mu o przebiegu całej sprawy i przez to Edyp wykluwa sobie oczy. Jeżeli weźmiemy Króla Lear'a, Hamleta, Makbet'a i Shakespeare'a, to wszędzie będziemy mieli to przeznaczenie i z drugiej strony zagadnienie, czy człowiek powinien się temu podporządkować. O ile w gotyku będziemy mieli pokorę i podporządkowanie się, to wolnomyślność Hellady każe nam dążyć do ostateczności, pomimo, że wyroki boskie są skutecznie. Lecz człowiek powinien dążyć do przełamania tych wyroków. Edyp był kiedyś wystawiany w teatrach warszawskich. Poszedłem zobaczyć, jak to wygląda. W Grecji deklamowano, między aktami, w czasie przerw, chór śpiewając objaśniał to, co się odbywało w akcji. Aktorzy otrzymywali koturny i maski, które oznaczały czy starca, czy młodzieńca, czy kobietę. Nie było mimiki, ani emocjonalnych akcji. U nas Edyp był w Węgrzyn. Czasami przechodził on w niepożądany patos, ale jeszcze większym problemem było to, że w ostatnim akcie starzec w białej szacie miał dwie plamy krwi. Nie potrzeba było widzieć krwi. Ta sama wyobraznia, że człowiekowi nic nie pozostało na świecie, wystarczyłaby Grecji, bez tej krwi Węgrzyna.

To w sztuce stało się wcześniej. Epikureizm w sztuce plastycznej zjawiał się wcześniej, niż zrealizowany u Eurypidesa, mianowicie przez dwóch rzeźbiarzy Polaków: Ksytelesa i Skopasa. Architektura natomiast w tym wieku jakby zamrze. Będzie jeszcze trzeci wielki rzeźbiarz w tym wieku, ale oddzielał go od tych dwóch rzeźbiarzy, jak Mirona oddzieliłem w 5 stuleciu. W 5 stuleciu mieliśmy jako tematy: Persefona, Atenę, wyjątkowo tylko temat Amazonki. Poza tym mamy idealne postacie: Apollona i Ateny, a teraz przeskakujemy w wyborze ~~na~~ tematów ~~drugorzędnych~~ do bogów drugorzędnych jak Hermes, Bacchus, Afrodyta. Nie znamionują one wielkich problemów jak Zeus i Atena. Hermes, to handlarz. Bacchus, to bóg picia. Afrodyta miłości. To są objawy przesyty, to to, co dają wielkie miasta, to to, co daje poezja

poezji, sztuka dla sztuki itp. Niema wielkich pobudek w 4 stuleciu. W stule-
 tym ożyją charakterystyczne dwa pierwiastki. Te pierwiastki uczeni dzielą
 dwa zjawiska. Mianowicie panuje w życiu Hellady pierwiastek apolliniński i
 pierwiastek dionizyjski. Ten Apollo jest właśnie bogiem muz, sztuki wszelkiej
 tego postawa jest taka, która nie działa, a sama się daje kontemplować. To jest
 pierwiastek kontemplacyjny. Goethe ma pierwiastek kontemplacyjny. Beethoven
 jest człowiekiem, który zamyka się sam w sobie. Goethe był ministrem Weimaru.
 W tym czasie ten minister przyjeżdża do Wiednia i spotyka, a raczej odwiedza
 tego znajomego Beethovena. Idą ulicą i wszyscy się im kłaniają. Rozpromieniony
 Goethe jest przekonany, że to jemu się wszyscy tak kłaniają, a to tymczasem
 jemu, lecz Beethovenowi. To dodaje Goethemu takiego animuszu, że gdy prze-
 chodzi karetą dworską, ten staje, zdejmując z patosem kapelusza i pięknie się
 kłania. Beethoven natomiast, nie podejmując nawet głowy, przecina orszak kró-
 wki w samym środku i o dziwo, orszak się rozstępuje, dając przejście i ze
 wszystkich stron skłaniają się kapelusze. Świadczy to o tym, że jedni są ekspan-
 sionni, drudzy są zimni, zamknięci w sobie. I tak jak w 5 stuleciu mieliśmy dwa
 pierwiastki, tak samo i tu w 4 stuleciu będziemy mieli do czynienia z tymi 2
 pierwiastkami. Albo ja to będę kontemplował, albo będę się burzył. Ten pierwszy
 pierwiastek wyraził Praksyteles, a drugi Skopas. Praksyteles był dla mnie wyra-
 źliwym przeżytkiem myśli, tak jak Rafael. Michał Anioł tak się kształcił, że mu
 nie złamano. I tu występuje ten sam moment. Praksyteles ma śliczną willę w Ate-
 nach, przyjmuje damy, młodzież i prowadzi życie szczęśliwe. Skopas nie ma spokoju,
 też jest to taka sama błędna dusza, jak u lorda Byrona.

Teraz mamy szczęśliwie zachowany
 oryginał, pochodzący z 4 stulecia.
 Znajduje on się w Olimpii. Odkopa-
 ny, został uznany za autentycznego.
 Widzimy więc Hermesa w niedbałej
 pozie, trzymającego w ręku winne
 grona, którymi kusi bożka pijaństwa.
 Lecz ani choiwości, ani pokusy nie
 odczuwa Hermes. Wykonanie: kontra-
 posta. To młodzian dający się kon-
 templować, a nie zdolny do czynu i
 gotowy każdej chwili wyruszyć Dori-
 foros. Przechylenie głowy i wygię-
 cie ciała, to świadczy o memencie
 przesytu. To jest przesyt nie uczu-
 cia a myśli. On też jest poza mło-
 dzieńczym wiekiem. Faktura podkreś-
 la hedonizm. Każdy szczegół ma w
 sobie pierwiastek owego dotyku sa-
 mego marmuru, każdy moment nas emo-
 cjonuje. Zamiast szukania idealnego
 piękna, które było w świątyni do-
 ryckiej, ludzie zaczną szukać de-
 koracji. Jest ogromna różnica między
 wartością oryginału i kopii. Tu mamy
 uzupełnione nogi, ręka może za wysoko
 podniesiona.

Głowa. Jaki ten marmur sam przez się
 jest wspaniały. Piersi, obojczyk, linia ramion.
 Można wyjąć taką linię i będzie ona
 piękna sama przez się. Analiza głowy.
 Dawniej korosy byli obiektami, byli
 obserwowani. Mieli ptasie oczy, a
 potem doszło to do równowagi, której
 najwyższym wyrazem była Atena Lemnia Fidasza, gdzie
 widzieliśmy prostą linię oczu i brwi. Wiemy, że po cier-
 pieniach oczy się zapadają. Cierpienie powoduje to, że
 oczy mamy pogłębione tak mocno, że stają się nienatural-
 ne. Praksyteles robi tu spuchnięcie na czole. Człowiek ro-
 bi plastykę, a nie fotografię, tak jak Oskar Wilde powiada,

że nie kobieta wymyśla modę, a moda kobietę. Ten smutek osiąga Praksyteles sztucznie przez wybrzuszenie i pogłębienie tego miejsca i podsunięcie oka pod kość czoła. I wtedy linia brwi opuszczają się, przykryte z boku chmurami. Hellada się zaczyna męczyć i doskonale wyrażają to artyści. Innym motywem są usta. Najpierw się uśmiechną, potem /u Ateny Warwikion/ usta są zamknięte, a na końcu wciąga się powietrze i Praksyteles delikatnie otwiera usta. Jednocześnie zjawia się uśmiech sarkazmu, czy przesytu, zmęczenia, przesytu. Tę wyraźnie z profilu widoczna jest ta spuchnięta część i zlanie się nosa z czołem w jedną linię. Jak wielko jest podsunięte pod brew! Tu tylko małe pasemko się zostało. Po środku czoła została się zmarszczka, ale jaka głęboka! Tu jest znowu coś nowego i dlatego szkole Praksytelesa łączę z mózgiem, myślą.

Na lewo widoczny jest Bacchus, którego to Praksyteles kazał ratować na pierwszym miejscu z palącej się pracowni. To jest kopia. Głowa jest bez wyrazu, ona nam nic nie mówi. Oczy są pogłębione, usta przecięte.

Z drugiej strony widoczny jest Apollo Sauroktenos, czyli zabijający jaszczurkę. Ongiś Apollo zdarł skórę z Marsjasza, a tu tylko zabija jaszczurkę. I nie zabija jej, bo jest beczynny. To nie Doryforos, gotowy do wymarszu.

I spotykamy Afrodytę. Pierwszy porusza ten temat Praksyteles. Niestety nie jest ona zachowana i co gorsza wiele razy powtarzana, bo Rzymianie zamawiali dziesiątkami Afrodyty i każdy chciał się poszczycić, że ma u siebie Afrodytę Praksytelesa. Kult ten odżywa w 18 stuleciu, gdy pornografia panowała na świecie. Znany jest wypadek cara Piotra I-go, który będąc w Wersalu, podziwiał figury, które były w ogrodach królewskich i tak się tym przejął, że napisał list, że też będzie miał w Petersburgu lepsze i autentyczne Afrodyty. I rzeczywiście dzięki temu dziś Petersburg posiada wiele cennych zbiorów rzeźby kobiety. Oczywiście, powstał straszyn spór, która z wielu jest autentyczną praksytelesowską Afrodytą. Studiując życie Praksytelesa, wierzę, że Praksyteles nie obnażył jeszcze kobiety. On

czył taką Afrodytę, która była przykryta szatą. Ale taka pani w epoce hellenicznej ubrana byłaby nie modna i dlatego w trzecim stuleciu rozebrano tą modę. Na dole mamy dwa fragmenty Afrodyty Knidyjskiej. Anadiomena mająca pięty u kobiety. Duże czoło, prawidłowo narysowane oczy. Takie oczy spotkamy też u Niobe. Nad tym daje się zauważyć dowolny

układ włosów, już nie ondulowany. Nos z czołem znajduje się na jednej linii i oko podsunięte pod kość czoła. I ta mała chmurka. Usta również przecięte, które zdają się wciągać powietrze do płuc. Ten typ głowy jest powtarzany we wielu kopiach nagich Afrodyt.

Na przykład taka goła pani. Praksyteles zmniejsza idealny stosunek głowy do ciała nawet do 1:8,5. Tutaj ten kopista rysuje kobiece części wyolbrzymione, natomiast głowa powtarza typ Praksytelesa.

Pośrednim typem będzie postać podzielona przez pół. Pół będzie ubrana, a pół nie ubrana. To jest o wiele późniejsze. Moim zdaniem taka, jaką widzimy na prawo, mogła być stworzona przez Praksytelesa. Przeskoku od razu do obnażonej postaci nie mogło być. Przypomina ona nieco Amazonkę.

Teraz przechodzę do Skopasa. Skopas zastanawiał się nad tym, jak wyrazić pasję. Tutaj mieliśmy kontemplację, a teraz będziemy mieli ruch, krzyk, gwałt. I Skopas będzie tym człowiekiem, zaprowadzającym burzę, która przypadnie na dalsze życie człowieka.

To są głowy z frontonowych grup tegejskich. Daje się zauważyć zwiększenie bocznej chmury, który przykrywa oko. A westchnienie już stało się tak silne, że usta są już w pół otwarte i ujawnione zostały zęby. A ta przepaska przypomina mi raczej bandaż, założony na ból głowy, niż przepaskę olimpijską ze zwycięstw panatenejskich. Skopas opiera się w Halikarnasie w stolicy Karii. Czyż to pochylenie głowy u tej osoby na prawo nie wydaje się być w momencie ekstazy? -Czy nie przesolono w pogłębieniu oka, które jakby wypadło?

-Poco to? -Ludzie wyrażają ból. To jest okres tragedii hellenskiej i okres przesytu. Ta głowa wyraża nam ból

przepaska robi wrażenie szpitalne. Usta przecięte i ujawnione. Głęboko osadzone oczy.

Halikarnas. Po śmierci króla Mauzola królowa Artemizja buduje pomnik. Tego króla weszło jako symbol i odtąd takie pomniki noszą nazwę mauzolej. Naprzeciwko Karii była mała wyspa Rodos na drodze pomiędzy Kretą a... tam nie ma na miejscu. Uczniowie robią rekonstrukcje, lecz niestety daleko są od prawdy. Na olbrzymim cokole stoją kolumny, zakończone piramidalmym

dachem. Dopiero na tym stał rydwan i na rydwanie stała para: król i małżonka jego Artemizja, jak powiada Pausaniass. Ale pozostaje pytanie, gdzie się znajdował ten fryz, który przywieziono do Londynu. Otóż uczeni przypuszczają, że ten fryz był tutaj. Ja sądzę, że fryz ten mógł znajdować się jedynie nad kolumnami.

Na górze stał król Mauzol w szacie Persa z dużymi włosami. Cechowała go melancholia. Co wybiera za temat Skopas? Przypomnijmy sobie igrzyska panatenejskie, a tu wybrał sobie artysta walkę amazonek z lapitami. Tam był radosny i tu walka. Takie walki mieliśmy już w Partenonie, mianowicie stawiały one walki lapitów z centaurami. Zarzucone następnie Fidasza.

Fragment walki kobiety z mężczyzną. Gwałtowność walki ujawniona przez samą kompozycję. Zginął święty nastrój izokefalii. Lecz ci wojujący przyglądają się sobie i prawdopodobnie nasuwa im się na myśl pytanie, czy nienlepiej byłoby się miłować niż bić. Jest tu wyrażony przesyt uczucia, nawet w scenie z koniem. To wszystko są te drżenia, które

skończą na Laokoonie. To nie tego świątecznego nastroju panatenejskiego. Tu nie mamy nigdzie pionu, czy poziomu. Tu się wszystko zaczęło wylać. Cała Hellada faluje i ten moment Skopas bardzo dobrze odda w rzeźbie. Właśnie się porównanie walca i rumby. Jedno jest rytmiką panatenejskich igrzysk, drugie przedstawia nam ten stan, jaki widzimy w Halikarnasie. Na dobrego czasu, a na niej ludzie. Skopas inicjuje kapitalną kompozycję trójkąta, którą przejmie Michał Anioł. Na przykład w jego Świętej Rodzinie. Taka kompozycja u Skopasa jest jednocześnie przeciwieństwem kompozycji Fidasza. Tu

wszystko płynie. Te panie uciekając rozsuwają nogi - to nam charakteryzuje Skopasa, który jest przedstawicielem tego żywiołu dionizyjskiego. Za chwilę zobaczymy wspinającą przedstawicielkę tego żywiołu: mendedę zabijającą kozłą.

Menada, zabijająca kozłą. Rozrzucone włosy dają nam pojęcie tego ogromnego przeskoku, jaki został zrobiony w stosunku do archaizmu. Wyrzeczenie się krwawej ofiary, ~~zawieszanie~~ która powoduje taki szal. To nosi jeszcze inne słowo, mianowicie przychodzi ze wschodu "orgianizm". Orgia, to słowo wyrażające wschodnią żywiołowość, która polega na tym, że łączy z jednej strony ascetyzm, a z drugiej strony niesłychaną rozpustę. Hellada przyniesie swoją wolnomyślność filozoficzną, a przesiąknie orgianizmem. Nastąpi wzajemne przenikanie się, jak to obserwujemy u palcy ręki. Kompozycja jest drażniąca jak sam temat. Szata obnaża część naga i niema ~~szata~~ spokoju szaty Fidiasza. Ta szata jest wściekła jak sama postać.

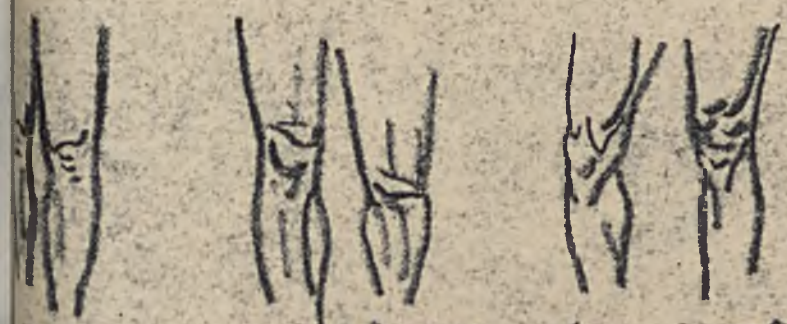
Apollo Kitharoidos, czyli z cytrą. Ponieważ już Pausaniasz wspomina o nim, jako stworzonym przez Skopasa, więc uczeni przypuszczają, że to ten jest właśnie owym Apollem.

Do tej grupy dwóch wielkich artystów praksyteless i Skopasa doliczam trzeciego Lisypposa, bynajmniej nie łącząc go w jedną całość z Praksytelesam i Skopasem.

Praksyteles i Skopas tworzyli szkoły, tak samo jak Fidiasz i Poliklet w 5 stuleciu. Lisyppos tworzy również szkołę, ale nie on stał osobno. Urodził się tak samo jak i Poliklet w Sikyonie. Lisyppos był synem kowala. Stanie się on nowotokiem kierunku idącego przeciw złym wpływom. Będzie on oczyścicielem atmosfery. Mianowicie powie on, że zasady Polikleta i Fidiasza są zdrowymi zasadami i że należy zakończyć to, co zrobił Poliklet, mianowicie szukanie ideału ludzkiego ciała. Odrzuca tematy bacchusa, satyra, wenery i powraca do ciała ludzkiego. Odrzuca również kobiety w swej rzeźbie i tworzy Apoxiomenosa, tzn. młodzieńca, który zeszkrobuje skrobaczką pył z ciała.

Poliklet stworzył Doriforosa zdolnego do czynu, natomiast tu Lisyppos robi człowieka, który już dokonał czynu. Co za tragizm położenia! On robi wrażenie człowieka zmęczonego, niezdolnego do walki. Samo zeszkrobывanie jest koncem działalności, nie samą działalnością. Małutka głowa, niedbały ruch ręki. Nie może już być Lisyppos tym człowiekiem, jakim chciałby być, gdyż chce on odwrócić kartę historii, ale to mu się nie uda. Rodzi się natomiast rzecz smutna, bezwładna, bezczynna, zmęczona. Proporcje są bliższe do Hermesa Praksytelesa niż do polikletowskiego Doriforosa. To głos, wołający na puszczy, ale nie zmieni historii, lecz sam podpada pod jej wpływ. Ręka przecina korpus. Głowa również zmęczona, zniechęcona. Spuchnięcie nad okiem i wyrównanie linii czoła z nosem. Oczy pogłębione. Włosy miały wielki urok na Thordwaldsena, gdyż zastosował je na Poniatowskim

U Apolla z Tenei widzimy uproszczone, schematycznie narysowane kolana. Jest to archaizm. I wreszcie dziewicze nóżki Apoxiomenosa. Czyż to nie forma dla formy, sztuka dla sztuki, poezja dla poezji? Tak samo będzie i z porównaniem piersi. Piersi 5-go stulecia będą pełne powietrza.

Doriforos

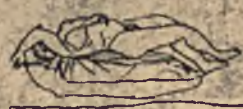
Apoxiomenos

Skopasowi przypisują całą szereg innych prac. Biorę Aresa. To jest bóg wojny, gotowy do czynu? Przypomina mi się obraz Sandro Boticelli, gdzie mistrz przedstawił narodzenie się Afrodyty z piany morskiej. Obok siedzi Mars, czy Amor, patrzy na Afrodytę, ale nie wie co ma robić. On nie potrafi jej nic zrobić. Ona zostanie napewno niewinna. Mam wrażenie, gdy patrzę na Boticellego, że on również nigdy nie widział nagiego ciała kobiecego i nigdy nie zdobył się na czyn agresywny względem kobiety. Ten sam bezwład i lenistwo rozsiadło się u naszego Aresa. Jemu w głowie nie wojna, ale jakieś zakochane myśli błądzą po głowie, jakieś wspomnienia z ostatniej wyprawy do Afrodyty.

Na prawo widoczny jest Hermes.

Hermes Praksytelesa stał i trzymał grono, którym drażnił Dionizosa. Ten człowiek tu zmęczony. Lisyppos jest dzieckiem wieku i nie może zmienić kartek historii. Lisyppos podejmuje się zabić boga wieści, handlu rzutkiego Hermesa, lecz nie wychodzi agresywny, lecz zmęczony, strudzony, długą drogą człowiek. Nie siedzi on nawet tak jak zobaczymy potem w Rzymie, lecz na samym brzeżku, jeszcze pomaga sobie ręką. Nogi wyciągnięte są bardzo długie, ale nie lataniem, lecz ciężkim jakimś marszem.

Legenda Nioby. Apollo i Artemida pozabijali swymi strzałami srebrnymi 14 dzieci Nioby. Olimp się broni. Już Marsjasz został ukarany przez zderzenie skóry, którą następnie Apollo powiesił na postrach. Dziś istnieją tylko grupy Nioby, nie połączone w jedną kompozycyjną całość. Centralne miejsce zajmuje Niobe z siódmą córką. Kompozycja jest złamana. Tu operuje się patosem, a patos operuje kontrastem. Tak samo jeżeli weźmiemy Beethovena. Sonatę księżycową zaczyna od paru dźwięków i melodia już w tych paru dźwiękach zaczyna płynąć stale dalej. Jeżeli weźmiemy natomiast Liszta, to motyw zaczyna się od paru dźwięków, ale z basowymi nutami, głośno. Liszt tworzy kontrast. Na prawo widzimy Niobidę ugodzoną strzałą w plecy. Czyż potrzeba dla tego bólu obnażyć strasznie to ciało? Na nodze leży rzucona mokra szata fidiaszowska. To są posunięcia charakterystyczne dla tego wieku, który operuje kontrastem. Na lewo szata jest płynąca. Rozmaici artyści to robili pod różnymi wpływami. Odczuwa się na niektórych wpływ metop Partenonu. Na innych wyraźny wpływ Praksytelesa, lub Lisypa.

Teatr grecki nie był tym, czym jest dzisiejsze kino. Do tego w Helladzie długo się przygotowywano. Najpierw był urządzany konkurs. Na nim ilość przedstawień chodziła do 17 pod rząd i trwała przez 4 dni. Ale ludzie siedzieli przez cały dzień i dłużej całkowicie pochłonięci. Przypomina to konkursy szopenowskie. Ludzie studiowali, analizowali i wydawali nagrody.

Nie mamy zaczątków tych teatrów przesuujących się z tym koźlaniem z ławeczkami na szyji. W 6 stuleciu śpiewy homerowskich pieśni odbywały się na publicznych placach. Potem wybrano pewne wzgórze, a następnie to wzgórze wyłożono płytami, na których ludzie mogli siedzieć. Teatr składał się ze sceny i miejsc, na których półkolem siedzieli widzowie.

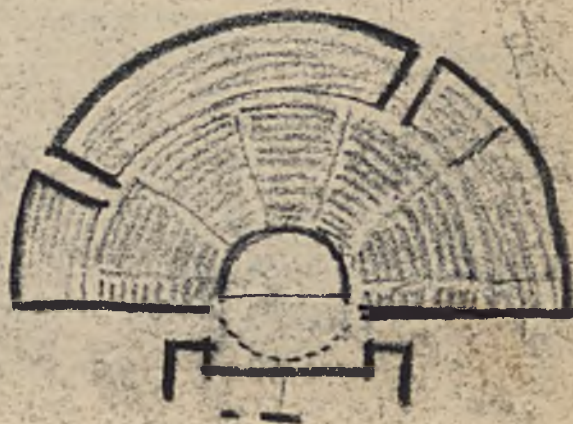
Akcji w teatrach greckich jeszcze nie było. Zacznie się ona dopiero w takich dziełach, jak Hamlet, a prawdziwa akcja zjawi się dopiero w 18 stuleciu, przyjdzie Comédie Française. Na jej szczycie ząbłyźnie wielka artystka Sara Bernhardt. My możemy również się poszczycić dziś sławną Heleną Modrzejowską. Sięgnęła ona do rzeczy wiecznych, sięgnęła do Shakespeare'a. Występowała nawet w Anglii, nie umiając mówić dobrze po angielsku. Przyjechała również w czasie swej tournée do Nowego Yorku i Julię grała po polsku, a teatr rozumiał. Urządzono jej następnie bankiet, na którym przeszo ją, aby coś zadeklamowała. I zadeklamowała zwykłe cyfry 1, 2, 3, 4, i t.d. aż do 100. Gdy kończyła, bankiet płakał. Kolejną wielką artystką była Eleonora Duse. To artystka tej samej szkoły, co Helena Modrzejowska. Znane jest jej "Impossibile, impossibile, impossibile. Mówię tym, aby wykazać, że nie trzeba akcji do stworzenia arcydzieła scenicznego. Całują się, duszą się, a dawniej chór ilustrował to, co się działo poza sceną i intonacją wskazywał, czy mowa o wielkich, czy nie wielkich rzeczach. W marginesie n.p. Edypa widzimy słowo efeu 36 razy powtórzone. Do tego teatru trzeba podejść z innym uczuciem niż do dzisiejszego kina.

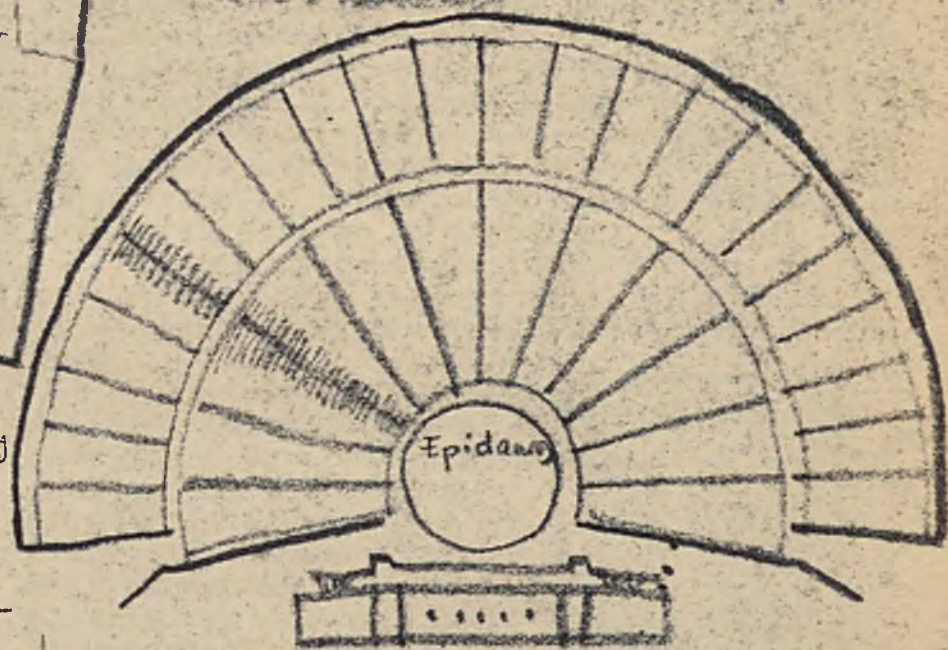
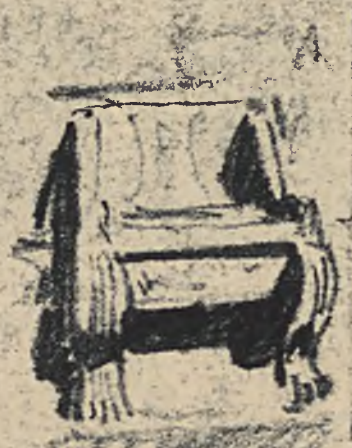
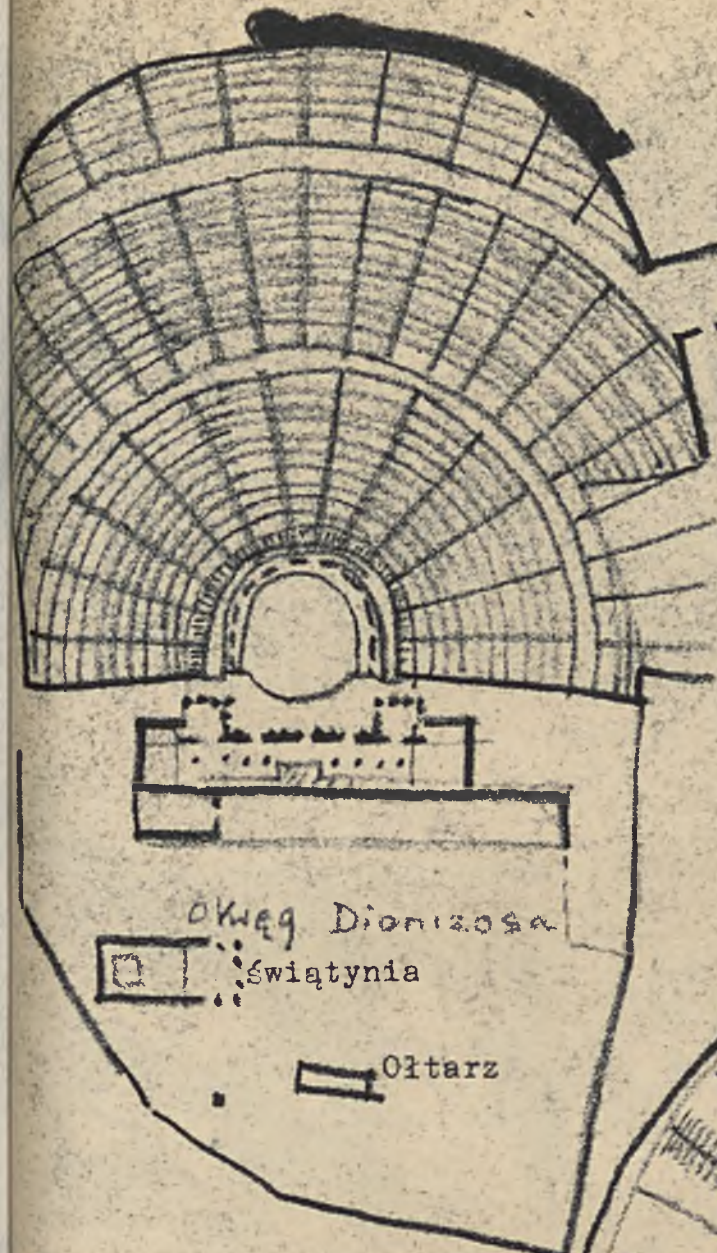
Prosty jest ten teatr hellenicki. Nie posiada ani budki suflera, ani zasłon, ani kurtyn. Stoi człowiek i deklamuje, tworzy wartość życia. Teatr hellenicki sytuuje się na pewnym wzgórzu i układa się kamieniami siedzenia dla widzów. Scena składała się z tzw. "orchestra". Na środku tego placu postawiono ołtarz ku czci boga teatru, którym był Dionisos. Z biegiem czasu prosty załazek teatru będzie się przeobrażał w bardziej skomplikowany. Najpierw teatr będzie płaski, a będzie do pewnego podniesienia w 5 stuleciu i będzie wysoki, patetyczny w interesie hellenizmu. Zaczynam od wyspy Thery. Tu tylko półkole, pagórek.

Na lewo mamy teatr w Syrakuzach. Na samej górze, ponad jakby galerią była tzw. Skene, na której siedział tylko bóg. Rozwiązywał on swoją boską mocą bardziej zawiłą treść akcji i nawet od tego wzięło początek powiedzenie "Deus ex machina". Pochyłość tego teatru jest pod kątem 20°.

Poniżej przedstawiony jest plan i widok teatru w Segesście.

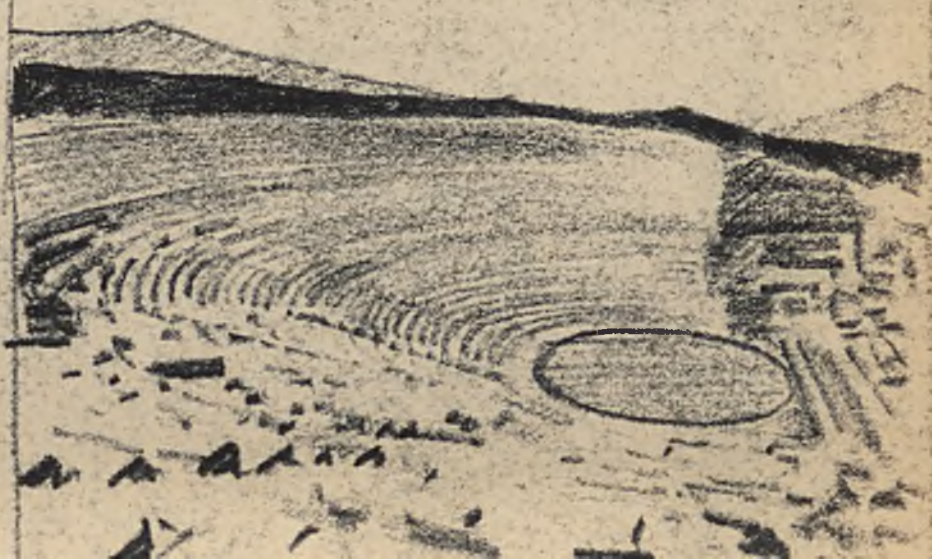
Delfy posiadają już więcej stromy teatr i większy ten budynek artystów. Tu wkładano maski i zakładano na nogi koturny.

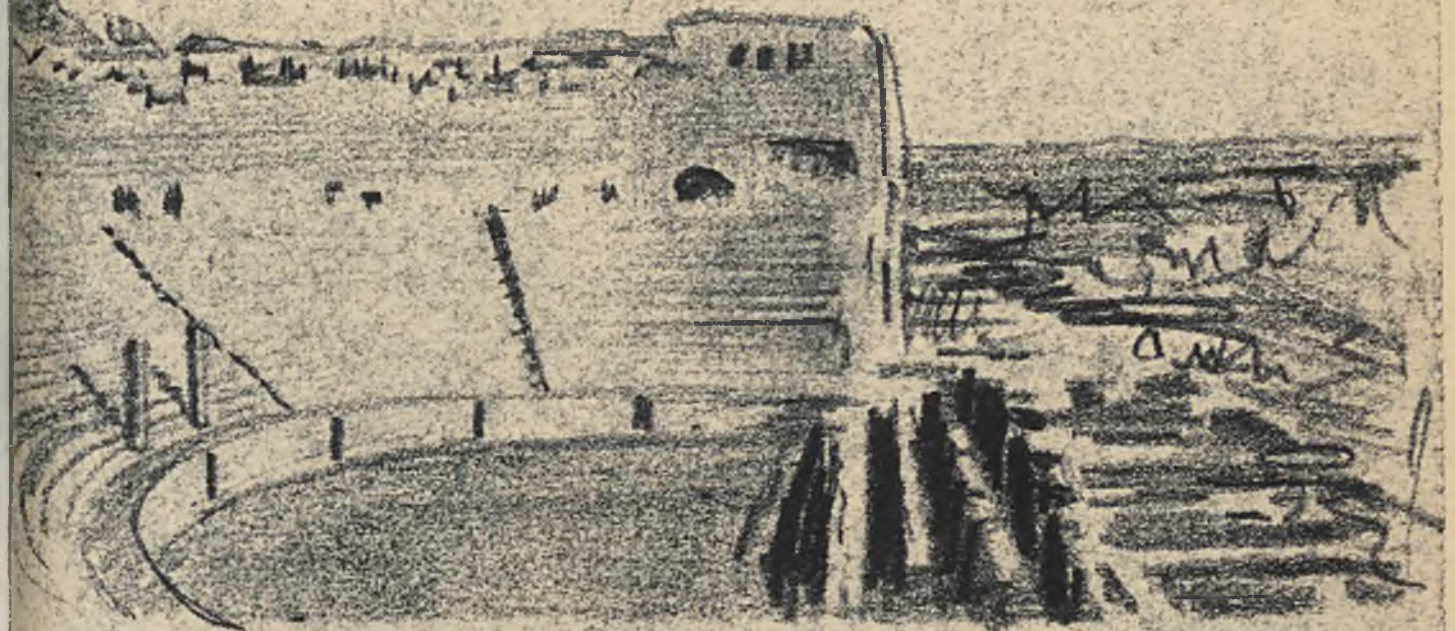

Teatr Dionizosa, Ateny. Plan. Woskoniem już jest dużym budynkiem. Obserwujemy już tutaj silniejsze umieszczenie do try gradin. Na przodzie były specjalne krzesła dla archonów. Tu są napisy z nazwiskami właścicieli. Na dole jest przytyty ściek.

Teatr Epidaurus. Na planie widzimy już okrągłe koło. Tu mieściło się 8000 widzów. Tu był sławny Asklepios, który z poleczeniem doprowadzał ludzi do zdrowia. Stąd jest katalny widok na cały krajoaz. W Epidaurus obserwujemy znacznie silniejsze poleczenie płaszczyzny teatru i środkowi.

Powyżej jest przedstawiony teatr w Milecie. Tju, proszę Pana, jaka głębia! -To już w czasach rzymskich budowane.

Najwięcej patetyzmu ma teatr w Pergamon, który widzimy po lewej stronie. Jakikolwiek bądź temat wezmę, mogę zrobić wykład o historii Hellady.

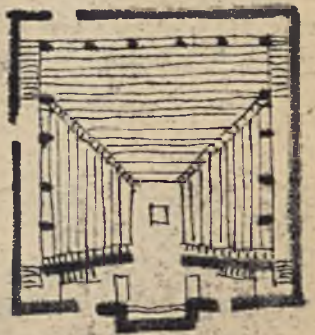
Stadiony. Na wschód od Akropolis ateńskiego leży stadion. Jednakże to robi przykre wrażenie, gdyż biały pantelikoński marmur, zastosowany przy budowie Partenonu, został tutaj jakby zbeszczeszczony przez rzucenie go na ziemię.

Zastosowanie stopni widzimy też w salach posiedzeń rady miejskiej. N.p. taki buleuterion w Priene posiada wewnątrz gradiny.

W 4 stuleciu nie mamy wielkich budowli. Owszem, powstaje w Egei, ale trzeba pamiętać, że została ta świątynia założona w 5 st. i obecnie była ona tylko kontynuowana. W tym okresie ujawnia się dekoracyjne rozumienie. Artemida w Efezie ma rzeźbione podstawy kolumn.

W samych Atebach powstają niewielkie pomniki architekto-

Na prawo widzimy choreograficzny pomnik Lisykratesa. Szkoda, że koło niego postawione są nowoczesne budynki i dlatego ten jest mocno upośledzony. I tutaj występuje ciekawe zjawisko, że "ziemia się koło pomnika podnosi". Oczywiście powodem jest osiadanie gruntu pod pomnikiem. Kompozycja przedstawia masę stojącą w postaci wału na sześciennym piedestale, przy czym jest otoczony półkolumnami. Tu zostaje załamana ta wielka rozwojowa Doryda, która za główny cel swoich wysiłków stawia odciążenie siły nośnej kolumny i siły ciężenia entablementu. Ta otrzymuje nową nazwę: koryncką, aczkolwiek baza i część jest jońska. Przecież to nie tworzy jeszcze osobnego stylu.

ryz jest pokryty rzeźbą, przedstawiającą zabawę Dionizosa. On trzyma czarę i
 oi lamparta. Czysto dekoracyjna obręcz, gzyms i na górze pokrycie z dachówek,
 le wykonanych z monolitu marmarowego, nie z prawdziwych wypalanych dachówek.
 e złobione dachówki znowu świadczą o tym, że jest to dekoracja dla dekoracji.
 reszcie na dachu podstawa, na której była postawiona nagroda

Ta głowica wygląda w ten sposób. Kanelę, na
 tym liście akantusa i nad tym znowu akantus
 i z tego wyrastają pseudo-woluty. Na środku
 umieszczona jest palmeta. Abakus ma rysunek
 pewnego wyziobienia, tak, że w planie ma wcię-
 cia.

Drugim pomnikiem jest tzw. wieża wiatrów
 w Atenach. Nazwano ją tak dlatego, że w środku
 znaleziono podstawy, które,
 jak przypuszczają, należały do
 tych instrumentów. Na górze
 widzimy 8 wiatrów, które dmu-
 chają.

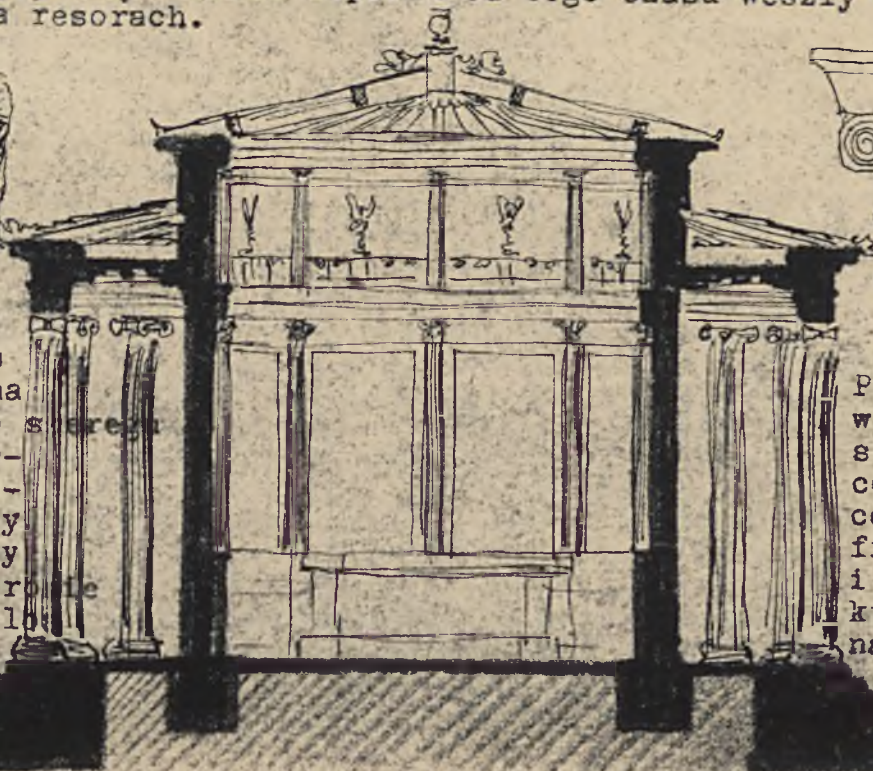

Wieża Wiatrów

głowica

Boreasz
Bóg wiatrów

Środku są przystawne kolumnienki. Na zewnątrz mamy dwa portyki. Tu mamy tego
 tego ducha, boga wiatrów Boreasza. Jest to demon trzymający muszlę, z której
 dmuchuje wiatr. Bardzo dalecy jesteśmy od Fidiasza, ale natomiast w tej rzeź-
 powstanie ogromna precyzja rzeźbienia. O tym w jaki sposób powstała głowi-
 koryncka jest pewna legenda. Mianowicie Kalimachos, znany rzeźbiarz, miał
 dwórko, na które wyrzucał swoje graty. Pewnego razu wyrzucił stary garnek.
 paru dniach nokoło tego wyrósł łopuch i dało to w widoku wspaniałą po-
 bno głowicę koryncką. 8 liści łopuchu od tego czasu weszły w modę. Oczywiście,
 et to bujda na resorach.

ica z Eleusis
 przedstawiona
 zej. Z dolnego s
 tusów wypływa-
 taki, jak łabę-
 . Na tle konchy
 wypływają wasy
 Po prawej stronie
 widoczny tholos
 impii. Tholos
 za budowlę
 ją. Tutaj
 Joński

Powyżej widzimy gło-
 wicę z Epidauros. Tu
 są kapitalnie opra-
 cowane detale. To
 cośmy widzieli w
 figurach znajdujemy
 i w samej architek-
 turze. Tę zasadę or-
 namentu dla ornamen-
 tu przejmie potem
 Rzym.

czy dorycki umarł i następuje pomieszanie ich i bogata dekoracja.

rodzku posiadamy półkolumny korynckie, a na górze specjalne
 kolumny, które potem powtórzy Schienciel w 19 stuleciu. Zresz-
 to jest rekonstrukcja z jego czasów.

Bulleuterion i Prytaneja, te dwa typy powtarzają się we wsz-
 tkich. Widzimy je w Priene, Milecie, Magnesji, Pompeji, a reli-
 e budowlę zobaczymy w Eleusis. Tutaj, po prawej stronie wi-
 y Bullerion w Eleusis. Naokoło kwadratu są ławy. Dla pod-
 nienia tego ogromnego ustroju architekt używa kolumn i na-
 opiera zebra, na których skolei ustala pokrycie dachowe.
 tego okna, ani dostępu światła z zewnątrz nie było. Dowodem
 że posiedzenia odbywały się bez światła jest jedna część,
 do dziś dnia przechowała się jeszcze przykryta.

Olimpeion. Cała Hellada stanie
 się prowincją rzymską. Ten sam
 Rzym, który wybuduje świątynię
 dla wszystkich bogów, Panteon,
 wybuduje i tutaj Olimpeion dla
 wszystkich olimpijczyków. Tak
 jakby dał łapówkę wszystkim
 odrazu, żeby był spokój. Tu stra-
 sznie naciągają fotografowie
 turystów. Obok znajduje się ka-
 wiarenka, przy której w czasie
 pogodnej nocy, gdy tylko niema
 księżyc, rozstawiają płótno i
 wyświetla się film. Tak wyglą-
 dają te ruiny. Z pośród tych ko-
 lumn tylko 15 jeszcze stoi. Miał
 to być dypter, tak jak w Efezie
 i Milecie. Jednakże los chciał,
 że nigdy ta świątynia nie była
 skończona. Dzisiejsze ruiny mówią
 o niesłychanie czymś wiel-
 kim. Tu dalej są ogrody i piękny

W tym przezroczu, gdzie jest podany widok na Akropol doskonale można sobie
 sprawę co to za olbrzym w porównaniu z Partenonem.

Rzeźba tego okresu. Jest ona uzupełniająca, gdyż szkoły
 Skopasa i Praksytelesa musiały urodzić swoich epigonów. Tutaj
 widzimy figurę Meleagra. Urodził się on w Thessalii. Po jego
 narodzinach natychmiast posłano do wyroczni po wiadomość, jakie
 losy czekają nowonarodzone dziecko. Wyrocznia odpowiedziała, że
 tak długo będzie żył, jak długo będzie się paliła pochodnia z
 waszego domu. Gdy o tym się dowiedziała matka, natychmiast zakó-
 pała pochodnię do ziemi i miała w ten sposób pewność, że będzie
 się ona długo tliła. W owych czasach pewien dzik pustoszył ca-
 łe zasiwy z okolicy. Meleager, a zdążył już wyrosnąć na pięknego
 młodziana, wyruszył wraz z dwoma braćmi ^{matki} na łow-
 wy. Nie omieszkał również wziąć swej narzeczo-
 nej Atalanty. W czasie polowania zostały jedno-
 cześnie wypuszczone strzały przez 2 wujów i
 Atalantę w owego dzika. Powstał spór, w którym
 Meleager, jako sędzia, przyznaje zwycięstwo Ata-
 lantcie. W wyniku tego wybuchła nowa zwada, w któ-
 rej Meleager zabija swego wuja. Wiadomość ta
 przychodzi do matki, u której jednakże zwycię-
 entyment do rodziny, a nie do własnego syna i w konsekwen-
 ykokuje ona ową pochodnię i gasi ją. W tym samym momencie
 ger wyjeżdża na nowe łowy, ale psy się wściekają, napadają
 leagra i zagryzają go na śmierć. Otóż Meleagra przedstawia
 artysta w pozie młodzieńca, marzyciela. Sama faktura ciała
 aję niesłychane podobieństwo do Hermesa Praksytelesa.

Wzmy taki temat: dyskobol. Jest to dyskobol borghese. Bidny

okobol myśli, mierzy. Poetyczna głowa jedna ósma całości. Opuuszczona bezwładnie. Świetnie jest tu wyrażony bezwład epoki, kontemplacja, pewien teatr. I w okresie zjawił się Apollo Belwederski. Puszczą on strzały w dzieci Nioby. Jest to hardy jegomość, który znalazł się jakby na estradzie. Teatralna szata jest tłem. Tu operuje się wyraznym kontrastem. To jest patos. Hellada przestaje być tragiczna, a zaczyna deklamować. Jest to gest dla gestu. Formy są idealnie pomyślane. Prawa ręka jest źle odtworzona przez Berniniego.

Artemida z Luwrn. Subtelność i gładkość wykonania przypomina nam rzeźbę francuską z końca 18 stulecia, której głównym przedstawicielem był Houdon.

Ta epoka tworzy szereg afrodyt.

Na lewo to jest afrodyta esquilina. Posiada ona charakterystyczne długie nogi i cienki tułów.

Następna /druga od lewej/ to afrodyta z Capui. Jest to rozsadzista dama o szerokich biodrach.

Ostatnia od lewej trzecia to afrodyta z Neapolu. Jest to jakby rodzajowy obrazek zamiast tych

filozoficznych poszukiwań.

Na prawo widzimy afrodytę kallipigos. Słowo wzięte z greckiego, gdzie kallos oznacza piękne, a pigos odzwie. Tu przejawia się również szantażowanie widza bogością odkrytego ciała, które z przodu jest zakryte szatą i plissee koszulką. Ona sama ogląda łydkę. Jest to drażniąca fiduryńka. Tył - to jest właściwy front tej figury. Oczywiście jest to podejście mieszczucha. Jest to forma dla formy. Przystudiowanie szaty mówi tym wyraźnie. Najciekawsza jest głowa. Ta pani na konkursie pobiliaby niewątpliwie wszystkie piękności. Podobna do Fryne Siemiradzkiego. Główka tej pani jest wykonana z taką precyzją, że tutaj każdą cząstkę można wyluskać. Nos i czoło Praksytelesa. Hellada straciła polityczne znaczenie, a bawi się w formę. Na te czasy przypada Demostenes. Aby dobrze móc deklamować Demostenes przez długie lata specjalnie ćwiczył głos aż przeszedł do takiej wprawy, że ludzie po prostu słuchali go oczarowani. Deklamatorstwo zaczyna się w sztuce.

rawo mamy tak zwanego zapaśnika
hebe. W lewej ręce trzyma tarczę, a
w prawej miecz. Patetyzm,
deklamatorstwo
tej epoki.

Na lewo widzimy
zapaśników z muzeum
Uffizi we
Florencji. Jest to
anatomiczne studium.
Tu nie możemy mówić o
architekturze. Głowy,
to kopie z mironowego
Dyskobola.

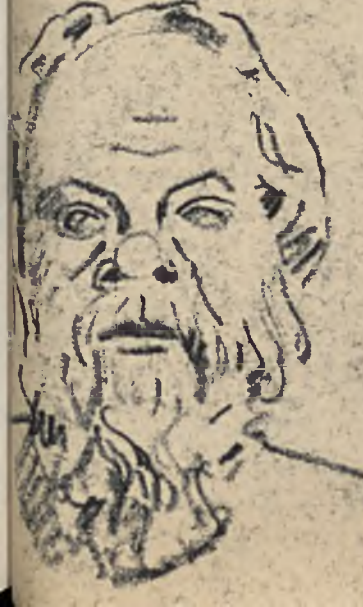
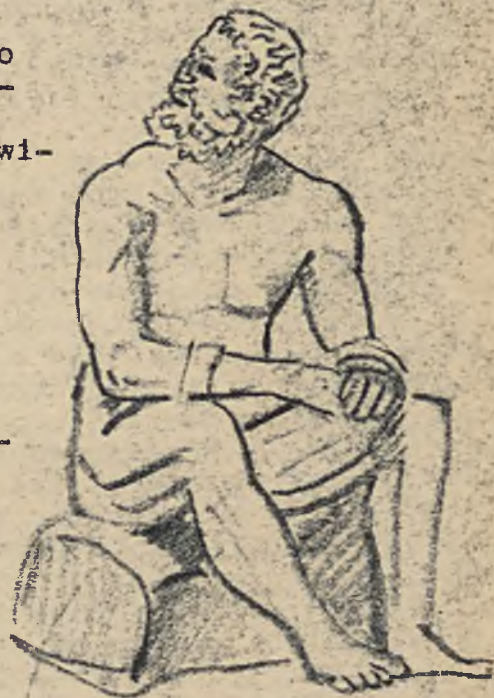
Ta sztuka przechodzi
do sztuki produkowanej
masowo. Mianowicie
ukazują się t.zw.
tanagryjskie figury.

Na lewo widzimy
rzeźbę, przedstawiającą
pijaną kobietę. Jest to
brutalny realizm, który
zapanował w sztuce pod
wpływem rzymskim. Jest to
ślepa staruszka, żebraczka.

Po prawej stronie wi-
dzimy boksera. Taka
rzeźba zrozumiała by
była chyba dla Amery-
kanów. Ten jegomość ma
mięśnie obrzmiałe i
ze złością przygląda
się publiczności, która
niewątpliwie gwizdże.
Głowa pogmatwana strasz-
liwie. Włosy w nieładzie,
ucho zmiążdżone,
tak samo jak i nos.

Maska Sokratesa,
która jest widoczna
na lewo na dole
przedstawia tego
biednego czło-
wieka w ohydny sposób.
Jest on wyrażony w
fizycznej brzydocie.
Wytwór jakby chorobli-
wy.

Szlifierz należy
do tej epoki. Wyszlifo-
wany rzeczywiście.
Anatomiczna doskonałość
lepsza niż u Fidiasza.
Sztuka dla sztuki.
To jest swego rodzaju
genre - obrazek rodza-
jowy.

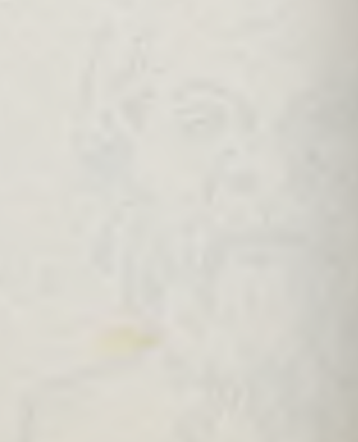

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten mark or signature, possibly a stylized 'M' or 'W'.

wozić nie wolno. Wtedy to bowiem został przeprowadzony edykt Kudywa-paszy, którego wywożenie zabytków z terenu Turcji jest zabronione. On to założył kapitałne muzeum w Konstantynopolu, gdzie osobno widzimy sztukę Islamu i osobno sztukę Hellady. Wówczas wystąpił rząd niemiecki, który w osobie posła zwrócił się z zapytaniem, jakto, więc praca Humanna ma być wyłącznie na korzyść Konstantynopola? Wówczas Humann uzyskał pozwolenie na wywieżenie 1/3 części tego, co odkrył. Humann zaproponował, że będzie wykopywał inne rzeczy w okolicach Pergamon. Bo o tym Pergamonie, wiedział to Humann, dużo piszą. Jan Ewangelista pisze: "O, wiem, gdzie jest ten ołtarz szatana!". A to był zwyczajny ołtarz boga Zeusa, który w pojęciu Jana Ewangelisty był szatanem.

Humann zabiera się do wywożenia. Płynęła tam pewna rzeczka Xaitos, przez którą Humann buduje most, ale niestety inżynier nie potrafił dobrze zbudować mostu, bowiem się załamuje i to jest przyczyną tego, że Humann musi czekać aż do lata. Latem przewozi już te rzeczy nad brzeg morski. Ale brzeg jest piaski i żaden statek nie jest w stanie tutaj przycumować, dlatego Humann buduje barki i na tych płaskodennych barkach przewozi do Smyrny i stamtąd statkiem do Berlina. Jednakże po drodze przydarza się szereg awaryj. Piszą, że jeden na przykład z marmurów się wykapał. Oczywiście słona woda szkodliwie działa na rzeźbę. Przysparzało to ogromnych trudności. W pamiętnikach Humanna czytamy o niezmiernych pochwałach dla majstrów greckich, natomiast ani Grecy, ani Turek nie umieli się obchodzić z kamieniem. Statki okazały się niewygodne dla transportu i wtedy Wilhelm II oddaje okręty wojenne do dyspozycji. Wówczas w owoczesnych pojęciach i wiedzy o historii niechaj poświadczy pewien fakt z korespondencji młodego leutemanta, który tak pisze do swego ojca: "przewożony w tej chwili z Pergamonu gigantomachiję na okręty nasze". Ojciec na to odpowiada, że to nie Pergamon, a Troja i że to nie żadna gigantomachija, a Troja trojaska.

W 1905 roku kończę Akademię w Petersburgu i przy końcu mojej pierwszej podróży, która prowadziła via Szwecja, przyjeżdżam do Berlina i zwiedzam gigantomachiję. Fenomenalne rzeczy. W roku 1908 zostają przewiezione do budownictwa przez Żyda Messel'a Altes Muzeum. Wówczas nie dopuszczono mnie. Przyszła kolej na 1920 r. jestem w Berlinie. Lecę do Altes Muzeum. Wpuszczają mnie do muzeum Schinkla, a do miejsca, gdzie jest ołtarz nie wpuszczają mnie znowu. W 1930 roku przyjeżdżam i stary portier, którego już tyle razy pytałem o to samo, tym razem mnie przywitał i zapewnił, że na Wielkanoc będzie to już otwarte. Rok potem wpuszczają mnie. Jest tam zgromadzony cały wysiłek całego, można powiedzieć, narodu niemieckiego. Została stworzona Akademia Pergamonska, która, również przy współpracy innych narodów przez 50 lat mozoliła się nad tymi zabytkami sztuki. Dla tych rzeczy buduje się cały budynek i pomimo to nie może pomieścić całego pomnika. Dotychczas zrestytuowano 40 % tego, co jest w naszym muzeum. Fragmenty wymagały uzupełnień. Tutaj już Niemcy nie robią tych pomyłek, jak było w Partenonie. Zachowują autentyczne fragmenty intactes, a robią jedynie dublety. Jest to pewnego rodzaju finezja. Rzymianie postawili tu garnizon wojskowy, a wiemy jak garnizony austriackie przerobiły nasz wawel. Wawel był w Warszawie. Złożenie starych kamieni staje się rzeczą niesłychanie odpowiedzialną i niemożliwą bez poprawek. Zburzono świątynię i ten wielki ołtarz "szatana" i z tych marmurowych bloków zrobiono mury. Ale jacy grzeczni byli ci panowie, bowiem Hamann rozbierając zauważył, że rzeźba była odwrócona do wewnątrz. Odnajdywał więc wszędzie kawałki fragmentów w zupełnie dobrym stanie. Wiedział, że to był ołtarz Zeusa, więc na pierwszym miejscu Hamann spodziewał się znaleźć Zeusa. Ale w kolejności odkopywania ukazywał się Apollo, Artemida a Zeusa niema. Raz ukazała się Atena i wówczas Humann z radości upił się dobrem wódką, którą w winiaku sprowadzonym sobie okrętami z Nadrenii. I przyszła po niej jakiś czas i ta ostatnia płyta z Zeusem. Na płytach w górnych rogach były greckie literki α, β, γ . Logika podpowiadała, że te kamienie tak należy złożyć, aby literki te same dotykały do siebie. Były również i podwójne literki. Oczywiście nastąpiło to wówczas, gdy zwykły alfabet dwudziestoczworo literowy grecki nie wystarczył, to robiono $\alpha, \beta, \gamma, \delta, \epsilon, \zeta, \eta, \theta, \iota, \kappa, \lambda, \mu, \nu, \xi, \omicron, \pi, \rho, \sigma, \tau, \upsilon, \phi, \chi, \psi, \omega$ i t.d. I dało się w ten sposób złożyć... z małymi wyjątkami, które ci panowie Turkmeni wypalili sobie na kamieniu. W ten sposób dało się złożyć całość nieomylnie. Nad fryzem znajdował się gzyms, na którym Humann natrafił również na alfabetyczne znaki. W ten sposób i gzyms dało się ułożyć. Na gzymsie w ten sposób podpisywali się rzeźbiarze. Było ich kilkunastu.

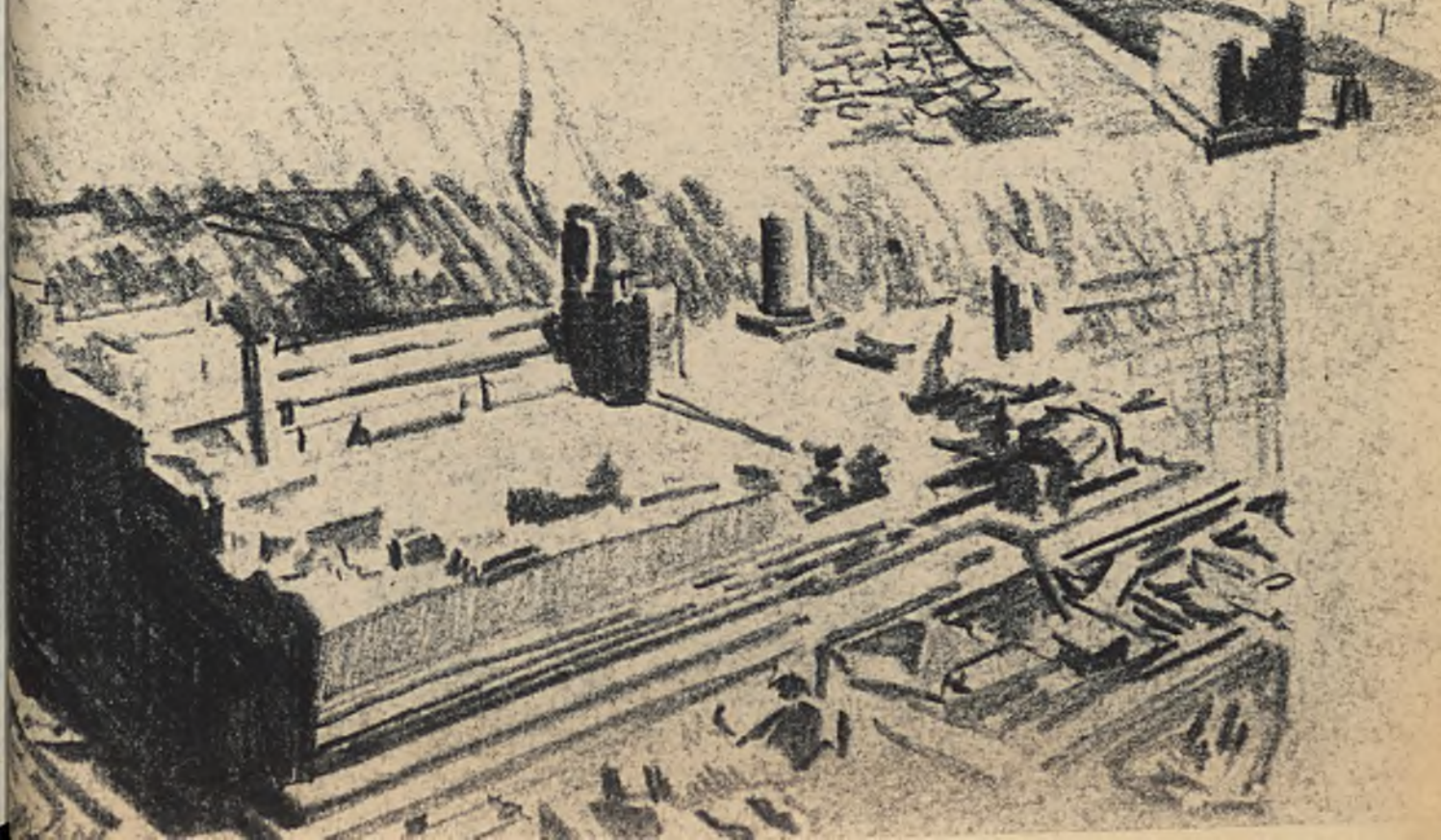
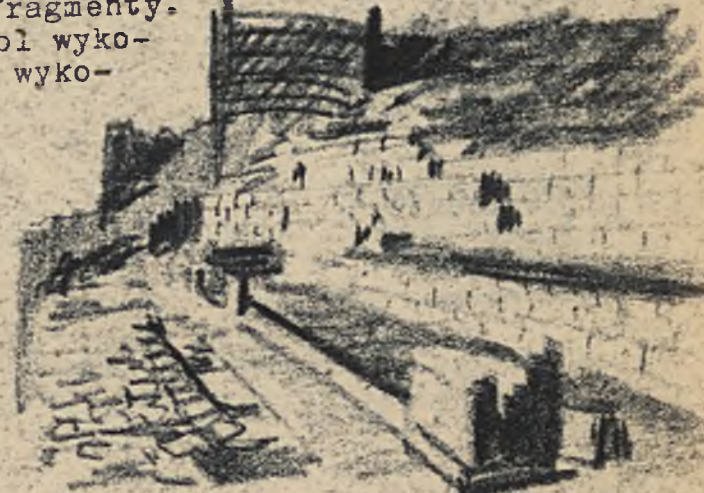
Muzeum więc pergamońskie otwarte zostało w 1930 r. Kiedy tam przyjechałem, to był już inny portier. Inwalida wojenny. Zostawił on na mnie przykre wrażenie. Nawet doszło do wymiany ostrych słów, bowiem nie życzył sobie, abym wybierał spośród jego pocztówek, lecz

tak bez wybierania kupił cały komplet. Doszło nawet do tego, że zdenerwowany wyciągnął jakąś flaszeczkę i pokazał mi, że to jest jedno z licznych lekarstw, które musi przyjmować na leczenie swoich nerwów. Ostatecznie rozstaliśmy się dobrze i życzyłem mu powrotu do normalnego stanu, przy którym już nie byłby zmuszony używać owych lekarstw.

To jest to wzgórze o założeniu jak ateński Akropolis. Pod tą górą jest to miasteczko, gdzie stały owe piece. Ta dolina porośnięta jest czerwonym kwiatem. I na wiosnę, to ta cała łąka jest krwawo-czerwona. Na tej wysokości Pergamon posiadał wodociąg!

Tu jesteśmy na tym zboczach. Tu ciągnie się taka droga i tam widac wieże średnio-wieczne z czasów Bizancjum. I w tych murach były te fragmenty.

to miejsce jest panorama, bowiem Akropol wyko- stał tylko górne plateau, tymczasem tutaj wyko- stano tę ścianę i zrobiono panoramę. wu mamy ten pierwiastek malowniczości, w óznieniu od późniejszych założeń Europy. Na dole widzimy resztki świątyni jon- ej. Ta linia spodu była jakby teatralną oracją dla tej linii, którą twprzy Per- son.

Sclavus Saltans. Stoi w łazienkach wykonany przez artystę francuskiego Lebruna za Stanisława Augusta. Ta Hellada nie jest godna rozwiązania rzemyka uś stóp Fidiasza lub Praksytelesa, a jednak całe osiemnaste stulecie lubowało się w owej sztuce.

agra. Produkcja masowa. Prawo, na górze jest wizyty damy atenejskiej u swojej przyjaciółki. Przedstawione tu plotki. Dziś w Tanagrze jest pusto. Na prawo widamy granie w kości. Charakterystyczne są...

Hrabia Trubieckoj zupełnie przypomina swoimi wyrobami owe figurki tanagryjskie. On tworzył również rodzajowe figurki, jakby szkice tylko.

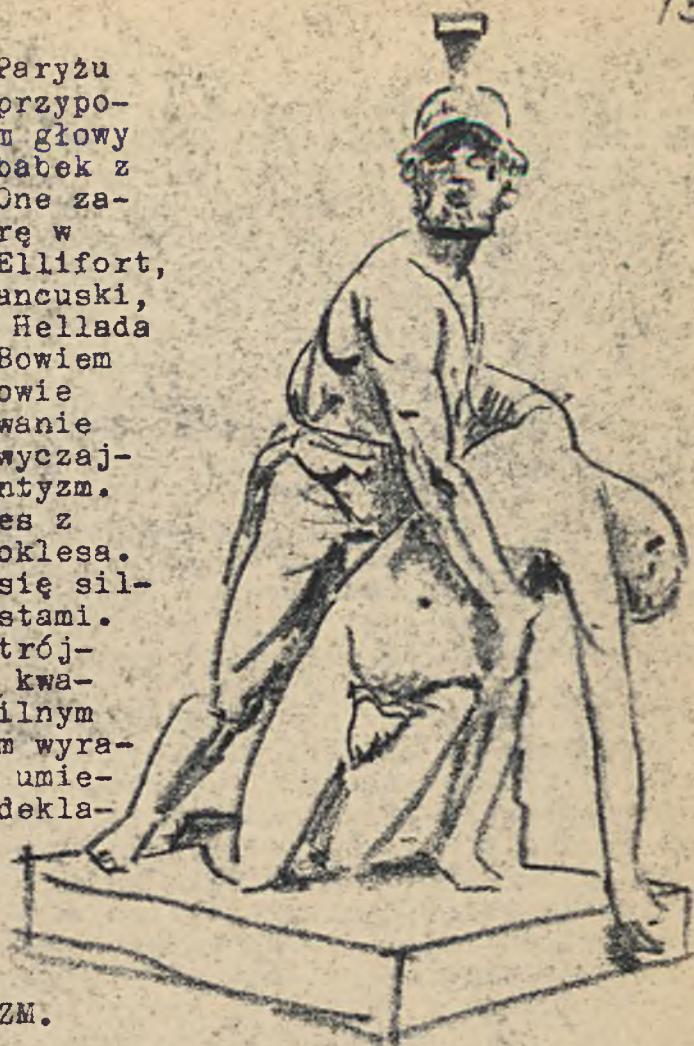

W muzeum w Paryżu jest głowa, przypominająca nam głowy naszych prababek z 63-go roku. One zachowały wiarę w Odrodzenie. Ellifort, historyk francuski, twierdzi, że Hellada nie umarła. Bowiem w takiej głowie jest oczekiwanie czegoś nadzwyczajnego - romantyzm.

Achilles z trupem Patroklesa. Tu operuje się silnymi kontrastami. Kompozycja trójkątna a nie kwadratowa. W silnym ciele męskim wyra-

ona jest siła w porównaniu z bezwładem umierającego człowieka. To jest efekt, teatr, deklamacja.

EPOKA PO ALEKSANDRYJSKA - HELLENIZM.

Działalność Filipa, który zawojował Helladę za pomocą przekupstwa i dyplomatycznego zwycięstwa pod Cheroneją, dążyła do tego, by rozszerzyć granice swego państwa. Syn jego, Aleksander Macedoński, zrozumiał tę politykę. Na Wschodzie śladem groziła Europie wielka Persja Dariuszów. Aleksander Macedoński pod Egipsem, Granicem rozбивa wielkie armie perskie i w ten sposób Europa przesuwają się na Wschód. Następuje hellenizacja Azji Mniejszej. Hellada przynosi naukę, filozoficzną wolnomyślność, nawet obyczaje i w ten sposób następuje przenikanie wyższej kultury, czyli hellenizacja Wschodu.

Pod tym hasłem hellenizacji prowadzi wojnę Aleksander Macedoński. Załoga do armii wielu Greków, aby byli owymi nosicielami nowej kultury i cywilizacji. Znane są przecież przeżycia Xenofontesa, wodza dziesięcioletniej armii hellenickiej, który przyjmuje udział w walkach Aleksandra Macedońskiego po upadku jego szczęśliwie powraca do ojczyzny wraz ze swą armią.

Mamy do czynienia z pierwiastkami duchowymi na czele tych pierwiastków kroczy sztuka. Wassermann napisał "Aleksander w Babilonie". Są to ciekawe badania. Mianowicie wyraził on tu myśl, że niebezpieczne jest zetknięcie się jakąś inną kulturą, bo czy kultura najeźdźcy, czy kultura narodu podbitego zwycięży jest zagadką. Hellen zawojowuje, lecz czy on też nie ulega wpływom kultury wschodniej? - Z drugiej strony następuje też i orientalizacja Hellady równocześnie z hellenizacją Wschodu. Czyż bowiem Aleksander nie wprowadza dumy i przepychu wschodniego? Aleksander przyjmuje zwyczaje dworskie Dariusza. ~~χρυσά κέρατα~~ i otacza się aureolą wschodnich narodów. Następuje orientalizacja Zachodu. Powstaje mieszanina w sztuce, która stworzy swoisty styl, który skolei nie może być nazwany klasycznym. Następuje pewien konglomerat jawisk.

Jak wiemy, stolicę swoją Aleksander Macedoński przenosi do Starego Babilonu - tam, gdzie jeszcze żyły legendy, gdzie jeszcze panował kult bogini Isztart, gdzie były zbudowane owe grube mury, na których mogło siedem rydwanów przejechać w rząd. Wtedy ta kultura hellenicka zanika wobec uczuciowości Wschodu. To się powtórzy w Islamie. Aleksander Macedoński założył szereg miast: Aleksandria w Egipcie i Aleksandretta położona nad Cyprem, koło Syrii.

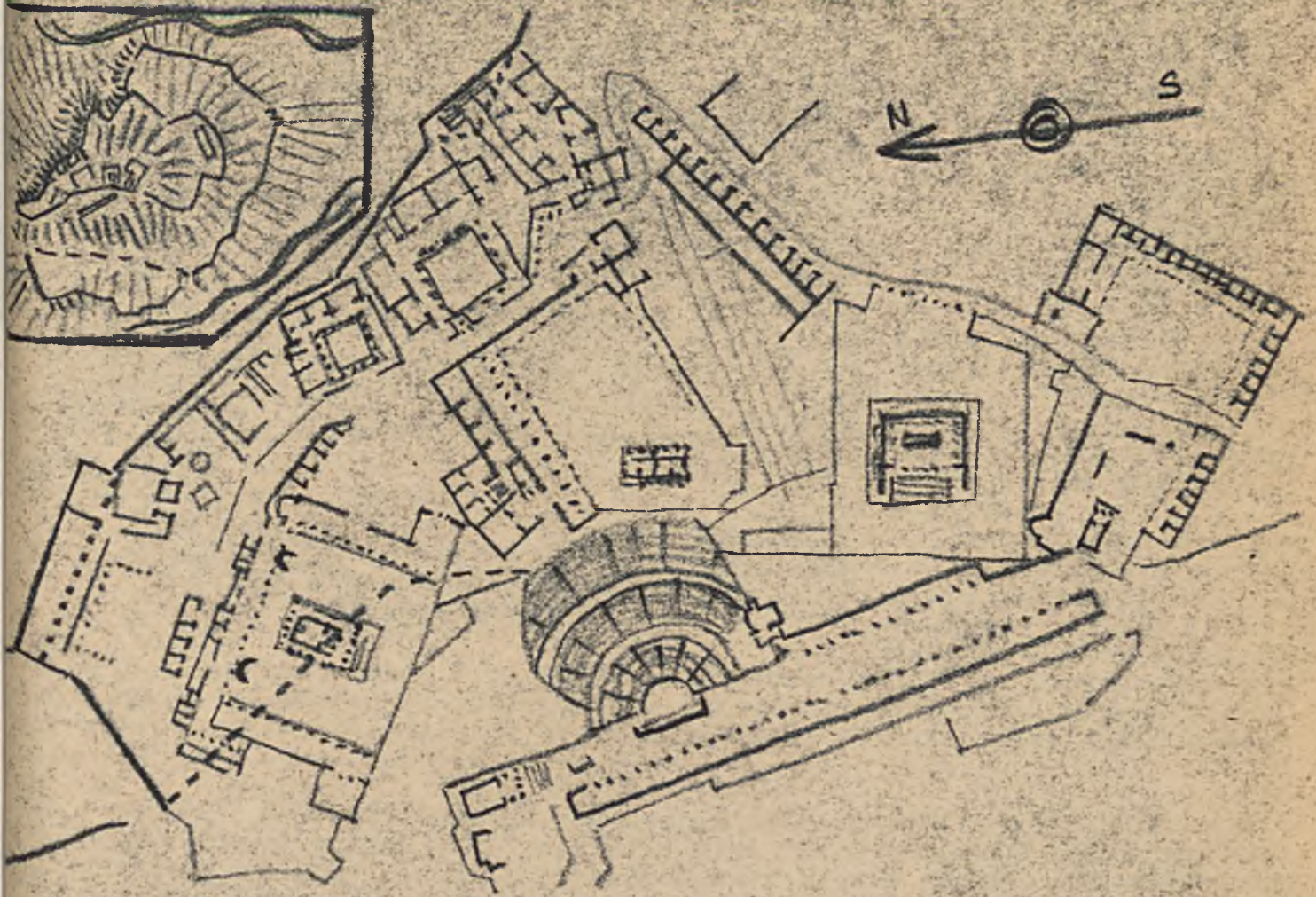
Budownictwo Aleksandra Macedońskiego: w Aleksandrii była wieża tzw. Seros, z której nic nie zostało. I z tej epoki samego Aleksandra Macedońskiego również nic nie zachowało się. Natomiast po śmierci Aleksandra Macedońskiego zostanie niezwykła ilość cennych zabytków. Po jego śmierci monarchia, którą Aleksander chciał związać w jedną całość, okazała się rzeczywiście jedynie klepkim, konglomeratem, jakim było w swym czasie Imperium austriackie. Wassermann opisuje jak Macedończycy roztopili się w nowych wojskach.

Aleksander Macedoński przestaje być monarchą starożytnym, lecz staje się monarchą wschodnim. To samo stanie się i z architekturą. Będzie ona miała charakterystykę duchową wschodni. Wobec braku prawowitego następcy, po śmierci Aleksandra Macedońskiego, wszczęły się między wodzami Aleksandra krwawe walki o dziedzictwo po nim. Następstwem tych walk było rozpadnięcie się monarchii Aleksandra na trzy wielkie państwa. Były to: 1/w Europie Macedonia z Grecją pod władzą Antygonidów, 2/w Afryce Egipt z Aleksandrią pod Ptolomeuszami, a 3/w Azji Syria ze stolicą Antiochią, obejmująca część południową Małej Azji, Mezopotamię i część Iranu pod Seleucydami. Powstał nadto szereg mniejszych niezależnych państewek, wśród których wybiło się w Małej Azji królestwo Pergamon, jako siedziba ruchu umysłowego. Zczasem wszystkie te państwa stały się częścią składową Imperium rzymskiego.

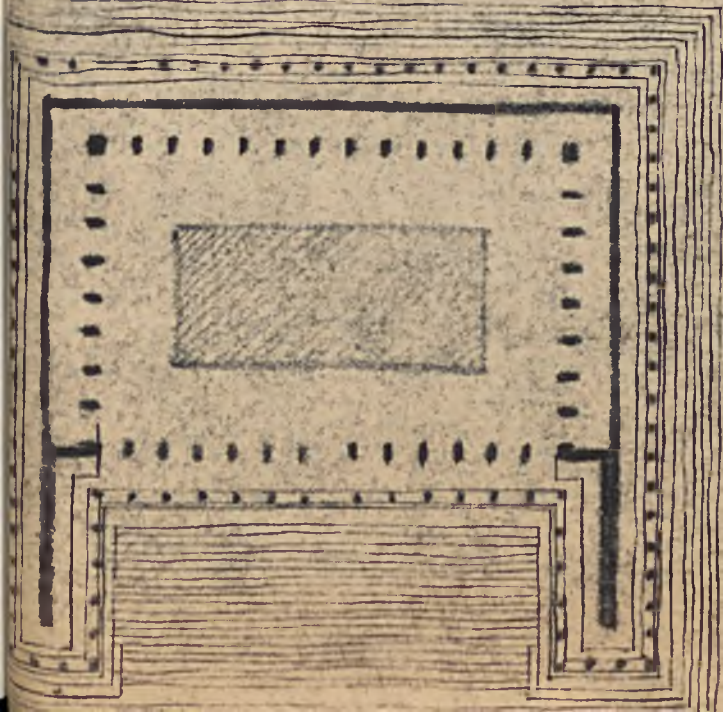
Egipt więc tworzy oddzielne państwo ze stolicą w Aleksandrii. Tu osadzi się dynastia Ptolomeuszów, którzy będą chcieli tę kulturę przeszczepić w głąb kraju, ale to się nie uda. Nad morzem natomiast powstaną szkoły, uniwersytety, które będą się zajmowały przede wszystkim nauką hellenicką. Między innymi powstanie olbrzymia biblioteka. Sam Ptolomeusz II będzie się uważał za zbawiciela, bowiem przybierze sobie imię "Soter". Konieczność przyjęcia Zbawiciela, to konieczność silna po tym świecie hellenistycznym. W ten sposób Aleksandria staje się ośrodkiem kultury ówczesnego świata. Niestety ten księgozbiór, zawierający całą poezję homerską, 17 tragedii Eurypidesa, całego Sofoklesa, całego Platona zginął. Osman II wtargnął do Afryki i spalił. Kiedy go zapytano, co ma zrobić z tymi zwitkami papirusów, zapytał, czy jest tam Koran? Na przeczącą odpowiedź powiedział, że w Koranie jest wszystko, co jest człowiekowi potrzebne, a wszystkie inne księgi nic nie znaczą i dlatego to wszystko ma być spalone.

Drugim ośrodkiem była Antiochia. Tutaj powstanie dynastia Seleucydów, zapoczątkowana od wodza tego imienia, Seleuca. Za Antiocha czwartego powstaną takie miasta, jak Baalbeck i Palmira. Niestety, z tego budownictwa po Aleksandrijskiego nic nie zostało. Tu były jakby punkty oparcia w handlu między Europą a Indiami. "Patriotyzm palmirejski" - to powiedzenie charakteryzowało to, że się nie należało ani do Rzymu ani do Hellady.

Wybitnym ośrodkiem kulturalnym będzie również zajęte przez plemię jońskie na wybrzeżu Azji Mniejszej Pergamon. Pozycja wybrana kapitalnie. Znaczenie ogromne. Tutaj usadowiła się dynastia Attalidów. Założycielem był Lisymach, który był jednym z wodzów Aleksandra, idącym w tym czasie na pomoc Aleksandrowi ku Babilonowi. I w momencie śmierci Aleksandra tu się zatrzymał. Mając "złotą kasę" i wojsko, założył państwo. Antiochowie wystąpili z wojskiem przeciw Lisymachowi. Szcześnieśliwym zbiegiem okoliczności udało mu się obronić i utrzymać się przy władzy. Kolejno panowali tu: Attala I, Eumenes II, Attala II, Eumenes II i Attala III. Na Attali III kończy się królestwo Pergamonu. W bitwie pod Farsalos podporządkował się on Pompejuszowi, składając koronę Rzymowi. Tu mamy najwięcej pomników. Pergamon był długo nieznan. Zajęli się nim Niemcy. Humann skoczył Politechnikę w Düsseldorfie. Ponieważ Humann był chory, więc lekarze zalecili mu wyjechać do innego klimatu, więcej południowego. Humann udaje się do Włoch i następnie do Smyrny. Dzięki wstawiennictwu posła w Konstantynopolu został inżynierem w Turcji. Budując szosę, natyka się na duże piece do wypalania wapna pod pewnym dużym jakby akroplem. Zaczyna szperać w źródłach i dowiaduje się, że tu stał Pergamon. A owe marmurowe piaskorzeźby, które Turcy wypalali na wapno w tych dużych piecach, pochodziły właśnie z Pergamonu. Udaje mu się uzyskać dekret sułtana, mocą którego zakazano tu palenia marmuru na wapno. Jednak to mało pomogło i Turcy zaczęli sobie na nowo wypalać marmur. Wówczas Humann wyjednał to, że naznaczono mu miejsce pobytu w Pergamonie. Zaczął wykopaliska i życie swoje oddaje na bronienie tych resztek architektonicznych, które tam zostały na miejscu. W międzyczasie pełnomocnictwa Humanna się rozszerzają. Pozwalają mu robić badania, ale z tym, że niczego

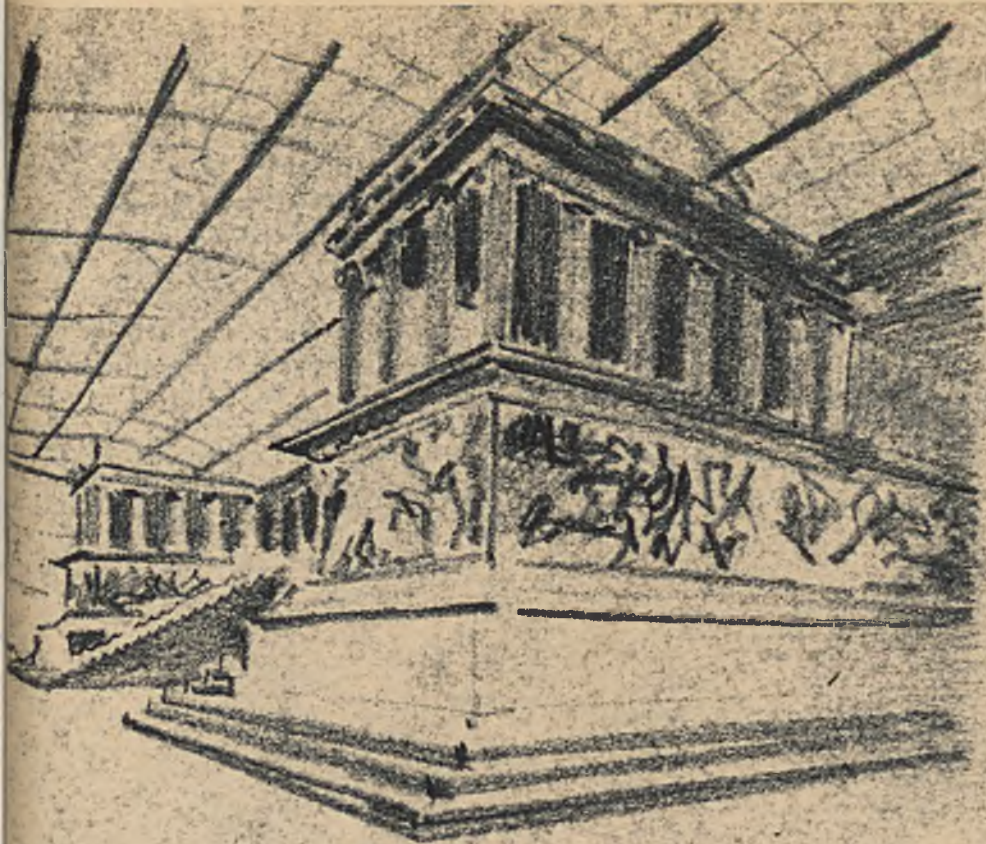

jest plan. Osi jakiegokolwiek bądź
 doprowadzić niepodobna. Romantycz-
 ńskie założenia. Tu jeszcze daleka droga
 do założenia Rzymian, czy Ludwików.
 Restytucja według Thiersza
 miałaby w ten sposób.

Plan ołtarza Zeusa. Wzniesie-
 nie na dużym cokole. Na to plateau
 prowadzą duże schody. Tu mamy pu-
 sty dźwięk, deklamacja. Tu jest ten
 patos. Faktycznie mamy do czynie-
 nia z pewną dekoracją, panoramą,
 kulisami.

Altes Museum w Berlinie było
 budowane przez 50 lat i pomimo
 tego nie mogło pomieścić całego
 zabytku. Tu jest tylko część. Na
 ścianach tego muzeum były poroz-
 wieszane wszystkie rzeźby. Tu są
 jednak olbrzymie rozpiętości.

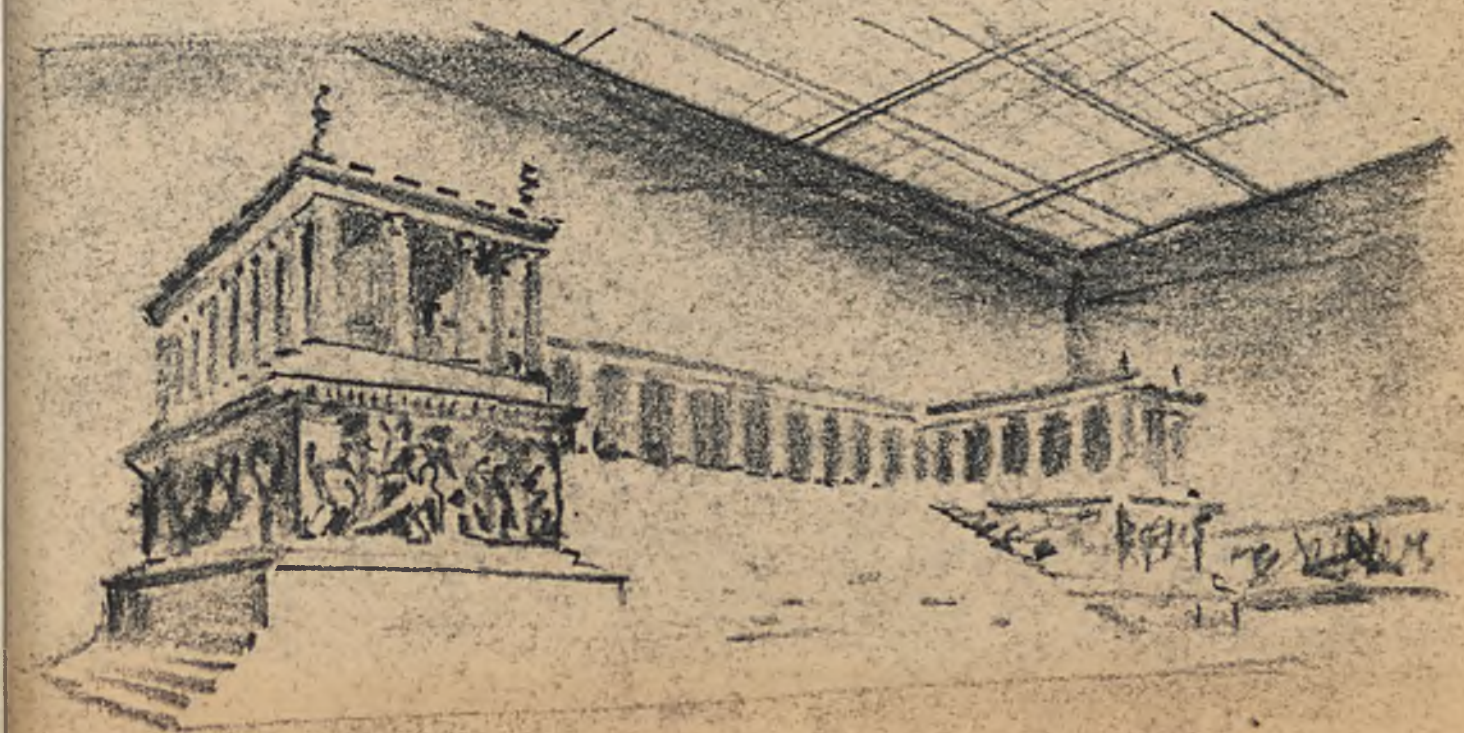

Architekt rozszerza wielkość dekoracyjnego momentu i wtedy zdaje się że ten gzyms wyrósł, tak samo jak było z kolumną, którą ustawialiśmy na stopniach.

Na górze widoczne są te pierwotne hale. Kompozycja stwarza dwa występy i między nimi ogromne schody. Następnie

na cokół i na nim ogromny fryz. Kolumny są bardzo małe i są tylko dekoracją. Nawet źle narysowane. O ile dół ma kapitalne rozwiązanie, to straszna jest góra. Przyszli rzeźbiarze, odeszli architekci. Tutaj wszystko jest wielkie, jak oczywiście jest wyrzucony ten gzyms.

Na dole jest widoczne dzisiejsze ustawienie w pergamońskim muzeum w Berlinie. Jesteśmy w dużej sali, w której stoi restytuowany ten pomnik. Nieety fatalny jest ten czasami spotykany odcień ciemny na białych, marmurowych ścianach. Długo zastanawiałem się nad tym dziwnym odcieniem marmuru. Nie podzielił on przecież od zmurszenia, bo marmur był zupełnie "świeży". Wreszcie przyszedłem do przekonania, że to nasze paniusie zwiedzając ten zabytek sztuki tak haniebnym sposobem pozostawiały ślady. Bowiem okazało się, że to nie jest nic innego, jak tylko ślady "Dobrolina".

Fryz. Na Partenonie był świąteczny nastrój. Tam była izokefalija i podział
 sy krześiami. Już Skopas naruszył ową izokefaliję. Tutaj będziemy mieli
 znacznie większe ~~paralelne~~ naruszenia tych zasad: tu będziemy mieli
 Z F ! O ile jasne i pogodniejsze było niebo w igrzyskach panatenejskich,
 tutaj panuje ogromny rozdzwięk. Nie wiadomo kto tu rządzi światem, bogowie
 ludzie. Już sama nazwa gigantomachia, walka bogów z ludźmi, świadczy o tym.
 czony został błogostan piątego stulecia. Przyszedł okres burzy, którego
 em jest również Aleksander Macedoński. Analogicznie możemy przyrównać do
 napoleońskich, które się rozpięły po wielkiej rewolucji.
 Tu kompozycja przerwana cielskiem konia. Wszystkie osoby są w ruchu.
 płyną z wiatrem. Teatr. Sama poza bogini jest teatralna.

Już tu izokefalii niema.
 Powalony gigant gryzio-
 ny przez psy bogini
 Artemidy.

Nóżka bogini jest
 teatralna, a jednak nie
 przeszkadza w wprowadze-
 niu elementu burzy.
 Gigant chwytając się nogi
 bogini niewiedomo poco,
 a drugą ręką wyklubuje
 oczy temu psu. Poco?

-To teatralność i
 chęć wyrażenia pewnego
 patosu.

le widoczna jest Sylene, bogini
 i siedząca, odwrócona do nas
 Przypomina ona Artemidę Kalli-
 to jest tę która z zaintereso-
 ogląda swoje lędziewie.
 prawo jest rozkudiana głowa.
 tu spokoju, który był w archaiz-
 est natomiast burza. To słowo mo-
 dostosowane każdego fragmentu.
 ko osądzone oko i duża chmura
 im. Zmarszczki na czole. Bolesny
 ust.

ad tą głową jest bogini Hekata,
 wypala oczy gigantom.
 a górze znajduje się kawałek
 a z denticulami. Nad tym nato-
 są podpisy tych, którzy to
 li.

Tu jest bogini nocy Nix, która starym garnkiem łupie w głowę owego jegomościa. Pogmatwana kompozycja.

Na dole, to jest najważniejsza płyta z Ateną. Atalidowie chcieli zamieść Akropolis atenskie i dlatego wybrali Atenę za opiekunkę. Humann wiedział, że jest Atena. Wydobył ją, ale niestety uszkodzoną, gdyż niema głowy. Bogini Atena jak burza przesuwana się między Gigantami i wystarczy dotknięcie dłoni, które jak iskra powala Gigantów. Izokefali niema. Na prawo wyrasta z ziemi postać bogini Gei. Nad jej głową unosi się bogini zwycięstwa satelitka Ateny.

Jeśli chodzi o detale, to artysta operuje tu kontrastami. Atena jest zwrócona w jedną stronę a Gigant w drugą stronę. Łączą ich tylko ręce przez którą przebiega ta iskra. Głowa bogini Gei posiada duże oczy, boleśnie wtkoczone pod czaszkę i opuszczone linie brwi.

Na drugiej stronie zobaczymy giganta, który zaniemógł pod wpływem dotyku bogini Ateny. Czuć, że ten człowiek zaczyna umierać. W stellach ludzie byli przedstawieni jakby w zwyczajnym życiu, a tu poraz

czy patetycznie została przedstawiona śmierć ~~ludzka~~ ludzka. Czoło tworzy stałą formę greckiego frontonu świątyni. Wyolbrzymione oczy zostały znacznie olone.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Silne półotwarte usta i ujawnione zęby. Włosy zaczęły się kurczyć i zwijać, tak że tworzą się dziury. Pokręcone w taki sposób dają wyraz boleści. Czego się nie dotknę, wszyscy będą mieli posmak bólu w tej burzy.

Pomóż również pewna głowa. Co z tych włosów się zrobiło! Zmarszczki na czole, oczy wgłębione, brwi zgięte.

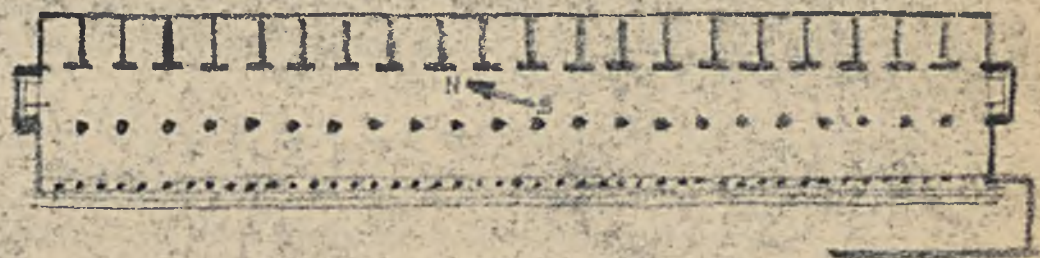
Na dole fragment z Zeusem.

Michał Anioł podejmuje się podobnej kompozycji, mianowicie przedstawia nam walkę centaurów. Jest to jednak spłot pogmatwanych ciał.

Poniżej jest Stoa Attalidów robiona dla Aten przez króla Attala II-go. Jest to rekonstrukcja, gdyż dziś ten pomnik jest całkowicie zniszczony. Stoł on między teatrem Odeon a teatrem Dionizosa. Na dużej platformie zbudowane są kolumny, a między tymi kolumnami postawiono podarowane rzeźby.

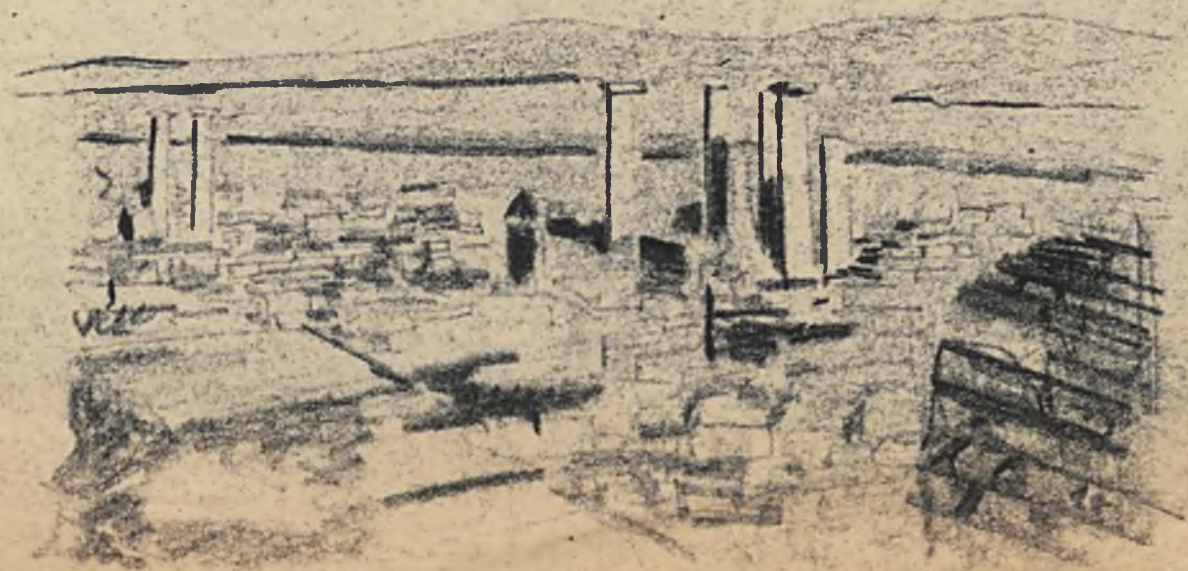

Niezmiernie rozwinięty urbanizm. Jest to wielka epoka budowania miast. Według Francuzów miasto takie nosi nazwę "ville crée" w odróżnieniu od "ville spontanée", to jest miasta powstającego bez udziału woli ludzkiej. Zaczął to Hipodamos jeszcze w czasach Peryklesa, budując port Pireus w odległości 7 kilometrów od Aten. Tam były założone pewne budynki przeznaczone na składy. Sława Hipodamosa dzięki tej budowie została rozniesiona po całej Helladzie i zaproszony został do Miletu i Priene. Jak wiemy Milet był tak zanieczyszczony różnymi chorobami jak tyfusu i dżumy, że rada miejska postanowiła przesunąć całe miasto w inne miejsce. Na boku dodam, że Niemcy to zrobili w Marsylii. Były tam pewne dzielnice portowe, do których nawet policja nie wchodziła, bo tak to było dla życia i zdrowia niebezpieczne. Niemcy znieśli tę dzielnicę ostatnio wraz z czterdziestoma tysiącami ludności ją zamieszkującą. Można to przyrównać do czyszczenia stajni Augiasza. Milet więc projektował Hipodamos. Uczniowie stworzyli całą literaturę na ten temat /Rayet, Thomas, Lavedan/. Wobec tego stają się to miasta crée, nie wypadkowo postawione. Przedewszystkiem uwagę je układał zależnie od stron świata i wiatrów. Jak ważnym czynnikiem jest wiatr możemy się przekonać w Sorrento pod Neapolem, wreszcie nawet komunikaty z Afryki mówią nam, że "burze piaskowe nie pozwalały na akcję". Drugim czynnikiem jest nasłonecznienie. My żądamy tego słońca, będąc septentrionami, natomiast ludzie południa unikają słońca. Na południu okien od strony słońca niema. Jeżeli się ulica ciągnęła ze wschodu na zachód, to jedna strona ulicy mogła być sucha. Dobrym natomiast układem jest układ ulicy w kierunku północ-południe.

Miasta te składają się w tym okresie z pewnych jednostek nazywanych "insulae", które to pojęcie z biegiem czasu przybierze określenie "bloku", to znaczy pewnej masy domów otoczonych ulicami. U nas bloki są ogromne. W Pompejach jednostki są znacznie mniejsze. Sieć uliczna jest znacznie gęstsza niż w celkomiejskich założeniach. Zależnie też od szybkości posuwania się pojazdów projektujemy miasto. Dziś auta zmieniają oblicze miasta. Jest to tak zwany wpływ czynnika komunikacji. Stąd tworzy się cała nauka urbanizmu. Zaczątki tkwią w Grecji, nie w Helladzie, która miała założenia spontaniczne, "malownicze". Założenia rozróżniamy koncentryczne /Kraków, Paryż, Moskwa/. Innym rodzajem są założenia miasta, które powstały w XIX wieku i tworzyły szachownicę o prostokątnych blokach. W pierwszym wypadku arterie dęda układały się radialnie, a w drugim

szachownicowym układzie podobne przekątne bardzo rzadko będą stosowane. Petersburg posiada wiele przekątnych ulic. Ameryka zaniechała przekątni (New York, Chicago, San Francisco). To są te pewne dane, które dają w tej dziedzinie. Zwiedzałem wyspę Delos, która stała się konkurentką Delf. Były na tej wyspie niegdyś słynne "hotele", "sanatoria". Dziś jest to pusta wysepka i z tych budowli ma się tylko fundamenty. A to było duże miasto dochodzące do stu tysięcy mieszkańców. Dziś są tam tylko misje. Z dawnego przepychu nic nie zostało. Wiet nie może wykarmić ta wyspa kilku Francuzów w misji, która tam przebywa. Wyjechaliśmy tam okrętem, zwiedzaliśmy cały dzień te ruiny, a gdy chcieliśmy w owej misji przegryźć, to dano nam tylko czystej źródlanej wody. Opowiada to poto, aby wskazać, że tam, gdzie były ogromne osiedla ludzkie, tam dziś nie ma nic. Geografię i przyrodę robi człowiek, a nie jak twierdzi Hipolite Taine. Przypuszczam, że to i dziś się dzieje. Mam znajomego. Był posłem, a rodem z Winnicy. Dostał on pozwolenie od Litwinowa na zwiedzenie rodzinnych krajów. Długiej i niezbyt przyjemnej podróży w towarzystwie dwóch ludzi eskoty, danej mu przez GPU, przyjeżdża nareszcie do Winnicy i udaje się do majątku jego ojca. Jak się okazało majątek rozparcelowany został do kołchozów, a z tego dworu została ruina. Oczywiście dwór opuszczony. Spotyka po drodze kowala jego ojca. "Zdrastuj Zahar", lecz na to tamten nic nie odpowiedział. To już nie ludzie, co byli poprzednio. Przyszli inni ludzie i nastąpiły inne zwyczaje i z tym zmienili przyrodę. Jak się okazało dużo chałup się spaliło i zostało tylko 30 % z owej kwitnącej krainy. Rzecz jasna nie było już tego wspaniałego pasma zieleni, które otaczało dwory, nie było tych akcentów urbanistycznych, które stworzyli ludzie przed tym.

Śliczna zatoka. Tu było dolne ingórne miasto. Szachownica była podstawą urządzenia tego miasta. Dziś wszystko to jest podmocznone. Przed tym kanalizacja była doskonała, lecz dziś potworzyły się zatory ze zmurzających kamieni i gliny powstało straszne błoto. Gdy więc niema upału i spadnie deszcz, to jest niemożliwością tu przejść suchą stopą. Miejscem, na którym odbywały się wszelkie tady i jakby miejscem zebrania obywateli wyspy Delos było tak zwane "agora", bruk, plac. Pod górą mieliśmy stary ołtarz boga Apollana, który, jak pamiętamy, jeszcze złożony z pelazgijskich kamieni. Tak samo i Antiochia, Babilon, Aleksandretta, Baalbeck, Palmira i Aleksandria posiadają typowy układ szachownicowy.

Attalidowie posyłają szereg rzeźb Atenom. Ponieważ Attalidowie odrzucili najęcie Gallów, tych samych, których potem spotkamy w Rzymie, więc by uwiecznić swe zwycięstwo przedstawia się pokonanych Gallów. Tu mamy naturalistyczne ujęcie takiego barbarzyńcy Galla. Jest to drugi wiek przed Chr. Głowa Galla. Wysunięte szczęki, krótki nos, wysunięte brwi, krótkie włosy i powróż jako symbol niewolnika.

Milet, Magnezja, Priene, Efez na nowo się odbudowują. Powstaje przy tym cały szereg budynków. To jest bouleuterion miasta Miletu, czyli budynek rady miejskiej.

Rzeźba Galla, którymi chcieli zaćmić dawne rzeźby Aten Attalidowie.

Bohaterstwo Galla, który nie chcąc się poddać zabija żonę i siebie. Tu jest patetyzm.

To jest realizm. Ale w tej epoce rozróżniam cztery wielkie dzieła: Tors Belwederski, Laokoon, Wenus z Milo i Nike Samotraka w Luvrze.

W 1509 r. wykopany w Rzymie tors stał się rewelacją dla Michała Anioła. Z tego przemawia dziwne pulsowanie życia. U Michała Anioła również wszystko drży. Tutaj każda linia przedstawia pulsowanie. Całe mięśnie drgają i pulsują.

Laokoon. Znalezione na początku 19-go stulecia stał się baśnią. Dzieci, którzy nie znali Fidiasza, opasa okrzykami go za cudowne. Przyczyną również było to, że stało się to za panowania Juliusza II-go. Tak mówiono w 16 stuleciu, lecz w 17 stuleciu Winkelmann dokonał się subtelna analiza. Przedstawił świat zupełnie inaczej. Wyprzedził on o całe stulecie Schillera i Goethego. Nasz pogląd zmienił się.

Treść: **Τηχνηνἄνεκτον** Grecy wydawali ogromnego konia i ofiarowali to bogom trojańskim. Następnie uciekali, a raczej skryli się za horyzontem morza. Wówczas Trojanie wprowadzili go przez wyburzoną bramę specjalnie w tym celu. W tym czasie Danajczycy wrócili, ci co byli wewnątrz konia otworzyli im bramy i wpuścili ich do środka i w ten sposób Ilion został wzięty. Przeciwno tym zamiarom wprowadzenia konia do środka wystąpił kapłan Laokoon. Znane jest to, co wówczas powiedział: "Timeo chaos et dona ferentes", to znaczy boję się Danajczyków, a szczególnie niosących dary. Napadły na niego z morza trzy żmije i zgmiotły w uściskach nie tylko jego ciało i dwóch synów.

Agesandros, Polidoros i Atanodoros są artystami, którzy wykonali tę grupę. Kompozycja: Laokoon zajmuje centralne miejsce. Z jednej strony syn i z drugiej strony drugi syn, który już jest tylko bezwładnym młodzieńcem. Walczy ze śmiercią Laokoon. Teatralny temat. To dla estrady, a nie dla plastyki. Kompozycja wyraża en face. Cała dalsza kompozycja tworzy pogmatwanie ciała. Pogmatwanie to ciągnie za sobą chaos i wyraz burzy.

Dopiero, kiedy przywieziono do Berlina pergamońskie rzeźby, to zauważono wielkie podobieństwo między głową giganta i głową Laokoona. Ta sama głowa: oczy, włosy. Tam był warażony ból i tu ból. Lecz cały sekret w tym, co powstało najpierw. Jestem zdania, że Laokoon powstał po pergamońskiej rzeźbie. Laokoon się zwracał na Pergamonie. To pokażę przez porównanie tych dwóch głów. Jeśli chodzi o historię, to tej górnej ręki nie było i rąk chłopców też nie było. Dopiero Michał Anioł uzupełnił je. Wykonał on to uzupełnienie z **μηχανικὴν ἀριστέαν** artystycznym wyczuciem.

Furtwängler dał swoją rekonstrukcję nie artystyczną, a naukową. Mówi, że Laokoon musiał być ukąszony w plecy i łapie się dlatego za plecy. Owa restytucja nie jest słuszną. Mam wrażenie, że owa restytucja artystów 18-go stulecia była bardziej słuszną niż rozumowanie uczonego teoretyka.

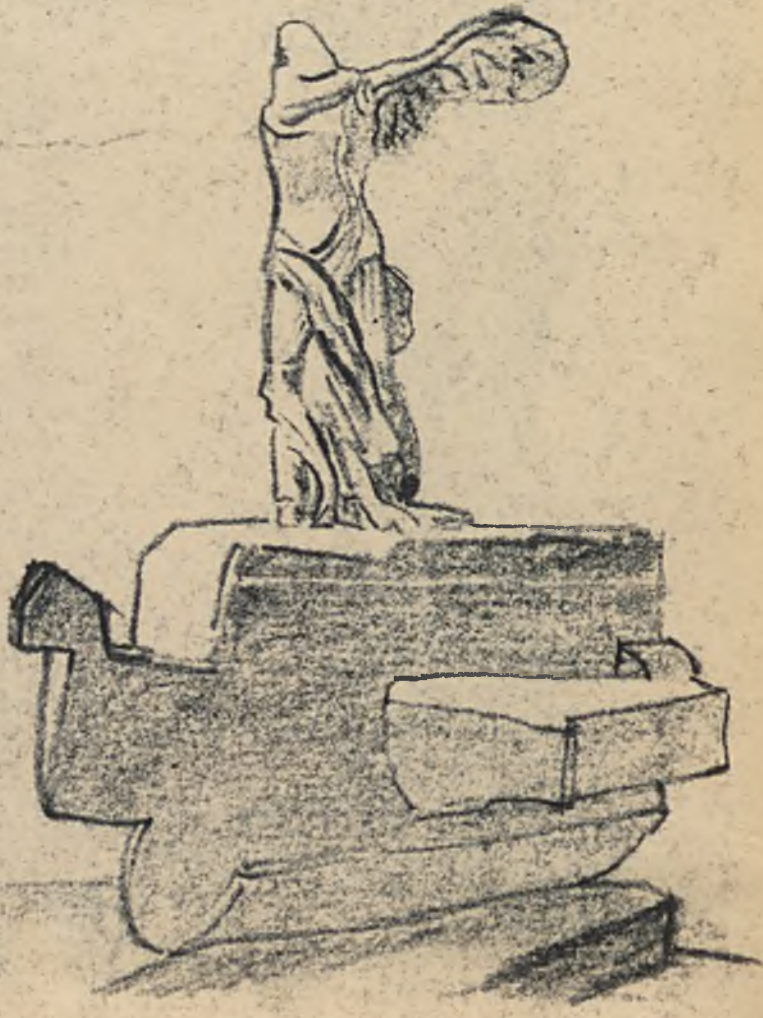
Głowa. Giganta głowa była szczerą, tymczasem ten tutaj robi teatr, wyje, krzyczy. Zobaczcie, co się stało z tym segmentem archaicznego oka! Więcej

Wymagać już chyba nie można. Tu trzeba zrobić kropkę nad i. To jest naśladownictwo, ale naśladownictwo patetyczne.

Na lewo złożona kompozycja ukarania macochy przez dwóch pasierbów. Jest to wyraz jedynie patetyzmu.

Na dole znowu widzimy pijanego Dionizosa. Rozwalił się nieprzyzwoicie i chrapie. Widocznie ten bimber tak działa. Nawet słychać jak on chrapie wprost.

Nike Samotrake. Na dziobie statku miała być postawiona taka bogini zwycięstwa. Takie dwie boginie spotkałyśmy już przedtem. Pierwsza - archaiczna, druga Peonijsa. Tamte były spokojne, ta jest symbolem burzy. Szata będzie bliska fidiaszowej sztuki, ale nie ma tego filozoficznego spokoju. Tu tałe materiału wciskają się w pustkę między nogi. Fenomenalnie wzięty jest ten ruch, który żyje z wiatru, to znaczy żyje w burzy.

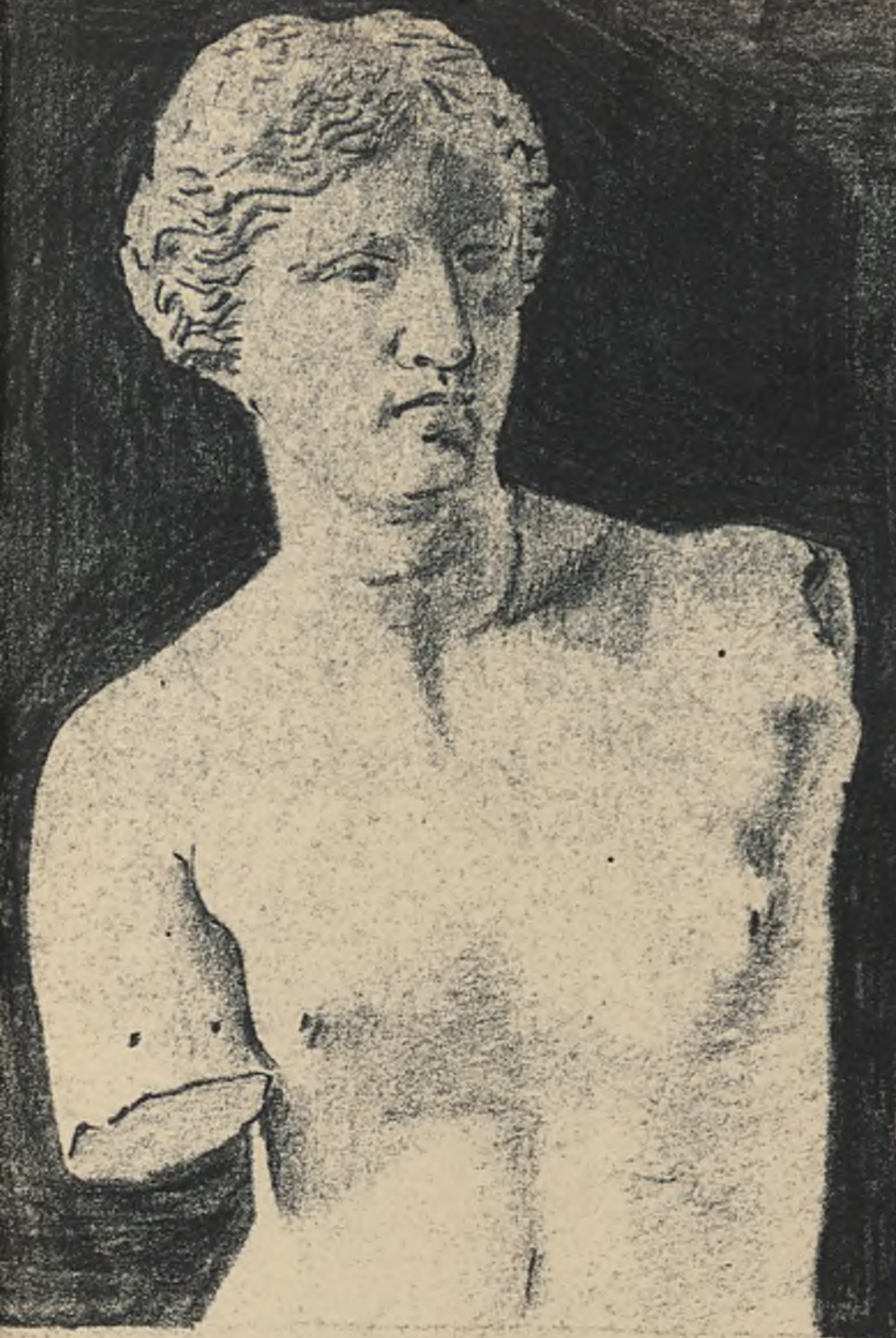

miast tej mokrej delikatnej szaty fidaszowej
dzimy ciężką szatę poruszaną przez wiatr.
na jest w Luwrze, tak jak i Wenus z Milo.
Nike Apteros daje się zaobserwować owe
kontrasty linii. Ta rzeźba jest kapitalna
od względem wykonania i powstałych w ten
sposób światłocieni tej rzeźby.

Wenus z Milo. Żeromski bardzo wiele
weczy odczuł słusznie. Jedyne niesłuszną
weczą jest to, że uważa Wenus z Milo za
klasyczny utwór. Swego czasu, gdy przywie-
ziono ją do Paryża, słusznie zaliczano ją
do klasycznych rzeczy, ale należy pamiętać
o tym, że wówczas nie znano jeszcze archa-
izmu. Mamy więc afrodytę, którą zaczął już
tworzyć Praksyteles. O ile Praksyteles miał
przed sobą Afrodytę odzianą, to tutaj mamy ją
całkowicie nagą. Cała kompozycja tutaj polega na
kontraście. Dolna część - szata, górna -
człowiek. Wzrost jak kwiat nagie ciało. To jest
kontrast. Operowanie kontrastem nie może
nie być do klasycyzmu. Tu klasycyzmu niema
wcale. Wszędzie jest krzyk, wszędzie jest
deklamacja.

Ta pani stoi tak wygodnie, że biodro
odchyliło się na bok. Jest to jednak sze-
ści biodro. Afrodyta jest zawsze dziewczą,
ta dama jest matką, nie dziewczą.

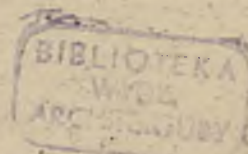

Otóż ta dama /a nie
dziewica/ pokazuje
światu swą nagość. Moge
tak powiedzieć, bowiem
ona pozuje, ona też jest
deklamatorską. Kon-
trast między szatą
a tułowiem, między
klatką piersiową i
głową.

Ta pani jest wyzy-
wająca. To, czego nie
poczuł Żeromski!
On do niej podszedł
i zupełnie nie jak
do kobiety, a jak do
jakiegoś bóstwa, którego
nie można się dotknąć.
To jest teatr, to jest
deklamacja, to pani,
która się uśmiecha.

Popatrzmy na tę
panią na prawo. Czy u
"dziewczęcia" znajde,
że tak powiem, "przy-
piecki"? Sama głowa, to
będzie miała pulchlin-
kę tu i pulchlinkę tu.
Rozdęte nozdrza. To już
coś więcej niż afrody-
ta. To już nie dziew-
częce usteczka, lecz są
to usta już dobrze
obcałowane. To już jest
dalekie od klasycyzmu.
Przyszedł tu wschodni
organizm i pierwias-
tek dionizyjski.

Koniec Grecji.-

BIBLIOTEKA
WYDZIAŁU ARCHITEKTURY
POLITECHNIKI WARSZAWSKIEJ

SYGN. 258 /A

nr inwent. 82.98.....

Tylko do czyteln!

502000000024585

BIBLIOTEKA
Wydziału Architektury
Politechniki Warszawskiej

AR-258/A